

ЦЪРКВАТА НА ИСУС ХРИСТОС НА СВЕТИИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ • МАЙ 2015 Г.

Диахона

Речи от общата конференция

Призовани ново общо
президентство на Младите
мъже и нова съветничка в
общото президентство на
Неделното училище за деца

Обявени три нови храма

© ГРЕГ ОЛСЪН, ДА НЕ СЕ КОПИРА

Пътят към Емаус, от Грег Олсън

*„И, ето, в същия ден двама (ученика) отиваха в едно село на име Емаус. ...
И като се разговаряха и разискваха, сам Исус се приближи и вървеше с тях; ...
И като седна с тях на трапезата, взе хляба и благослови, разчупи и даде им.*

*И очите им се отвориха и Го познаха; а Той стана невидим за тях.
И рекоха помежду си: Не гореше ли в нас сърцето, когато ни говореше
по пътя и когато ни тълкуваше писанията?“ (Лука 24:13, 15, 30–32).*

ОБЩА СЕСИЯ на жените

- 8 Изпълване на домовете ни със светлина и истина
Шерил А. Есплия
- 11 Семейството е от Бога
Керъл М. Стивънз
- 14 Защитници на прокламацията за семейството
Бони Л. Оскарсън
- 17 Утешителят
Президент Хеъри Б. Айринг

Съботна сутрешна сесия

- 22 „Не това ли е постът, който аз съм избрал?“
Президент Хеъри Б. Айринг
- 26 Планът на щастие
Президент Бойд К. Пакар
- 29 Заедно ще напредваме
Линда К. Бъртън
- 32 Притчата за сеяча
Старейшина Далин Х. Оукс
- 36 Изберете да вярвате
Старейшина Л. Уитни Клейтън
- 39 Защо по целия свят бракът и семейството имат значение
Старейшина Л. Том Пери

Съботна следобедна сесия

- 43 Вотът на подкрепа за църковните служители
Президент Дитер Ф. Ухтгорф
- 45 Доклад на Отдела за финансови ревизии на Църквата, 2014 г.
Кевин Р. Джергенсън
- 45 Статистически отчет, 2014 г.
Брук П. Хейлз
- 46 Ето защо, те успокоиха страховете си
Старейшина Дейвид А. Беднар
- 50 Защо брак, защо семейство
Старейшина Д. Тод Кристоферсън
- 54 Музиката на Евангелието
Старейшина Уилфорд У. Андерсън
- 56 Светиите от последните дни продължават да се опитват
Старейшина Дейл Г. Ренлънг
- 59 Наистина добри и без лицемерие
Старейшина Майкъл Т. Рингууд
- 62 Господ е моята светлина
Старейшина Куентин Л. Кук

Обща сесия на свещеничеството

- 67 Най-великото поколение млади хора
Старейшина М. Ръсел Баларг
- 70 Да, ние можем и ще победим!
Старейшина Юлиусис Соарес
- 77 Бащинството – нашата вечна съдба
Лари М. Гибсън
- 80 Да бъдем истински
Президент Дитер Ф. Ухтгорф
- 84 Свещеничеството и личната молитва
Президент Хеъри Б. Айринг
- 88 Свещеничеството – един свещен дар
Президент Томас С. Монсън

Неделна сутрешна сесия

- 91 Благословиите на храма
Президент Томас С. Монсън
- 93 Завръщане към вярата
Розмари М. Уикзъм
- 96 Да се стремим към Господ
Старейшина Жозе А. Тейксеира
- 98 Още ли е изумително за вас?
Епископ Жералд Косе
- 101 Очакване на блудните
Старейшина Брент Х. Нилсън
- 104 Когато правосъдието, любовта и милостта се сливат в едно
Старейшина Джефри Р. Холанг
- 107 Дарът на благодатта
Президент Дитер Ф. Ухтгорф

Неделна следобедна сесия

- 111 Опазване на свободата на избор и на религиозната свобода
Старейшина Робърт Д. Хейлз
- 114 Останете до дървото
Старейшина Кевин У. Пийръсън

- 117 Вечната перспектива на Евангелието
Старейшина Рафаел Е. Пино
- 119 Да дойде Твоето царство
Старейшина Нийл Л. Андерсън
- 123 Бъдете отговорни
Старейшина Хорхе Ф. Зебалос
- 126 Плодете се и се размножавайте и подчинете земята
Старейшина Джозеф У. Ситати
- 129 Господният ден е наслада
Старейшина Ръсел М. Нелсън
- 72 Висши ръководители и висши служители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни
- 133 Указател на материалите от конференцията
- 134 Те ни говориха: Да превърнем конференцията в част от нашия живот
- 136 Новини от Църквата

185-а годишна обща конференция

Събота вечер, общо събрание на жените, 28 март 2015 г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Води: сестра Линда К. Бъртън. Откриваща молитва: Бевърли Тинги. Закриваща молитва: Рейна И. Абурто. Музиката предоставена от смесен хор на Неделното училище за деца, Младите жени и Обществото за взаимопомощ от колове в Солт Лейк, Мъррей, Камас и Парк Сити, Юта; Ерин Пайк, диригент, Линда Маргетс, органист: „Основа на нашата вяра“, *Химни*, № 55; музикална презентация, „The Family Is of God“, Нийли, ар. Забриски, непубликуван; „From Homes of Saints Glad Songs Arise“, *Хутнс*, no. 297, ар. Уилбърг, непубликуван; слято: „Щом любов цари“, *Химни*, № 180; „Да говорят със думи сърцата“, *Химни*, № 148; „Our Savior's Love“, *Хутнс*, no. 113, ар. Тол/Маргетс, непубликуван.

Съботна сутрешна обща сесия, 4 април 2015 г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Води: президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: старейшина Тимъти Дж. Дайс. Закриваща молитва: старейшина Лари Дж. Еко Хоук. Музика от Мормонския хор на Табернакъл; диригенти: Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органисти Андрю Ънсурт и Клей Кристенсън: „Guide Us, O Thou Great Jehovah“, *Хутнс*, no. 83; „Слава на Бог, хвала“ *Химни*, № 50; „Направих ли нещо добро?“ *Химни*, № 141; ар. Забриски © HolySheetMusic.com; „Високо на върха“, *Химни*, № 4; „При Бог елате“, *Химни*, № 77, ар. Мърфи, непубликуван; „Вярвам във Христа“, *Химни*, № 84; ар. Уилбърг, пуб. от Jackman;

Съботна следобедна обща сесия, 4 април 2015 г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Води: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: Джийн А. Стивънс. Закриваща молитва: старейшина Ранди Д. Фънк. Музиката предоставена от хор, съставен от несемейни възрастни от колове в окръзите Дейвис и Уебър, Юта; диригент Соня Спърлинг, органисти Бони Гудлиф и Линда Маргетс: „Praise to the Lord, the Almighty“, *Хутнс*, no. 72, ар. Уилбърг, пуб. Oxford; „Така удивен съм“, *Химни*, № 118; ар. Мърфи, непубликуван; „За пророка ни славим Те, Боже“, *Химни*, № 12; „Да работим с жар“, *Химни*, № 153, ар. Елиът, пуб. от Jackman.

Съботна вечерна свещеническа сесия, 4 април 2015 г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Води: президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: Дейвид А. Бек. Закриваща молитва: старейшина Робърт К. Гай. Музика от Хор на свещеничеството от Университета Бригъм Йънг, диригент Роналд Стахели; органисти Ричард Елиът и Андрю Ънсурт: „Отче наш, Боже на бащите ни“, *Химни*, № 24, ар. Том Дърам, пуб. от Jackman; „Господи, хвалим Твоето име“, *Химни*, № 49, ар. Стахели, непубликуван; „Чуйте, народи!“, *Хутнс*, № 169; „Буря бушува, Учителю!“, *Хутнс*, № 71, ар. Стахели, непубликуван.

Неделна сутрешна обща сесия, 5 април 2015 г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Води: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: Линда Ш. Рийвз. Закриваща молитва: старейшина Кевин С. Хамилтън. Музика от Мормонския хор на Табернакъл; диригент Мак Уилбърг; органисти Клей Кристенсън и Ричард Елиът: „Ликувайте, Господ е Цар!“, *Химни*, № 51; „Той възкръсна!“, *Химни*, № 122, ар. Уилбърг, непубликуван; „Consider the Lilies“, Хофман, ар. Лайън, пуб. от Jackman; „Спасителят живее, знам“, *Химни*, № 86; „Jesus Has Risen“, *Children's Songbook*, 70, ар. Мърфи, непубликуван; „Днес Спасителят възкръсна“, *Химни*, № 123, ар. Уилбърг, непубликуван.

Неделна следобедна обща сесия, 5 април 2015 г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Води: президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: старейшина С. Гифърд Нийлсън. Закриваща молитва: старейшина Коичи Аояги. Музика от Мормонския хор на Табернакъл; диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органисти Линда Маргетс и Бони Гудлиф: „Спасителят живее, знам“, *Химни*, № 86; ар. Уилбърг, непубликуван; „He Sent His Son“, *Children's Songbook*, 34, ар. Хофхайнс, непубликуван; „Ела, Царю от небеса!“, *Химни*, № 43; „Tell Me the Stories of Jesus“, *Children's Songbook*, 57, ар. Мърфи, непубликуван; „Господи, ще те обичам“, *Химни*, № 138, ар. Мърфи, непубликуван.

Речите от конференцията са на разположение

За достъп до речи от общата конференция чрез Интернет на много езици посетете

conference.lds.org и изберете език. Речите също така са на разположение чрез мобилното приложение Евангелска библиотека. Обикновено в рамките на шест седмици след конференцията аудио записите са също на разположение в центровете за разпространение. Информация за общата конференция на достъпни за членове с недъзи формати можете да намерите на disability.lds.org.

Домашни послания и послания за обучение при посещение

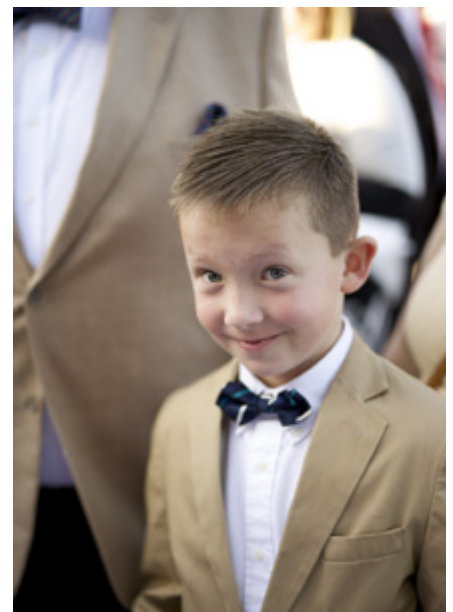
За домашни послания и послания за обучение при посещение моля, изберете обръщение, което най-добре съвпада с нуждите на онези, които посещавате.

На корицата

Лице: снимка от Коуди Бел.
Гръб: снимка Лесли Нилсън.

Снимки от конференцията

Фотографиите в Солт Лейк Сити бяха заснети от Уелдън С. Андерсън, Коуди Бел, Джанай Бингам, Ейл Борджис, Ранди Колиър, Уестън Коатън, Марк Дейвис, Крег Даймънд, Натаниъл Рей Едуардс, Брандън Флинт, Ашли Ларсън, Огъст Милър, Лесли Нилсън, Брад Слейд и Кристина Смит; снимка със слънчогледи предоставена от семейството на Куентин А. Кук; в самолет, от Крейг Маршъл Джейкъбсън; в Уудбъри, Минесота, САЩ, от Сандра Уолкуист; в Макминвил, Орегон, САЩ, от Джейд Уест; в Абиджан, Кот д'Ивоар, от Лусиен и Агати Афуе и Филип и Анелис Асара; в Перпинан, Франция, от Рене Кастанго; в Хелзинки, Финландия, от Кука Фристром; в Йоханесбург, ЮАР, предоставена от семейството на Кристофл Голдън; във Ватикана от Хуманум; в Банкок, Тайланд, от Сатит Кайвалатана; в Мумбай, Индия, от Венди Кийлър; в Монреал, Квебек, от Лорен Лузи; в Сидад де Кармен, Кампече, Мексико, от Ектор Мануел Ернандес Мартинес; в Сан Мартин де лос Андес, Нукен, Аржентина, от Колтон Мондрагон; Хонконг, снимка от конкурса на National Geographic, от Брайън Ян; в Натаа, Рио Гранде де Норте, Бразилия, от Клебнър Текс и в Лондон, Англия, от Ками Уедик. С. 77: Илюстрация от Брайън Кол.

МАЙ 2015 Г., ГОД. 22, БР. 2
ЛИАХОНА 12565 112

Международно списание на Църквата на Исус
Христос на светите от последните дни

Първото Президентство: Томас С. Монсън,
Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухтдорф

Кворумът на дванадесетте апостоли: Бойд К. Пакър,
Л. Том Пери, Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард,
Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А.
Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън

Редактор: Крег А. Кардън

Съветници: Мървин Б. Арнолд, Кристофъл Голдън,
Лари Р. Лорънс, Джеймс Б. Мартино, Джозеф У. Ситати

Изпълнителен директор: Дейвид Т. Уорнър

Директор подпомагане на семействата и членовете:
Винсънт А. Вон

Директор църковни списания: Алън Р. Лойбърт

Бизнес управител: Гарф Кенън

Административен редактор: Р. Вал Джонсън

Помощник-административен редактор: Райн Кар

Помощник публикации: Лиза Каролина Лопес

Набор и редакция: Бритни Бийти, Дейвид Диксън, Дейвид
А. Едърдс, Матю Д. Флитън, Лори Фулър, Гарет Х. Гарф, Ларен
Портър Гон, Минди Ан Лийвиг, Майкъл Р. Морис, Сали Джонсън
Оудърк, Джошуа Дж. Пърки, Джен Пинбъроу, Ричард М. Ромни,
Пол Вандерберге, Мариса Уидънсън

Изпълнителен директор оформление:

Дж. Скот Кнудсън

Директор оформление: Тад Р. Питърсън

Дизайн: Джанет Андрюз, Фей П. Андрус, Манди М. Бентли,
С. Кимбъл Бот, Томас Чайлд, Нейт Джайнс, Колийн Хинкли,
Ерик П. Джонсен, Сюъзи Лофгрен, Скот М. Мууи, Марк У.
Робинсън, Брад Тийър, К. Никол Уолкърхорст

Координатор интелектуална собственост:

Колет Небъкър Аун

Директор производство: Джейн Ан Питърс

Производство: Кони Бауторп Бридж, Джули Бърдет, Кейти
Дънкан, Брайън У. Джиджи, Денис Кърби, Джини Дж. Нилсън,
Гейл Тейт Рафърти

Предпечат: Джеф Л. Мартин

Директор печат: Крег К. Седжуик

Директор разпространение: Стивън Р. Крисчънсън

За абонamenti и цени извън САЩ и Канада, отидете на store
.lds.org или се свържете с вашия местен църковен център за
разпространение или с ръководителя на район/клон.

Предавайте статии и запитвания по Интернет на
liahona.lds.org; чрез електронна поща на liahona@ldschurch
.org; или на адрес *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. 2420, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава
„компас“ или „нещо, което напътства“) се публикува на
албански, арменски, бислама, български, камбоджански,
себуано, китайски (опростен), хърватски, чешки, датски,
холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски,
немски, гръцки, унгарски, испански, индонезийски,
италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски,
литовски, малгашки, маршалезе, монголски, норвежки, полски,
португалски, румънски, руски, самоа, словенски, испански,
суахили, шведски, тагалог, таитянски, тай, тонга, украински,
урду и вьетнамски. (Честотата варира според езика).

© 2015 на Intellectual Reserve, Inc. Всички права запазени.

Отпечатано в САЩ.

Текстът и нагледните материали в *Лиахона* могат да бъдат
размножавани с нетърговска цел за ползване у дома или
в Църквата. Нагледните материали не могат да бъдат
размножавани, ако това изрично е забранено в бележката
до произведението. Въпросите относно авторските права
следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-мейл:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2015 Vol. 22 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Bulgarian (ISSN
1085-4312) is published four times a year (April, May, October, and
November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent issue;
old and new address *must* be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada
Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Указател на говорителите

Айринг, Хенри Б., 17, 22, 84
Андерсън, Нийл Л., 119
Андерсън, Уилфърд У., 54
Балард, М. Ръсел, 67
Беднар, Дейвид А., 46
Бъртън, Линда К., 29
Гибсън, Лари М., 85
Джергенсън, Кевин Р., 45
Есплин, Шерил А., 8
Зебалос, Хорхе Ф., 123
Клейтън, Л. Уитни, 36
Косе, Жералд, 98
Кристоферсън, Д. Тод, 50
Кук, Куентин Л., 62
Монсън, Томас С., 88, 100
Нелсън, Ръсел М., 129
Нийлсън, Брент Х., 101
Оскарсън, Бони Л., 14
Оукс, Далин Х., 32
Пакър, Бойд К., 26
Пери, Л. Том, 44
Пино, Рафаел Е., 117
Пийърсън, Кевин У., 114
Ренлънд, Дейл Г., 56
Рингууд, Майкъл Т., 59
Ситати, Джозеф У., 126
Соарес, Юлисис, 70
Стивънз, Керъл М., 11
Тейксейра, Жозе А., 96
Уикзъм, Розмари М., 93
Ухтдорф, Дитер Ф., 43,
80, 107
Хейлз, Брук П., 45
Хейлз, Робърт Д., 111
Холанд, Джефри Р., 104

Указател на темите

Адам и Ева, 26, 46, 50,
104, 117
активиране, 93, 101
бащинство, 14, 29, 85
благодат, 36, 46, 50, 59, 80,
104, 107
благословии, 22, 36, 88, 100
Бог Отец, 11, 85
божествено естество, 11, 126
брак, 14, 26, 29, 44, 50,
67, 126
Великден, 100, 104, 107
вечен живот, 114, 117
второ пришествие, 119
възкресение, 104, 107
вяра, 36, 46, 62, 93, 93, 98,
101, 114
Господният ден, 36, 62,
67, 129
Джозеф Смит, 8, 111
доброта, 29
дом, 8, 14, 54, 62
домашно обучение, 93
дълг, 88, 123
Единение, 17, 46, 50, 56, 62,
70, 96, 104, 107, 123
единство, 11, 62
завети, 11, 17, 29, 46, 59,
114, 129
изкушение, 70
излизане на срещи, 67
изучаване на Писанията,
98, 129
институт, 67
истина, 8
Исус Христос, 17, 36, 46,
50, 62, 67, 77, 80, 100, 93,
96, 101, 104, 107, 111,
114, 119
Книгата на Мормон, 8, 114
любов, 11, 26, 29, 50, 62,
80, 96, 101, 104
майчинство, 14
мир, 17, 46, 100
мисионерска работа, 100,
111, 126
молитва, 22, 84, 100, 114

надежда, 36, 101, 117
несгода, 11, 17, 36, 62, 100,
96, 117, 119
нравственост, 26
обръщане във вярата, 32,
56, 93
откровение, 93
перспектива, 117, 119
план на спасение, 14, 26, 50,
111, 117, 126
покаяние, 26, 56, 107
порнография, 67, 70
Пост, 22, 67, 93, 129
приобщаване, 93
приоритети, 32
пълнолетни младежи, 67
радост, 26, 93, 96
растеж на Църквата, 45, 119
религиозна свобода, 111
родители, 14, 44, 50, 54,
126, 129
Светият Дух, 8, 17, 54, 93,
98, 111
светлина, 8, 36
свещеничество, 85, 93, 88
свидетелство, 36, 67, 70, 80,
93, 101
свобода на избор, 36, 70,
111, 123
семейна история, 129
семейство, 8, 11, 14, 26, 44,
50, 62, 101, 126, 129
семинар, 67
Служба, 22, 59, 80, 93, 129
смирение, 59, 93
страх, 46
съмнение, 36, 93, 101
състрадание, 11, 17
технологии, 67, 96
толерантност, 111
търпение, 54, 101, 129
устояване, 114
ученичество, 32, 59, 67, 80,
114, 123
храмове, 26, 100
църковни призования, 59, 88
чудеса, 98, 119

Теми от 185-ата годишна обща конференция на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Теми за общата конференция се възлагат не от обикновени хора, а чрез подтиците на Духа – обяснява старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на дванадесетте апостоли (с. 32). През тази вдъхновяваща обща конференция, която започна с общата сесия на жените и се проведе на Великден, говорителите учиха за семейството, поста, храмовата работа, ученичеството, Господния ден и Единението на Спасителя, редом с други евангелски принципи (вж. с. 3).

Следват някои теми:

- Президент Томас С. Монсън обяви посторяването на нови

храмове в Абиджан, Кот д'Ивоар, Порт о Пренс, Хаити, и Банкок, Тайланд. За тях каза: „Какви прекрасни благословии са приготвени за нашите верни светици в тези райони и навсякъде по света, където има храмове“ (с. 91).

- Членовете на Църквата подкрепиха пет нови члена на Първия кворум на Седемдесетте, ново Общо президентство на Младите мъже и нова съветничка в Общото президентство на Неделното училище за деца.
- Годишният статистически отчет отбеляза 15,3 милиона членове на Църквата в 3 114 кола и 561

окръга. Бяха осветени три нови храма през изминалата година, като така действащите храмове стават общо 144.

- Конференцията бе преведена на 95 езика. Според нововъведението от миналия октомври, трима говорители изнесоха своите речи на език, различен от английския.

Говорейки на Великден, няколко говорители свидетелстваха за Възкресението на Спасителя. „Той е Синът Божий – свидетелства президент Томас С. Монсън. – Той е Този, Който излезе от гроба в това първо великденско утро, носейки със Себе Си дара на вечен живот за всички Божии чеда“ (с. 93). ■

От Шерил А. Есплин

Втора съветничка в Общото президентство на Неделното училище за деца

Изпълване на домовете ни със светлина и истина

За да може ние и семействата ни да устоим на натиска на света, трябва да сме изпълнени със светлина и евангелска истина.

Сърцето ми се изпълни с Духа, докато слушах тези семейства да учат на свещената истина: „Семейството е от Бог“¹. Вдъхновяващата музика е един от многото начини, по които можем да чувстваме как Духът ни нашепва, изпълвайки ни със светлина и истина.

Идеята да бъдем изпълнени със светлина и истина стана особено важна за мен заради едно преживяване, което имах преди много години. Присъствах на едно събрание, на което общия съвет на Младите жени преподаваше за духовно силните семейства и домове. За да демонстрира нагледно това, една ръководителка в Младите жени вдигна два кена с газирани напитки. В едната ръка тя вдигна кен, който бе празен, а в другата – кен, който бе неотворен и пълен с газирана напитка. Първо тя стисна празния кен; той започна да се огъва и се смачка под натиска. После, с другата ръка, тя стисна неотворения кен. Той остана здрав. Не се огъна

или смачка като празния кен, защото бе пълен.

Ние оприличихме тази демонстрация на личния ни живот и на домовете и семействата ни. Когато сме изпълнени с Духа и с евангелската истина, ние имаме силата да устоим на външните сили на света, които ни заобикалят и притискат. Обаче, ако не сме изпълнени духовно, нямаме вътрешната сила да устоим на външния натиск и можем да се смачкаме, когато силите ни притиснат.

Сатана знае, че, за да може ние и семействата ни да устоим на натиска на света, трябва да сме изпълнени със светлина и евангелска истина. Затова той прави всичко по силите си да разводни, изкриви и унищожи евангелската истина и да ни държи настрана от тази истина.

Мнозина от нас са кръстени и са получили дара на Светия Дух, чиято роля е да разкрива и учи на истината за всички неща². С привилегията на този дар идва отговорността да търсим истината, да живеем според

истината, която знаем, и да споделяме и защитаваме истината.

Едно от местата, където най-добре се стремим да бъдем изпълнени със светлина и истина, е в нашите домове. Текстът на припева на песента, която чухме, ни напомня: „Бог дава ни семейства, за да сподели любовта Си с нас“³. Семействата са Господната работилница на земята, за да ни помогне да научим Евангелието и да живеем според него. Ние идваме в нашите семейства със свещено задължение да помагаме за духовното укрепване на всеки от нас.

Силните вечни семейства и домове, изпълнени с Духа, не се случват просто така. Те изискват усилия, отнемат време и се иска всеки член на семейството да върши своята част. Всеки дом е различен, но всеки

дом, където дори един човек търси истината, може да промени нещата.

Непрекъснато сме съветвани да увеличаваме духовното си познание чрез молитва, изучаване и размишляване над Писанията и словата на живите пророци. В речта си на миналата обща конференция относно получаването на свидетелство за светлина и истина, президент Дитер Ф. Ухтдорф казва:

„Вечният и всемогъщ Бог ... ще говори на тези, които се обърнат към Него с искрено сърце и истинско намерение.

Той ще им говори чрез сънища, видения, мисли и чувства“.

Президент Ухтдорф продължава: „Бог е загрижен за вас. Той ще чуе и ще отговори на личните ви въпроси. Отговорите на вашите молитви

обаче ще дойдат по Негов начин и в момент, който Той реши, затова е необходимо да се научите да чувате гласа Му“⁴.

Един кратък разказ в моето семейство илюстрира този съвет.

Преди няколко месеца прочетох свидетелството на Елизабет Стахели Уокър, сестрата на праядо ми. Елизабет емигрира в Америка като дете със семейството си от Швейцария.

След като Елизабет сключва брак, тя, нейният съпруг и децата им живеят в Юта, близо до границата с Невада, където те имат пощенска станция. Домът им е място, където отседат пътници. По цял ден и цяла нощ те трябва да са в готовност да готвят и сервират храна за пътниците. Това е трудна, изтощителна работа и имат малко почивка. Но Елизабет

е загрижена най-вече за разговорите с хората, с които общуват.

Елизабет казва, че до този момент винаги е считала за даденост, че Книгата на Мормон е истинна, че пророкът Джозеф Смит е упълномощен от Бог да извърши това, което извършва, и че неговото послание е планът на живота и спасението. Но в нейния живот като че ли нищо не подкрепя това вярване.

Някои от пътниците, които спират, са начетени, образовани, умни хора и винаги разговорът на масата ѝ е, че Джозеф Смит е „хитър мошеник“, който сам е написал Книгата на Мормон и после я е разпространил, за да печели пари. Те действат така, все едно всяко друго мнение е абсурдно, твърдейки, че „мормонството е измама“.

Тези разговори карат Елизабет да се чувства самотна и изолирана. Няма с кого да си поговори, няма време дори да каже молитвите си, макар че се моли, докато работи. Тя е твърде уплашена да каже каквото и да е на хората, които се подиграват на нейната религия. Тя казва, че трябва да допусне, че те казват истината, и чувства, че не би могла да защити ярванията си, дори и да бе опитала.

По-късно Елизабет и семейството ѝ се преместват. Елизабет казва, че има повече време да мисли и не е толкова разсейвана през цялото време. Тя често слиза в килера и се моли на Небесния Отец за това, което я безпокои – за историите, които тези привидно умни мъже ѝ бяха разказали за това, че Евангелието е лъжливо и за Джозеф Смит и Книгата на Мормон.

Една нощ Елизабет сънува сън. Тя казва: „Изглежда стоях карай тесен коларски път, който водеше до подножието на нисък хълм, нагоре по хълма видях един мъж, който гледаше надолу и говореше или изглежда говореше на друг млад мъж, който коленичеше и бе наведен над една дупка в земята. Ръцете му бяха протегнати напред и изглежда

се опитваше да стигне нещо в дупката. Можех да видя каменния капак, който изглежда бе отместен от дупката, над която бе надвесено момчето. По пътя имаше много хора, но никой от тях изглежда не се интересуваше от двамата мъже на хълма. Имаше нещо в този сън, което ме впечатли толкова странно, че веднага се събудих; ... не можех да разкажа съня си на никого, но вече бях убедена, че той ми показва как ангелът Мороний дава указания на момчето Джозеф по времето, когато получава плочите“.

През пролетта на 1893 г. Елизабет отива в Солт Лейк Сити за освещаването на храма. Тя описва преживяването си: „Там видях същата картина, която видях в моя сън, мисля че бе на един витражен прозорец“. Уверена съм, че дори и да бях видяла хълма Кумора, той нямаше да ми изглежда толкова реален. Сигурна съм, че ми бе показана на сън една картина на ангела Мороний, който дава на Джозеф Смит (златните) плочи“.

Много години след сънуването на този сън и няколко месеца преди тя да почине на близо 88 годишна възраст, Елизабет получава един силен подтик. Тя казва: „Мисълта ми дойде

толкова ясна ... все едно някой ми каза: ... „Не погребвай свидетелството си в земята“⁵.

Поколения по-късно, потомството на Елизабет продължава да черпи сила от нейното свидетелство. Подобно на Елизабет, ние живеем в един свят на много съмняващи се и критици, които се подиграват на скъпите за нас истини и им се противопоставят. Може да чуваме объркващи истории и противоречиви послания. Подобно на Елизабет, ние трябва да даваме най-доброто от себе си, за да се държим за всяка светлина и истина, с която разполагаме в момента, особено при трудни обстоятелства. Отговорите на молитвите ни може да не дойдат драматично, но трябва да намираме тихи моменти, за да търсим по-висша светлина и истина. А когато я получим, наша е отговорността да живеем според нея, да я споделяме и да я защитаваме.

Оставям ви моето свидетелство, че знам, че като изпълним сърцата и домовете си със светлината и истината на Спасителя, ще имаме вътрешната сила да устоим на всяко обстоятелство. В името на Исус Христос, амин. ■

Бележка: На 4 април 2015 г. сестра Есплин бе освободена като втора съветничка в Общото президентство на Неделното училище за деца и подкрепена като първа съветничка.

БЕЛЕЖКИ

1. „Семейството е от Бога“, в *Семействата са завинаги: Програма за времето за споделяне за 2014 г.*, 2013 г., с. 28–29.
2. Вж. Мороний 10:5.
3. „Семейството е от Бога“.
4. Дитер Ф. Ухтдорф, „Получаване на свидетелство за светлина и истина“, *Лиакхона*, ноем. 2014 г., с. 21.
5. Вж. Elizabeth Staheli Walker, „My Testimony, Written for My Children and Their Children after I Am Gone“, 1939 г., с. 22–26, Университет на Невада, Лас Вегас, Special Collections, пунктуацията, главните букви и правописа стандартизирани.

От Керъл М. Стивънз

Първа съветничка в Общото президентство
на Обществото за взаимопомощ

Семейството е от Бога

Всяка от нас принадлежи в Божието семейство и е нужна в него.

Има ли нещо по-красиво и дълбоко от простите и чисти истини на Евангелието, които се преподават в една песен от Неделното училище за деца? А всички вие, момичета от Неделното училище за деца, тази вечер знаете песента, за която ще говоря. Научихте я за миналогодишното ви представяне в събранието за причастие.

В текста на песента „Семейството е от Бога“¹ – която се изпя по-рано в това събрание – ни се напомня за чисто учение. Научаваме не само, че семейството е от Бога, но и че всички ние сме част от Божието семейство.

Първият ред на песента ни учи: **„Семейство има Бог Отец. Това сме ти и аз и всички други хора“**. От прокламацията за семейството научаваме, че „в доземната действителност духовните синове и дъщери познавали и почитали Бог като техен Вечен Отец“. В тази действителност сме научили за вечната ни женска същност. Знаели сме, че всяка от нас е „възлюбен(а) ... дъщеря на небесни родители“².

Нашето земно пътуване тук не променя тези истини. Всяка от нас принадлежи в Божието семейство и е нужна в него. Земните семейства до едно се различават. И докато даваме най-доброто от себе си,

за да създадем силни традиционни семейства, членството в Божието семейство не зависи от статуса – брачен, родителски, финансов, социален или дори вида статус, който публикуваме в социалните медии.

Ние сме част от него. „Ние сме дъщери на нашия Небесен Отец, Който ни обича, и ние Го обичаме“³.

Вторият ред на песента допълва първия. **„Тук праща ни (Той) да се родим – в семейства да живеем и учим“**.

В доземния живот сме научили, че ще ни трябва смъртен период.

Ние сме „приели план(а на Небесния Отец), чрез който децата Му могат да получат физически тела и да придобият земен опит, за да напреднат към съвършенство и напълно да осъзнаят своята божествена съдба като наследници на вечен живот“⁴.

Старейшина Ричард Г. Скот обяснява: „В доземния си живот сме били учени, че целта ни е да дойдем тук, за да бъдем изпитвани, проверявани и натоварвани“⁵. Това натоварване идва във всевъзможни форми за различните хора. Никога не ми се е налагало да преживея развод, болката и несигурността, които идват от изоставянето или отговорността, свързана с това да съм самотен родител. Не съм изпитала смъртта на дете, безплодие или привличане към моя пол. Не ми се е налагало да изтърпя насилие, хронично заболяване или пристрастяване. Не тези са били моите възможности за натоварване.

И сега сигурно някои от вас си мислят: „Значи, сестра Стивънз, вие не разбирате!“ А аз казвам, че

вероятно е така. Не разбирам напълно вашите предизвикателства. Но чрез *моите* лични изпитания – тези, които са ме накарали да падна на коленете *си* – аз добре съм се запознала с Този, който наистина разбира – Който бе „навикнал на печал“⁶, Който е преживял всичко и разбира всичко. Освен това, аз съм преживяла всички смъртни изпитания, които току що споменах, през призмата на дъщеря, майка, баба, сестра, леля и приятелка.

Нашата възможност като Божии дъщери, които спазват заветите си, не е само да се учим от предизвикателствата си; тя е да се обединим в съчувствие, и състрадание, докато подкрепяме други членове на Божието семейство в техните трудности, за което вече сме сключили завет.

Когато правим това, ние започваме да разбираме и се доверяваме,

че Спасителят знае трудностите на пътя и може да ни води през всички скърби и разочарования, които може да възникнат. Той е истинско мило-сърдие и Неговата любов „устоява навеки“⁷ – отчасти чрез нас – като Го следваме.

Като Божии дъщери и ученици на Исус Христос, ние „действаме съгласно онези разбирания, които Бог е поставил“ в нашите сърца⁸. Нашата сфера на влияние не се ограничава само до членовете на семейството ни.

Наскоро имах възможността да поговоря със сестра Язи от кол Чинлае Аризона, в нейната кирпичена колиба. Когато тя ме приветства в дома си, първото нещо, което забелязах, бяха многото снимки на близки и мисионери по стените и масите ѝ. Аз я попитах: „Сестрс Язи, колко внуци имате?“

Изненадана от въпроса ми, тя вдигна рамене. Объркана от реакцията ѝ, аз погледнах към дъщеря ѝ, сестра Йелоухеър, която отговори: „Тя не знае колко внуци има. Не ги броим. Всички деца я наричат „баба“, тя е баба на всички“.

Сестра Язи не ограничава любовта и влиянието си само за биологичното си семейство. Тя разбира какво означава да разширява сферата си на влияние, докато върши добрини, благославя, отглежда и защитава Божието семейство. Тя разбира, че „всеки път, когато някоя жена укрепи вярата на едно дете, тя допринася за силата на семейството – сега и за в бъдеще“⁹.

Третият ред на песента обяснява още за целта на смъртността: „**Бог дава ни семейства да сподели любовта Си със нас**“. Спасителят учи: „Бъдете едно и ако не сте едно, не сте Мои“¹⁰. Прокламацията за семейството ни учи, че, като възлюбени дъщери на небесни родители, ние имаме божествено естество, вечна същност и цел. Бог желае да бъдем единни. Нужно е да бъдем единни – спазващи заветите си дъщери, обединени в разнообразието на личния си живот¹¹, които желаят да научат всичко, което е необходимо, за да се завърнем в Неговото присъствие, запечатани за Него като част от Неговото вечно семейство.

„Свещените обреди и завети, достъпни в светите храмове, дават възможност на отделните хора да се завърнат в присъствието Божие, а на семействата да бъдат свързани за вечността“¹². Обредите, които получаваме, и заветите, които сключваме при кръщението и в светите храмове, свързват семейството на Бог и от двете страни на завесата – свързвайки ни с нашия Отец чрез Неговия Син, Който Се моли: „Да бъдат

всички едно; както Ти, Отче, си в Мене и аз в Тебе, тъй и те да бъдат едно, както Ние сме едно“¹³.

Като използваме времето си в смъртността да изучаваме и прилагаме ученията на Спасителя, ние ставаме по-подобни на Него. Ние започваме да разбираме, че Той е пътят, единственият път, по който можем да преодолеем предизвикателствата в смъртността, да бъдем изцелени и да се завърнем в небесния си дом.

Последният ред на песента се връща в началото й: **„и помага ни да станем туй, което Той желае (защото семейството е от Бог)“**. Планът на Отец за Неговите чедата е план на любовта. Това е план, който да обедини Неговите чедата – Неговото семейство – с Него. Старейшина Ръсел М. Нелсън учи: „Небесният Отец има само две желания за чедата Си ... : безсмъртие и вечен живот, „което означава живот с Него отново у дома“¹⁴. Тези желания могат да бъдат осъществени само ако ние също споделяме любовта, която Небесният Отец изпитва към семейството Си, като помагаме на другите и споделяме Неговия план с тях.

Преди двадесет години, Първото президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли се обърнаха към целия свят, когато издадоха една прокламация за семейството. Оттогава атаките срещу семейството са се увеличили.

Ако искаме да имаме успех в свещените ни отговорности като Божии дъщери, ние трябва да разбираме вечната значимост на нашата лична отговорност да преподаваме истини за плана на Небесния ни Отец за Неговото семейство. Президент Хауърд У. Хънтър обяснява:

„Има голяма нужда сестрите в Църквата да се обединят с братята,

за да препречат прилива от зло, който ни заобикаля, а също и в придвижването напред на делото на нашия Спасител. ...

... Затова ви умоляваме да служите със силното си влияние за добро, като усилвате семействата ни, църквата ни, и общностите ни“¹⁵.

Сестри, ние принадлежим. Обичани сме. Нужни сме. Имаме божествена цел, работа, място и роля в Църквата и царството Божие и в Неговото вечно семейство. Знаете ли дълбоко в сърцето си, че вашият Небесен Отец ви обича и желае вие и обичните ви хора да бъдете с Него? Също както „Небесният Отец и Неговият Син Исус Христос са свършени ... , Техните надежди за нас са свършени“¹⁶. Техният план за нас е свършен, а обещанията им са сигурни. С благодарност свидетелствам за тези истини в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. „Семейството е от Бога“, в *Семействата са завинаги: Програма за*

времето за споделяне за 2014 г., 2013 г., с. 28–29.

2. „Семейството: прокламация към света“, *Лиахона*, ноем. 2010 г., с. 129.
3. „Тема на Младите жени“, в *Личен напредък за младите жени* (брошура, 2009 г.), с. 3.
4. „Семейството: прокламация към света“.
5. Ричард Г. Скот, „Превърнете упражняването на вяра във ваш най-важен приоритет“, *Лиахона*, ноем. 2014 г., с. 92.
6. Исаия 53:3.
7. Мороний 7:47.
8. Джозеф Смит, в *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*“ 2011 г., с. 16.
9. *Daughters in My Kingdom*, с. 159.
10. Учение и завети 38:27.
11. Вж. Patricia T. Holland, „One Thing Needful: Becoming Women of Greater Faith in Christ“, *Ensign*, окт. 1987 г., с. 26–33.
12. „Семейството: прокламация към света“.
13. Иоана 17:21.
14. R. Scott Lloyd, „God Wants His Children to Return to Him, Elder Nelson Teaches“, Church News section of LDS.org, 28 ян. 2014 г., lds.org/church/news/god-wants-his-children-to-return-to-him-elder-nelson-teaches.
15. Хауърд У. Хънтър, в *Daughters in My Kingdom*, с. 157; вж. и „To the Women of the Church“, *Ensign*, ноем. 1992 г., с. 96.
16. М. Ръсел Балард, „Let Us Think Straight“ (Духовно послание в Университета Бригъм Йънг, 20 авг. 2013 г.); speeches.byu.edu.

От Бони Л. Оскарсън
Обща президентка на Младите жени

Защитници на прокламацията за семейството

Нека помогнем в изграждането на царството Божие като смело защитаваме брака, родителството и дома.

За мен е привилегия и радост да участвам в това прекрасно събрание на момичета и жени. Колко благословени сме ние като жени да бъдем заедно тази вечер в единство и в обич.

Наскоро четох историята на Мари Маделейне Кардън, която със семейството си приема посланието за възстановеното Евангелие на Исус

Христос от първите мисионери, призовани да служат в Италия през 1850 г. Тя е млада жена на 17–18 г., когато те се кръщават. Една неделя, докато семейството провежда събрание за богослужение в дома си високо в Алпите на северна Италия, една разгневена тъпа мъже, в която участват някои от местните свещенослужители, се събират около

къщата и започват да кръщават, викат и изискват мисионерите да излязат навън. Не мисля, че това е станало от голямо желание да бъдат учени на Евангелието – те искали да ги наранят физически. Младата Мари е тази, която излиза от къщата, за да се изправи пред тъпата.

Те продължават злобните си викове и искания мисионерите да бъдат изведени навън. Мари вдига Библията си в ръка и им заповядва да си тръгнат. Тя им казва, че старейшините са под нейна закрила и че няма да ги докосват. Чуйте думите ѝ: „Всички бяха втрещени. ... Бог бе с мен. Той сложи тези думи в устата ми, аз не бих могла да ги изрека. Всичко моментално утихна. Тази силна и злобна тъпа от мъже стоеше безпомощна пред едно слабо, треперещо, но безстрашно момиче“. Свещенослужителите молят хората да си тръгнат и те го правят със срам, страх и съжаление. Малкото стадо мирно продължава събранието си¹.

Може ли да си представите тази смела млада жена, на възрастта на много от вас, как застава пред тъпата и защитава новооткритите си вярвания със смелост и убеждение?

Сестри, малко от нас ще се изправят някога пред разгневена тъпа, но на този свят се води една война, в която най-ценените и основни наши учения са атакувани. Говоря конкретно за учението за семейството. Светостта на дома и важните цели на семейството се поставят под въпрос, критикуват се и се атакуват на всеки фронт.

Когато президент Гордън Б. Хинкли за пръв път прочете „Семейството: прокламация към света“ преди 20 години, ние бяхме благодарни и оценихме яснотата, простотата

и истинността на този даден чрез откровение документ. Тогава не осъзнавахме колко отчаяно ще се нуждаем от тези основни заявления в днешния свят като критерии, според които да преценяваме всеки нов повей на светска догма, идващ от медиите, Интернет, учените, телевизията и филмите, дори и от съдебната власт. Прокламацията за семейството е станала наша база за преценка на философиите на света и свидетелствата, че изложените в нея принципи са толкова верни днес, колкото бяха и когато ни ги даде един Божий пророк преди близо 20 години.

Позволете ми да отбележа нещо очевидно. Животът рядко преминава точно според плановете ни, и сме съвсем наясно, че не всички жени имат в живота си това, което описва прокламацията. Все още е важно да разберем и преподаваме Господния модел и да се стремим по най-добрия възможен начин към осъществяването му.

Всяка от нас има роля в този план и всяка от нас е еднакво ценна в Господните очи. Трябва да помним, че любящият Небесен Отец знае праведните ни желания и ще спази обещанията Си, че нищо няма да бъде отказано на хората, които с вяра спазват заветите си. Небесният Отец има мисия и план за всяка от нас, но има и Свое разписание. Едно от най-трудните предизвикателства в този живот е да имаме вяра в Господното разписание. Добре е да имаме предвид и алтернативен план, който да ни помага да спазваме заветите си, да бъдем милосърдни и праведни жени, които изграждат царството Божие, независимо в каква посока тръгне животът ни. Трябва да учим дъщерите си да се стремят към идеала, но да предвидят и неочаквани събития.

През тази 20-та годишнина на прокламацията за семейството, бих искала да поканя всички нас, жените от Църквата, да бъдем защитници на „Семейството: прокламация към света“. Също както Мари Маделейне Кардън смело защитава мисионерите и новите си вярвания, ние трябва смело да защитаваме дадените чрез откровение Господни учения, описващи брака, семействата и божествените роли на мъжете и жените и важноста на домовете като свети места – дори когато светът крещи в ушите ни, че тези принципи са старомодни, ограничаващи и вече невалидни. Всяка жена, независимо от брачния си статус или броя на децата, може да бъде защитничка на Господния план, описан в прокламацията за семейството. Ако това е Господният план, той трябва и да е и нашият план!

В прокламацията се преподават три принципа, които мисля, че специално се нуждаят от постоянни защитници. Първият е бракът между един мъж и една жена. Учени сме в Писанията: „Обаче, нито жената е

без мъжа, нито мъжът без жената, в Господа“². За да може се получи пълнотата на свещеническите благословии, са нужни съпруг и съпруга, запечатани в дома Господен, работещи в праведност и верни на заветите си. Това е Господният план за Неговите чеда и никакви обществени дебати или критики няма да променят това, което е заявил Господ. Трябва да продължим да сме пример за праведни бракове, да се стремим към тази благословия в живота ни и да имаме вяра, ако това не се осъществява бързо. Нека бъдем защитници на брака, както е постановен от Господ, като продължаваме и да изразяваме обич и състрадание към хората с различни виждания.

Следващият принцип, който изисква нашия глас на защита, е почитането на божествените роли на майките и бащите. Ние ревностно учим децата си да се целят високо в този живот. Искаме дъщерите ни да знаят, че те имат потенциал за постигане и могат да бъдат всичко, което си представят. Надяваме се, че те ще обичат ученето, ще са

образовани, талантиви и може би ще станат следващата Мари Кюри или Илайза Р. Сноу.

Учим ли синовете и дъщерите си, че няма по-голяма чест, няма по-уважавана титла и по-важна роля в този живот от тази на майката и бащата? Надявам се, че като насърчаваме децата си да постигат най-доброто в живота, ние също ги учим и да почитат и възвисяват ролите, които майките и бащите играят в плана на нашия Небесен Отец.

Най-малката ни дъщеря, Аби, намери уникална възможност да бъде защитник на ролята на майката. Един ден тя видя бележка от училището на децата ѝ, че в училището ще правят презентации за Деня на кариерата. Родителите бяха поканени да попълнят молба, ако желаят да дойдат в училището и да учат децата относно техните професии и Аби се кандидатира да отиде и да говори за майчинството. Не ѝ се обадиха от училището и когато Денят на кариерата наближи, тя се обади на училището, мислейки си, че са изгубили молбата ѝ. Организаторите се разтършуваха и намериха две учителки, които се съгласиха Аби да дойде да говори на класовете им в края на Деня на кариерата.

В забавната си презентация пред децата, Аби ги учи и на това, че майката трябва да е експерт по медицина, психология, религия, преподаване, музика, литература, изкуство, финанси, декориране, фризьорство, шофиране, спортове, кулинария и много други. Децата бяха впечатлени. Тя приключи, като накара децата да си спомнят за своята майка, като ѝ напише благодарствена бележка, в която ѝ благодари за многото любящи действия на служба, които получават ежедневно.

Аби почувства, че децата видяха майките си в съвсем различна светлина и че това да си майка или баща е нещо много ценно. Тя попълни молба да участва и тази година на Деня на кариерата и бе поканена да презентира в шест класа.

Аби казва следното за преживяването си: „Мисля, че би било лесно едно дете в този свят да си мисли, че да си родител е второстепенна роля или дори понякога необходимо неудобство. Искам всички деца да чувстват, че те са най-важния приоритет за родителите си и може би ако им кажа колко важно е за мен да съм родител, това ще им помогне да осъзнаят всичко, което

родителите им вършат за тях и защо го правят“.

Нашият обичан пророк, президент Томас С. Монсън, е прекрасен пример за почитане на жените и майчинството, особено на неговата майка. Относно земните ни майки, той казва: „Нека всеки от нас цени тази истина; човек не може да забрави майка си и да помни Бог. Човек не може да помни майка си и да забрави Бог. Защо? Защото тези две святи личности, Бог и (нашата земна) майка, партньори в сътворението, в любов, в жертва, в служба, са като едно“³.

Последният принцип, който трябва да прилагаме и защитаваме

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото президентство

е светостта на дома. Трябва да вземем една дума, която понякога се произнася с презрение, и да я въздигнем. Това е думата *домакиня*. Всички ние, жени, мъже, младежи и деца, несемейни и семейни, можем да бъдем по-добри домакини. Трябва да превръщаме домовете си в място на убежище, святост и безопасност. Домовете ни трябва да са места, в които Духът Господен се чувства изобилно и където Писанията и Евангелието се изучават, преподават и спазват. Колко по-различен щеше да е светът, ако всички хора гледаха на себе си като на създатели на праведни домове. Нека защитаваме дома като място, което е второ само след храма по святост.

Сестри, благодарна съм да бъда жена в тези последни дни. Имаме възможности, които никое друго поколение жени на този свят не е имало. Нека помогнем в изграждането на царството Божие като смело защитаваме брака, родителството и дома. Господ има нужда да бъдем смели, постоянни и непокланитими войни, които защитават Неговия план и учат идните поколения на истините Му.

Свидетелствам, че Небесният Отец е жив и обича всяка от нас. Неговият Син Исус Христос е наш Спасител и Изкупител. Оставям ви това свидетелство в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Marie Madeline Cardon Guild, „Marie Madeline Cardon Guild: An Autobiography“, cardonfamilies.org/Histories/MarieMadelineCardonGuild.html; вж. и автобиография на Marie C. Guild ок. 1909 г., Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити, Юта.
2. 1 Коринтяните 11:11.
3. Томас С. Монсън, „Only a Teacher“, *Ensign*, ян. 1974 г., с. 32.

Утешителят

Давам ви моето свидетелство, че живият Христос изпраща Светия Дух, Утешителя, на хората, които сме обещали да утешаваме.

Мои обични сестри, за мен е радост да бъда с вас. Замислих се за моята майка, съпругата ми, дъщерите ми, снахите ми, внучките ми – много от които са тук. Това прекрасно събрание увеличи моята признателност към тях. Осъзнавам, че възможността да се радвам на такова прекрасно семейство и семеен живот произлизат от това, че Спасителят е в центъра на живота на всяка една от тях. Ние си припомним за Него тази вечер чрез музиката, молитвите и чрез

вдъхновените речи. Една от чертите на Спасителя, които най-много ценим, е Неговото безгранично състрадание.

Тази вечер почувствахте, че Той ви познава и ви обича. Почувствахте и обичта Му към сестрите около вас. Те са ваши сестри, духовни дъщери на нашия Небесен Отец. Той се грижи за тях, така както се грижи за вас. Той разбира всички техни скърби. Желаете да ги подкрепя.

Моето послание към вас тази вечер е следното: вие можете и

трябва да играете важна роля в утешаването на всички, които имат нужда от утеха. Можете да играете тази роля най-добре ако знаете как Той дава отговор на тези молитви за помощ.

Мнозина се молят на Небесния Отец за облекчение, за помощ, за да могат да носят бремето си от скръб, самота и страх. Небесният Отец чува тези молитви и разбира техните нужди. Той и Неговият Възлюбен Син, възкресеният Исус Христос, са обещали помощ.

Исус Христос ни дава следното обещание:

„Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя.

Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък

и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си.

Защото Моето иго е благо, и Моето бремe е леко“¹.

Тегобите, които верните Му служители трябва да носят в живота, са облекчени чрез Неговото Единение. Бремето на греха може да бъде снето, но изпитанията на добрите хора в смъртния живот пак могат да са тежко бремe.

Виждали сте такива изпитания в живота на добри хора, които обичате. Чувствали сте желание да им помогнете. Има причина да изпитвате състрадание към тях.

Вие сте заветни членове на Църквата на Исус Христос. Когато дойдохте в Неговата Църква, в сърцето ви започна голяма промяна. Вие сключихте завет и получихте

обещание, което започна да променя самата ви природа.

Алма описва чрез словата си при водите на Мормон, какво сте обещали при кръщението си и какво ще означава то за вас и всички около вас – особено в семейството ви. Той говори на онези, на които им предстои да сключат заветите, които вие сте сключили, и те също получават обещанието, което Господ е дал на вас:

„Ето, тука са водите на Мормон (защото така се наричаха те), и сега, като желаете да влезете в стадото Божие и да бъдете наречени Негов народ, и сте готови да носите един другиму тегобите си, за да може те да са леки;

да, и сте готови да скърбите с онези, които скърбят; да, и да утешавате онези, които се нуждаят от утешение, и да бъдете свидетели Божии по всяко време, за всяко нещо на всяко място, където може да се намирате, даже и до смърт, за да може да бъдете изкупени от Бога и бъдете причислени към онези от първото възкресение, та да може да имате вечен живот“².

Ето защо изпитвате желание да помогнете на човек, на когото е трудно да продължи напред, под бремe от скръб и трудности. Вие сте обещали, че ще помагате на Господ да облекчава тегобите им и така те да бъдат утешени. Била ви е дадена силата да помагате в облекчаването на тези тегоби, когато сте получили дара на Светия Дух.

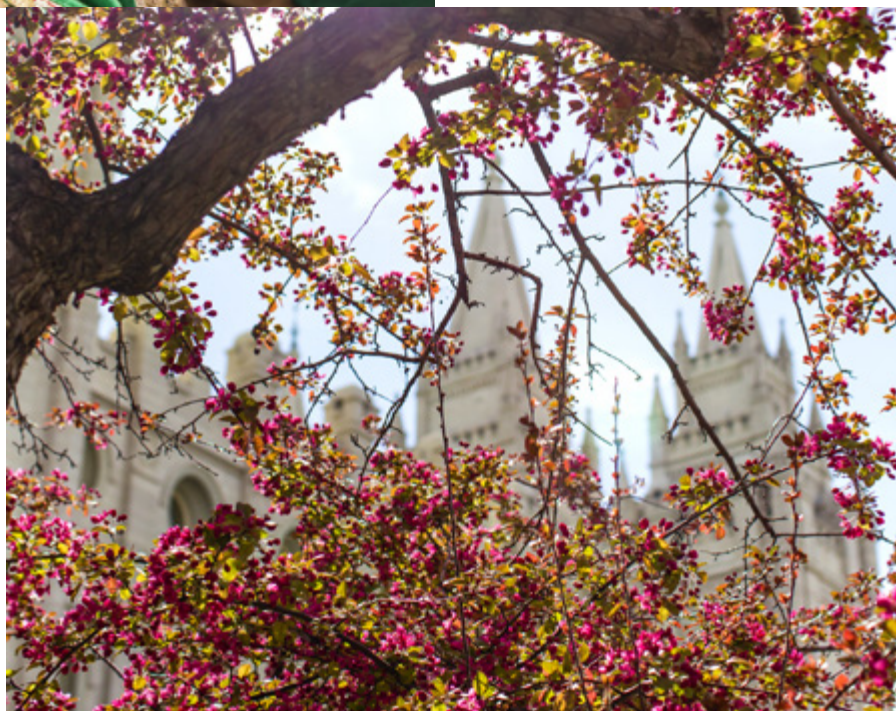
Спасителят описва начина, по който Той помага да се облекчат тегобите и дава сила за тяхното носене, когато Му предстои да бъде разпънат на кръста. Той знае, че учениците Му ще скърбят. Знае, че може да се боят от бъдещето. Знае,

След което обещава:
 „А Утешителят, Светият Дух,
 когото Отец ще изпрати в Мое име,
 той ще ви научи на всичко, и ще ви
 напомни всичко, което съм ви казал.
 Мир ви оставям; Моя мир ви
 давам; Аз не ви давам както светът

Мумбай, Индия

че може да се чувстват неуверени да продължат напред.

Затова им дава обещанието, което дава на всички Негови истински ученици:

„И Аз ще поискам от Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас до века.

Духът на истината, когото светът не може да приеме, защото го не вижда нито го познава. Вие го познавате, защото той пребъдва във вас, и във вас ще бъде“³.

дава. Да се не смуцава сърцето ви, нито да се бои. Да се не смуцава сърцето ви, нито да се бои“⁴.

През последните няколко седмици видях как това обещание за Светия Дух се изпълва в живота на Божиите чеда, които бяха изпълнени с молитви тегобите им да бъдат облекчени. Чудото на облекчаването на бремето дойде по начина, по който го обеща Господ. Той и Небесният Отец изпратиха Светия Дух като Утешител,

който да помага на Неговите ученици.

Неотдавна три поколения на едно семейство тъгуваха за смъртта на едно петгодишно момче. Той почина при злополука, докато семейството му бе на почивка. Беше ми дадена възможността още веднъж да видя как Господ благославя верните с облекчение и силата да устоят.

Наблюдавах начина, по който Господ облекчи тежкото им бреме. Бях с тях като Господен заветен служител, както и вие ще бъдете много пъти в живота си, за да скърбя с онези, които скърбят ... и да утешавам онези, които се нуждаят от утешение⁵.

Тъй като знаех, че това е истина, почувствах одобрителен мир, когато бабата и дядото ме поканиха да се срещна с тях и родителите на малкото момче преди погребението.

Молих се да знам как мога да им помогна Господ да ги утеша. Те седнаха с мен в нашия хол. Аз бях затоплил стаята в студената вечер с малък огън в камината.

Почувствах напътствието да им кажа, че ги обичам. Казах им, че чувствам Господната любов към тях. С няколко думи се опитах да им кажа, че тъгувах с тях, но че единствено Господ може да знае и изпита тяхната болка и тъга.

След като казах тези няколко думи, бях угътен с обич да изслушам как те описват чувствата си.

По време на часа, който прекарахме заедно, те говориха много повече от мен. Чувствах в гласовете им и виждах в очите им, че Светият Дух ги докосваше. Те говореха за случилото се и как се чувстваха с думи, които бяха просто свидетелство. Светият Дух вече им бе дал мира, съпътстващ надеждата за вечен живот, през който техният

син, умрял без да има грях, ще бъде техен завинаги.

Когато дадох на всеки от тях свещеническа благословия, аз благодарих за влиянието на Светия Дух, което беше там. Утешителят бе дошъл, давайки надежда, смелост и нараснала сила на всички ни.

През тази вечер аз видях как Господ работи с нас, за да облекчава тежестите на Неговите хора. Помнете в Книгата на Мормон, когато Неговият народ е почти смазан от бремето, положено върху техните гърбове от жестоките им владетели.

Хората умоляват за облекчение, както правят и мнозина от хората, които обичаме и на които служим. Ето как е записано това и знам, че е истина:

„И Аз ще облекча тежестите, поставени на раменете ви, та даже вие да не можете да ги чувствате на гърбовете си, дори докато сте в робство; и това Аз ще направя, за да можете да Ми бъдете свидетели отсега насетне и за да знаете със сигурност, че Аз, Господ Бог, посещавам Моя народ в страданията му.

И сега стана така, че тежестите, които бяха наложени върху Алма и братята му, станаха леки; да, Господ

ги усили, за да могат да понесат тежестите си с лекота, и те се подчиняваха с желание и търпеливо на волята Господна“⁶.

Виждал съм много пъти това чудо. Ние най-добре облекчаваме бремето на другите като помагаме на Господ да ги укрепи. Ето защо Господ включва в задачата ни да утешаваме другите заповедта да бъдем свидетели за Него по всяко време и навсякъде.

Бащата и майката на малкото момче през тази вечер в хола ми свидетелстваха за Спасителя. Светият Дух дойде и всички бяхме утешени. Родителите бяха укрепени. Бремето на скръбта не изчезна, но стана така, че те да могат да понесат скръбта. Тяхната вяра се увеличи. И тяхната сила ще продължи да нараства, когато се молят за нея и живеят за нея.

Даденото ни онази вечер свидетелство на Духа за Единението е това, което укрепва Иов, за да може да носи бремето си:

„Защото зная, че е жив Изкупителят ми, и че в последно време ще застане на земята;

И, като изтлее след кожата ми това тяло, пак в плътта си ще видя Бога“⁷.

Точно това свидетелство на Духа му дава силата да издържи. Той

трябва да премине през скръб и липса на утеха от хората около него, за да види радостта, която ще дойде при верните, след като с вяра са преминали през изпитанията.

Това е валидно за Иов. В живота му се дават благословии. Историята на Иов приключва със следното чудо:

„И така Господ благослови последните дни на Иова повече от първите му. ...

И по цялата страна не се намираха жени тъй красиви както Иововите дъщери; и баща им даде на тях наследство както на братята им.

Подир това Иов живя сто и четирнадесет години, и видя синовете си и внуците си (до) четири поколения.

И тъй, Иов умря, стар и сит от дни“⁸.

Именно от свидетелството на Духа за предстоящото Единение помага на Иов да премине през изпитанията, които животът на всеки от нас трябва да включва. Това е част от великият план на щастие, който Отец ни е дал. Той позволява на Сина Си да предостави чрез единителната Си жертва надеждата, която ни утешава, независимо от това колко може да е труден пътят ни към Него.

Отец и Синът изпращат Светия Дух да утешава и укрепва учениците на Учителя по пътя им.

Видях чудото на утехата, когато пристигнах пред сградата за събрания, където щеше да се проведе погребалната служба за малкото момче. Посрещна ме една прекрасна млада жена, която не познавах. Тя каза, че е дошла на погребението, за да тъжи и да предложи утеха, ако може.

Каза, че е дошла на погребението отчасти и да потърси утеха и за себе си. Разказа как наскоро е починало

първото ѝ дете. Носеше в ръцете си едно малко красиво момиченце. Наведох се и погледнах усмихващото се лице на момиченцето. Попитах майка ѝ как се казва. Нейният бърз и радостен отговор бе следния: „Казва се Джой (радост). Радостта винаги идва след скръбта“.

Тя ми казваше свидетелството си. Виждах, че мирът и утехата ѝ бяха дошли от единствения сигурен източник. Само Бог познава сърцата и само Той може да каже наистина: „Знам как се чувстваш“. Затова мога само да си представя както радостта, така и предшестващата я тъка, но Господ, Който я обич, знае.

Мога да знам само частично колко радост чувства Той всеки път, когато вие, като Негов ученик, Му помагате да даде момент на мир и радост на едно от чедата на нашия Небесен Отец.

Свидетелствам, че Господ е помилвал всеки от нас, Неговите ученици, да си помагаме да носим взаимно тежестите си. Обещали сме да го правим. Свидетелствам, че Господ, чрез Своето Единение и Възкресение, е победил силата на смъртта. Давам ви моето свидетелство, че живеят Христос изпраща Светия Дух, Утешителя, на хората, които сме обещали да утешаваме.

Всички вие сте свидетели, какъвто съм и аз, за истината върху значката, която моята майка носеше за повече от 20 години като член на общия съвет на Обществото за взаимопомощ. Той гласеше: „Милосърдието никога не отпада“⁹. Все още не съм осъзнал пълното значение на тези думи. Но то се е проявявало пред мен, когато съм я виждал да помага на нуждаещите се. Писанията ни казват следната истина: „Милосърдието е чистата любов Христова“¹⁰.

Неговата любов никога не отпада и ние никога няма да престанем да чувстваме в сърцата си подтика да „скърби(м) с онези, които скърбят ... и да утешава(ме) онези, които се нуждаят от утешение“¹¹. Нито пък обещаният от Него мир някога ще ни напуска, когато служим на околните в Негово име.

Като Негов свидетел, аз изказвам благодарност за вашите така старателни усилия да помагате на живия Господ Исус Христос и на Светия Дух, Утешителя, да усилват немошните колени и да издигат ръцете, които са отпуснати¹². От цялото си

сърце съм благодарен за жените в живота ми, които са ми помагали и благославяли като истински последователки на Исус Христос. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Матей 11:28–30.
2. Мосия 18:8–9.
3. Иоана 14:16–17.
4. Иоана 14:26–27.
5. Мосия 18:9.
6. Мосия 24:14–15.
7. Иов 19:25–26.
8. Иов 42:12, 15–17.
9. 1 Коринтяните 13:8.
10. Мороний 7:47.
11. Мосия 18:9.
12. Вж. Учение и завети 81:5.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи Съветник в Първото президентство

„Не това ли е постът, който Аз съм избрал?“

Вашето гарение от пост ще стори повече от това да помогне за посрещането на физически нужди. То ще изцели и промени сърца.

Мои скъпи братя и сестри, за мен е радост да изкажа любовта си към вас на тази обща конференция на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Тази радост произтича от свидетелството на Духа, че любовта на Спасителя достига до всеки един от вас и до всички чеда на Небесния Отец. Нашият Небесен Отец желае да благослава Своите чеда духовно и физически. Той разбира всички техни нужди, болки и надежди.

Когато помагаме на когото и да било, това за Спасителя е все едно сме помогнали на Него.

Той ни потвърждава тази истина, описвайки един бъдещ момент, отнасящ се за всички нас, когато Го видим, след като завършим живота си в този свят. Представата ми за този ден е станала още по-ярка в дните на молитва и пост, с цел да разбера какво да кажа тази сутрин. Описанието на Господ на този бъдещ момент бе дадено на Неговите ученици и обхваща това, което всички ние желаем от сърце да бъде вярно и за нас:

„Тогава царят ще рече на тия, които са от дясната Му страна: Дойдете

вие благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създаването на света.

Защото огадних, и Ме нахранихте; ожадних, и Ме напоихте; странник бях, и Ме прибрахте;

гол бях и Ме облякохте; болен бях и ме посетихте; в тъмница бях и Ме споходихте.

Тогава праведните в отговор ще Му кажат: Господи, кога Те видяхме

гладен, и Те нахранихме; или жаден, и Те напоихме?

И кога Те видяхме странник, и Те прибрахме, или гол, и Те облякохме?

И кога Те видяхме болен или в тъмница, и Те споходихме?

А Царят в отговор ще им рече: Истина ви казвам: Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили“¹

Вие и аз желаем топлото посрещане на Спасителя. Но как можем да го заслужим? Има много повече гладни, бездомни и самотни чеда на Небесния Отец, отколкото можем да достигнем. И броят им се увеличава и става дори още по-недостижим.

Но Господ ни е дал нещо, което всеки един от нас може да прави. Това е една толкова обикновена заповед, че дори и едно дете може да я разбере. Това е заповед с прекрасно обещание за нуждаещите се и за нас.

Това е законът за поста. Словата в Книгата на Исаия са Господното описание на тази заповед и благословията,

достъпна за онези от нас, намиращи се в Неговата Църква:

„Не това ли е постът, който Аз съм избрал: да развързваш несправедливите окови, да разслабваш връзките на ярема, да пускаш на свобода угнетените, и да счупваш всеки хомот?

Не е ли да разделяш хляба си с гладния, и да въвеждаш в дома си сиромаси без покрив? Когато видиш голия да го обличаш, и да не се криеш от своите еднокръвни?

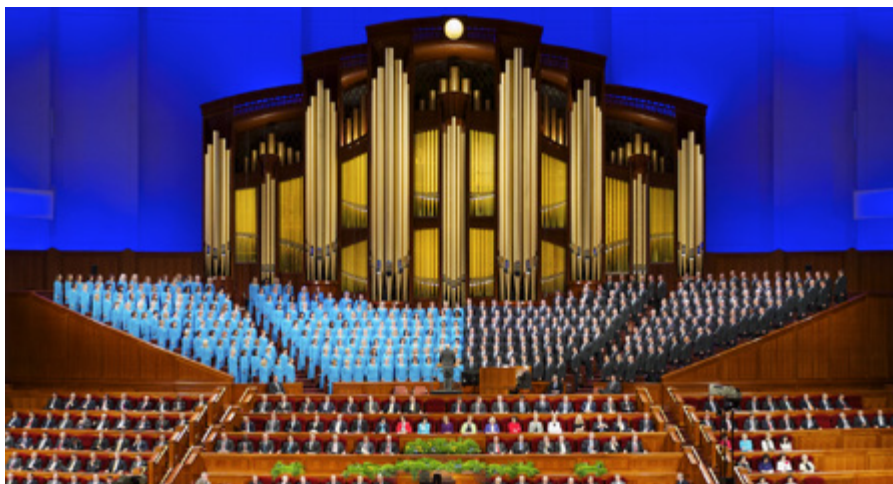
Тогава твоята светлина ще изгрее като зората, и здравето ти скоро ще процъфне; правдата ти ще върви пред тебе, и славата Господна ще ти бъде задна стража.

Тогава ще зовеш, и Господ ще отговаря! Ще извикаш, и Той ще рече, Ето Ме! Ако махнеш наред себе си хомота, соченето с пръст и нечестивите думи,

Ако даруваш на гладния желаното от душата ти, и насищаш наскърбената душа, тогава светлината ти ще изгрява в тъмнината, и мракът ти ще бъде като пладнe;

Господ ще те води всякога, ще насища душата ти в бездъждие, и ще дава сила на костите ти; и ти ще бъдеш като напоявана градина, и като воден извор, чиито води не пресъхват²

И така, Господ ни е дал една обикновена заповед с едно невероятно обещание. В Църквата днес ни е предоставена възможността да постим веднъж месечно и да даваме щедро дарение от пост на нашия епископ или президент на клон, за ползата на бедните и нуждаещите се. Някои от тези средства ще бъдат използвани за помощ на хората около вас, вероятно за някой в собственото ви семейство. Служителите на Господ ще се молят и постят за откровение, за да знаят на кого да помогнат и

какъв вид помощ да предложат. Онези част, която е излишна за хората в местната ви църковна единица, ще бъде предоставяна да благославя изпадналите в нужда членове на Църквата по света.

Заповедта да постим за бедните осигурява множество благословии. Президент Спенсър У. Кимбъл нарича провала да се спазва този закон „грех на бездействие“, който има голяма цена. Той пише: „Господ дава богати обещания на хората, които постят и помагат на нуждаещите се. ... Вдъхновението и духовното напътствие ще идват с праведността и близостта до нашия Небесен Отец. Бездействието в това деяние на пост ще ни лиши от тези благословии.“³

Аз получих една от тези благословии само преди няколко седмици. Тъй като общата конференция се пада през уикенд, който обикновено включва събранието за пост и споделяне на свидетелства, аз постих и се молих да узная как все пак да се подчиня на заповедта да се грижа за нуждаещите се.

В събота, докато все още постех, се събудих в 6:00 ч. сутринта и отново се помолих. Получих впечатлението да гледам новините от света. Там, прочетох следния доклад:

„Тропичният циклон Пам опустоши множество домове, удряйки директно Порт Вила, столицата на Вануату. Той уби поне шестима във Вануату, според един от първоначалните доклади за една от

най-мощните бури, които някога са достигали до земната повърхност.

Почти не остана изправено дърво, докато циклонът вилнееше на острова на тази тихоокеанска страна.⁴

Екип по оценка на щетите от организацията „Уърлд вижън“ планира да огледа щетите, след като бурята утихне.

Те съветват жителите да се подслонят в здрави сгради, като университети и училища.

След което казват: „Най-здравото нещо, с което разполагат, това са църкви, построени от цимент“ - казва Инга Мефам (от) Кеър Интернешънъл. ... „Някои от тях не разполагат и с това. Трудно се намира постройка, която би издържала на буря 5-та категория“.⁵

Когато прочетох това, си спомних посещението ми на малки домове във Вануату. Можех да си представя хората, струпани в домове, разрушавани от стихията. И тогава си спомних колко топло ме посрещнаха жителите на Вануату. Мислех си за тях и за съседите им, търсещи убежище в нашата църковна сграда от цимент.

Тогава си представих как епископът и президентката на Обществото за взаимопомощ вървят сред хората, предлагайки им утеха, одеяла, храна и вода. Можех да си представя уплашените дечица, вкопчени заедно.

Те са толкова далече от дома, където прочетох този доклад, и все пак, аз знаех какво ще направи Господ

чрез Своите служители. Знаех, че това, което им дава възможност да помагат на чедата на Небесния Отец, бяха даренията от пост, предоставяни щедро от последователите на Господ, които живеят в далечни страни, но близо до Господ.

И така аз не дочаках неделята. Същата тази сутрин занесох дарение от пост на моя епископ. Знаем, че моето дарение може да бъде използвано от моя епископ и от президентката на Обществото за взаимопомощ за оказване на помощ на някой от моя квартал. Моето малко дарение може да не е нужно в близост до мястото, където живея аз и семейството ми, но местният излишък от дарения може да достигне до Вануату.

Други бури и трагедии ще се случат по света на хора, обичани от Господ и чиито мъки изпитва и Той. Част от вашето и моето дарение от пост този месец ще бъде използвано за помощ на някой, някъде, чието облекчение Господ ще почувства, като че ли е Негово.

Вашето дарение от пост ще стори повече от това да помогне за посрещането на физически нужди. То ще изцели и промени сърца. Плодът от доброволното дарение може да е желанието в сърцето на получателя да достигне до други хора в нужда. Това се случва по света.

Това се случва в живота на сестра Аби Търи, която живее в Сиера Леоне. През 1991 г. започва гражданска война. Тази война опустошава страната в продължение на години.

Сиера Леоне и преди началото ѝ е една от най-бедните страни в света. „По време на войната не е ясно кой управлява страната, банките ... затварят, държавните служби също, полицията е неефективна (срещу бунтовниците) ... и цари хаос, убийства и мъка. Десетки хиляди хора изгубват живота си и повече от два милиона души са принудени да напуснат домовете си, за да не бъдат убити“.⁶

Дори и в такива времена, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни расте.

Един от първите клонове е организиран в града, където живее сестра Търи. Съпругът ѝ е един от първите президенти на клон. Той служи като президент на окръга по време на гражданската война.

Сега, когато гости посещават дома на сестра Търи, тя обича да им показва две съкровища от войната: една риза на сини и бели райета, която получила от бала с употребявани дрехи, дарени от членове на Църквата, и едно одеяло, сега износено и пълно с дупки.⁷

Тя казва: „Тази риза е първата ... дреха, която получих. С нея ходех на работа, беше толкова хубава. (Караше ме да се чувствам красива.) Нямах други дрехи.“

По време на войната, това одеяло ни сгряваше, мен и децата. Когато бунтовниците (идваха) да ни нападат, това бе единственото нещо, което (можех) да сграбча, бягайки към храстите да се скрия. И така си

носехме одеялото с нас. То ни топлеше и ни пазеше от комари“.⁸

Сестра Търи говори за благодарността си към президента на мисия, който си поправял път през разкъсаната от войната страна, с пари в джоба си. Тези средства, от даренията от пост на хора като вас, позволявали на светиите да купуват храна, която повечето жители на Сиера Леоне не могли да си позволят.⁹

Сестра Търи, говорейки за достатъчно щедрите хора, помогнали им да оцелеят, казва: „Когато си мисля за хората, направили това, аз си мисля, че са били изпратени от Бог, защото обикновени хора ни направиха тази добрина“.¹⁰

Един посетител от Съединените щати отишъл в дома на Аби неотдавна. По време на посещенията си в нейния дом, той усетил как е „вперил поглед в екземпляр на Светиите писания, поставени на масата“. Личало си, че са ценени, добре отбелязвани с бележки по страниците. Страниците били изтъркани, а някои скъсани. Корицата била отделена от подвързията.

Той взел Писанията в ръка и внимателно започнал да разлиства. Докато правел това, попаднал на жълто копие от бележка за десятък. Забелязал, че в страна, в която доларът имал много висока стойност, Аби Търи била платила един долар за десятък, един долар към мисионерския фонд и един долар като дарение от пост за онези, които според думите ѝ са „наистина бедни“.

Гостът затворил Писанията на сестра Търи и си помислил, докато стоял с тази предана африканска майка, че се намира на свещена земя.¹¹

Тъй както получената благословия от вашия и моя пост може да променя сърца, така е и с поста за доброто

на друг човек. Дори и едно дете може да го почувства.

На много деца, а и някои възрастни, може да им е трудно да посят в продължение на 24 часа. Възможно е, по думите на Исаия, да чувстват, че постът „измъчва душата им“. Мъдрите родители си дават сметка за тази вероятност и поради това внимателно следват съвета на президент Джозеф Ф. Смит: „По-добре е да ги научите на принципа и да им позволявате да го наблюдават, за да може, когато са достатъчно големи да могат да избират разумно“¹²

Наблюдавах благословията от този съвет наскоро. Един от внуците ми бе решил, че пост в продължение на 24 часа е извън способността му да издържи. Но неговите мъдри родители все пак бяха посели в сърцето му този принцип. Един от неговите приятели от училище беше загубил братовчед в резултат на внезапна смърт. Внукът ми попита майка си в деня за пост, по времето, когато обикновено за него е много трудно да продължи да пости, дали ако го направи, това ще помогне на скърбящия му приятел да се почувства по-добре.

Въпросът му бе потвърждение на съвета от президент Джозеф Ф. Смит. Моят внук бе стигнал до момента, когато не само бе разбрал принципа за поста, но постът бе и посаден в сърцето му. Той бе започнал да чувства, че постът и молитвите му могат да доведат до благословия от Бог за някой изпаднал в нужда. Ако той живее според принципа достатъчно често, това ще доведе до прекрасните последици, обещани от Господ в собствения му живот. Той ще има духовната благословия за силата да получава вдъхновение и по-голяма способност да устоява на изкушенията.

Ние не сме запознати с всички причини, поради които Исус Христос отива в пустошта, за да пости и се моли. Но знаем поне една от последиците: Спасителят устоява напълно на изкушенията от Сатана да Го накара да злоупотреби с божествената Си сила.

Краткото време, през което постим всеки месец, и малката сума, която даряваме на бедните, може да ни предоставят само малка част от промяната на нашето естество да

нямаме повече желанието да вършим зло. Но съществува по-голямо обещание, като правим всичко възможно в разумни граници, за да се молим, постим и даряваме за нуждаещите се:

„Тогава твоята светлина ще изгрее като зората, и здравето ти скоро ще процъфнее; правдата ти ще върви пред тебе, и славата Господна ще ти бъде задна стража.

Тогава ще зовеш, и Господ ще отговаря! Ще извикаш, и Той ще рече, Ето Ме!“¹³

Моля се да изискваме тези огромни благословии за себе си и за нашите семейства.

Давам моето свидетелство, че Исус е Христос, че в Неговата Църква ние сме приканвани да Му помагаме, докато Той се грижи за бедните по пътя Си, и че Той ни обещава, че ще дойдат вечни благословии, когато вършим това. В свящото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Матей 25:34–40.
2. Исаия 58:6–11.
3. Спенсър У. Кимбъл, *The Miracle of Forgiveness* 1969 г., стр. 98.
4. Виж Steve Almsy, Ben Brumfield, and Laura Smith-Spark, “Cleanup Begins in Vanuatu after Cyclone Batters Islands,” 14 март, 2015 г., edition.cnn.com.
5. Виж Sean Morris, Steve Almsy, and Laura Smith-Spark, “‘Unbelievable Destruction’ Reported in Tropical Cyclone Pam’s Wake,” 14 март 2015 г., edition.cnn.com.
6. Peter F. Evans, „Sister Abie Turay’s Story“, непубликуван ръкопис.
7. Peter F. Evans, „Sister Abie Turay’s Story“.
8. Abie Turay, цитирана в Peter F. Evans, „Sister Abie Turay’s Story“.
9. Peter F. Evans, „Sister Abie Turay’s Story“.
10. Abie Turay, цитирана в Peter F. Evans, „Sister Abie Turay’s Story“.
11. Peter F. Вж. Peter F. Evans, „Sister Abie Turay’s Story“; видео за сестра Търи, „We Did Not Stand Alone“ е налично на lds.org/media-library.
12. Джозеф Ф. Смит, „Editor’s Table“, *Improvement Era*, дек. 1903 г., с 149.
13. Исаия 58:8–9.

От президент Бойд К. Пакър
Президент на Кворума на дванадесетте апостоли

Планът на щастие

Целта на всяка дейност в Църквата е да видим мъж и жена с техните деца щастливи у дома, запечатани за вечността.

Преди много години, след Втората световна война, учех в университета. Там се запознах с Дона Смит. По това време прочетох, че двете важни съставки за успешен брак са курабийка и целувка. Мислех, че това е доста добър баланс.

Ходех в колежа сутрин, а после се връщах в Бригъм Сити, за да работя следобед в автосервиза на баща ми. Последната сутрешна лекция на Дона бе домашна икономика. Отбихах се до класната ѝ стая преди да си тръгна. Вратата имаше матирано стъкло, но ако застанех близо до него, тя можеше да види сянката ми отвън. Тя излизаше от залата с курабийка и целувка. Останалото е история. Сключихме брак в храма Логан Юта и това постави началото на великото приключение на живота ни.

През годините често съм преподавал един важен принцип: целта на всички дейности в Църквата е мъжете и жените с децата им да са щастливи у дома, запечатани за времето и за вечността.

В началото:

„Боговете слязоха, за да устроят човек по Техен собствен образ, за да го направят по образа на Боговете, мъж и жена да ги направят.

И Боговете казаха: Ще ги благословим. И Боговете казаха: И ... ще ги направим да бъдат плодови и да се умножават, и да изпълнят земята, и да я подчинят“ (Авраам 4:27–28).

И така цикълът на човешкия живот започва на тази земя, когато „Адам позна жена си, и тя му роди синове и дъщери, и те започнаха да се умножават и да изпълват земята.

И ... синовете и дъщерите на Адам започнаха да се отделят двама по двама по земята ... и те също

родиха синове и дъщери“ (Моисей 5:2–3).

Заповедта да се плодят и да напълнят земята никога не е била премахвана. Тя е важна за плана на изкупление и е източникът на човешкото щастие. Чрез праведното упражняване на тази сила, можем да се доближаваме до нашия Небесен Отец и да изпитваме пълнота от радост, дори божественост. Силата на сътворението не е случайна част от плана на щастие; тя е планът на щастие; тя е ключът към щастieto.

Желанието на хората за физическа интимност е постоянно и много силно. Нашето щастие в смъртния живот, нашата радост и възвисяване зависят от това как реагираме на тези постоянни, силни физически желания. Когато силата за сътворение съзрее в началото на мъжествеността и женствеността, по естествен начин се появяват много лични чувства, различаващи се от всяко друго физическо преживяване.

В идеалният случай физическата интимност започва с романтика. Макар и традициите да са различни, тя процъфтява с всички все едно взети от роман чувства на вълнение и очакване, а понякога и отхвърляне. Има лунна светлина и рози, любовни писма, любовни песни, поезия, държане за ръце и други изрази на чувства между един млад мъж и една млада жена. Светът около двойката изчезва и те изпитват чувства на радост.

И ако си мислите, че пълният екстаз на младата романтична любов е съвкупност от възможностите, които произтичат от изворите на живота, още не сте доживели да видите отдадеността и комфорта на любовта в дългия брачен живот. Брачните двойки са изпитвани от изкушения,

недоразумения, финансови проблеми, семейни кризи, болести и през цялото време любовта става все по-силна. В зрялата любов има блаженство, за което дори не подозират отскоро женените.

Истинската любов изисква запазване за след брака на споделянето на чувствата, които отключват свещените сили в този извор на живот. Това означава избягването на ситуации, в които физическото желание може да надделее. Чистата любов предполага, че единствено след обещание за вечна вяръност, законна церемония и в идеалния случай, след запечатващия обряд в храма, тези даряващи живот сили се освобождават за пълното изразяване на любов. Те трябва да се споделят единствено и само с човека, който е ваш вечен спътник.

Когато в този процес се влезе достойно, той съчетава най-изключителните и възвисени физически, емоционални и духовни чувства, свързани с думата *любов*. Тази част от живота няма равна, не съответства на никое друго човешко преживяване. Тя може да трае вечно, ако са сключени и спазвани завети, „защото в това са постановени ключовете на светото свещеничество, та да можете вие да получите чест и слава“ (У. и З. 124:34), „която слава ще бъде изобилие и продължаване на потомствата (ви) во веки веков“ (У. и З. 132:19).

Но романтичната любов е непълна, тя е само прелюдия. Любовта се подхранва от идването на деца, които идват от този извор на живота, поверен на брачните двойки. Зачатието се случва в брачната прегръдка между съпруг и съпруга. Мъничко телце започва да се оформя по великолепно сложен модел. Детето идва чрез чудото на раждането,

сътворено по образа на земните му баща и майка. В смъртното му тяло има дух, способен да чувства и възприема духовни неща. В смъртното тяло на детето е заложена силата да създава потомство по негов образ.

„Духът и тялото съставляват душата на човека“ (У. и З. 88:15) и има духовни и физически закони, които трябва да спазваме, ако желаем да сме щастливи. Съществуват вечни закони, включително закони, свързани с тази сила за създаване на живот, „безвъзвратно постановен(и) в небесата, още преди основаването на този свят, на ко(и)то са основани всички благословии“ (У. и З. 130:20). Това са духовни закони, които определят нравствения стандарт за човечеството (вж. Превода на Джозеф Смит, Римляните 7:14–15; 2 Нефи 2:5; У. и З. 29:34; 134:6). Има завети, които обвързват, запечатват и гарантират и обещава вечни благословии.

Алма предупреждава сина си Сивелон: „Да обуздаваш всичките си страсти, за да можеш да бъдеш изпълнен с любов“ (Алма 38:12). Юздата се използва, за да упътва, насочва, да възпира. Страстта ни трябва да бъде контролирана. Когато се използва законно, силата за създаване на потомство ще благославя и ще осветява (вж. *Учения на президентите*

на Църквата: Джозеф Ф. Смит 1998 г., с. 158).

Винаги ще има изкушения. Тъй като противникът не може да създава живот, той завижда на всички, които имат тази върховна сила. Той и онези, които го последваха, бяха изгонени и лишени от правото на смъртно тяло. „Той иска всички човеци да бъдат окаяни като него“ (2 Нефи 2:27). Той ще изкушава, ако може, за да деградира, да поквари и ако може, да унищожи този дар, чрез който можем, ако сме достойни, да имаме вечно увеличение на потомството (вж. У. и З. 132:28–31).

Ако омърсим нашите извори на живот или поведем други да прегрешат, ще има наказания по-„тежки“ и „непоносими“ (У. и З. 19:15) от стойността на цялото физическо удоволствие.

Алма казва на сина си Кориантон: „Не знаеш ли, сине мой, че тези неща са мерзост в очите Господни? Да, най-гнусният грях след проливането на невинна кръв и или отричането на Светия Дух“ (Алма 39:5). Не можем да избегнем последствията, ако прегрешим.

Единственият легитимен, упълномощен израз на силите на създаване на потомство е между съпруг и съпруга, мъж и жена, които са законно бракосъчетани. Всичко друго

нарушава Божиите заповеди. Не се поддавайте на ужасните изкушения на противника, защото всеки дълг поради прегрешение трябва да бъде заплатен „докле не изплати(те) и последния кодрант“ (Матей 5:26).

Щедростта, добрината и милостта Божии се изразяват най-вече в покаянието.

Когато са наранени, физическите ни тела могат да се поправят сами, понякога и с помощта на лекар. Обаче ако повредата е голяма, често ще остане белег, който ще ни напомня за нараняването.

При духовните ни тела е различно. Духовете ни се увреждат, когато правим грешки и извършваме грехове. За разлика от смъртните ни тела, когато е завършен процесът на покаянието, не остават никакви белези поради Единението на Исус Христос. Обещанието е: „Ето, този, който се е покаял за греховете си, същият е опростен и аз, Господ, повече не ги помня“ (У. и 3. 58:42).

Когато говорим за брака и семейния живот, неизбежно възниква въпросът: „Ами изключенията?“ Някои са родени с ограничения и не могат да създават деца. Някои невинни хора имат разбит брак поради изневяра от страна на брачния партньор. Други не сключват брак и живеят достойно сами.

Засега аз давам следната утеха: Бог е нашият Отец! Цялата любов и

щедрост на идеалния земен баща са увеличени в Този, който е наш Отец и наш Бог, отвъд способностите за разбиране на смъртния ум. Неговите отсъждания са справедливи; Неговата милост е безгранична; Неговата сила да компенсира надминава всяко земно сравнение. „Ако само в този живот се надяваме на Христа, то от всичките човеци ние сме най-много за съжаление“ (1 Коринтяните 15:19)

Сега почитателно използвам думата *храм*. Представям си зала за запечатване с олтар и една млада двойка, коленичила там. Този свещен обряд е много повече от сватба, защото този брак може да бъде запечатан от Светия Дух на обещанието и Писанията заявяват, че „ще наследите престоли, царства, княжества и сили, владения“ (У. и 3. 132:19). Виждам радостта, която очаква онези, които приемат този върховен дар и го използват достойно.

Сестра Дона Смит Пакър и аз сме рамо до рамо в брака вече близо 70 години. Що се отнася до съпругата ми, майката на нашите деца, аз съм без думи. Чувството е толкова дълбоко, а благодарността толкова силна, че съм почти безмълвен. Най-великата награда, която сме получили в този живот, и в идния живот, са нашите деца и внуци. Към края на съвместните ни земни дни, аз съм благодарен за всеки момент, в който

съм с нея рамо до рамо, и за обещанието, което Господ е дал, че няма да има край.

Свидетелствам, че Исус е Христос, Синът на Живия Бог. Той стои начело на тази Църква. Чрез Неговото Единение и силата на свещеничеството, семействата, започнати в смъртността, могат да бъдат заедно през вечността. Единението, което може да изкупи обратно всеки един от нас, не оставя белези. Това означава, че независимо какво сме направили, или къде сме били или как се е случило нещо, ако наистина се покаем, Той обещава, че ще ни изкупи. И когато Той извършва Единението, това урежда всичко. Толкова много от нас се тормозят с чувства на вина, незнаяйки как да се освободят. Освобождават се, като приемат Единението на Христос и всичко, което е причинявало болка, може да се превърне в красота, любов и вечност.

Толкова съм благодарен за благословиите на Господ Исус Христос, за силата за създаване на потомство, за силата на изкуплението, за Единението - Единението, което може да измие всяко петно независимо от това колко трудно, или колко дълго или колко пъти е повтаряно. Единението може да ви освободи отново да продължавате напред, чисти и достойни, към преследване на пътеката, която сте избрали в живота си.

Свидетелствам, че Бог е жив, че Исус е Христос, че Единението не е нещо общо за цялата Църква. Единението е лично и ако има нещо, което ви тревожи - понякога дори толкова далече в миналото, че ви е трудно да си спомните - използвайте Единението. Единението ще го изчисти и вие, както и Той, няма да помните греховете повече. В името на Исус Христос, амин. ■

Линда К. Бъртън

Обща президентка на Обществото за взаимопомощ

Заедно ще напредваме

Като спазващи заветите си жени и мъже, трябва да се насърчаваме един друг и да си помагаме да се превърнем в хората, които Господ иска от нас да бъдем.

Много сестри са ми казвали, че след вдъхновяващите речи, музика и молитви, които винаги докосват сърцата ни по време на общата конференция, най-много им харесва да гледат как Първото президентство и Кворумът на дванадесетте накрая напускат подиума със своите вечни половинки. Не се ли радваме всички да чуваме как братята нежно изразяват любовта си към тях?

Говорейки за съпругата си, Донна, президент Бойд К. Пакър казва: „Поради позицията, която заемам, имам тържественото задължение да кажа истината: Тя е свършена“.¹

„Тя е радостта на живота ми“,² казва президент Дитер Ф. Ухтдорф за съпругата си, Хариет.

Президент Хенри Б. Айринг, говорейки за съпругата си Катлийн, казва: „Тя е човек, който винаги ме е карал да желая да съм най-доброто, на което съм способен“.³

И президент Томас С. Монсън, говорейки за възлюбената си Франсес, казва: „Тя бе любовта на живота ми, моят надежден, скъп и най-близък приятел. Ако кажа, че ми липсва, това дори и най-малко не изразява дълбочината на чувствата ми“.⁴

Аз също бих искала да изразя любовта си към моя възлюбен съпруг, Крейг. Той е скъпоценен дар за мен! Относно съпруга ми, един ценен и свещен израз в патриархалната ми благословия обещава, че „той ще се грижи добре“ за моя живот и този на децата ми. За мен е ясно, че Крейг е изпълнението на това обещание. Ако ползвам думите на Марк Твен, то „живот без (Крейг) не е живот“.⁵ Обичам го с цялото си сърце и душа!

Божествени роли и отговорности

Днес искам да почета съпрузите, бащите, братята, синовете и

чичовците, които знаят кои са и които дават най-доброто от себе си, за да изпълняват постановените им от Бог роли, описани в прокламацията за семейството, включително праведното ръководство, осигуряване и защитаване на семействата им. Моля, разберете, че до болка ми е ясно, че темата за бащинството, майчинството и брака може да е тежка за мнозина. Знам, че някои членове на Църквата чувстват, че техните домове никога няма да станат това, което те считат за идеално. Мнозина са наранени поради пренебрегване, насилие, пристрастяване и неправилни традиции и култура. Не одобрявам действията на мъжете и жените, които съзнателно или дори несъзнателно са причинили болка, страдание и отчаяние в домовете си. Но днес говоря за нещо друго.

Убедена съм, че един съпруг е най-привлекателен за съпругата си, когато служи в постановените му от Бог роли като достоен носител на свещеничеството – най-вече у дома. Обичам и вярвам в следните думи на президент Пакър към достойните съпрузи и бащи: „Вие разполагате с дадената ви директно от Господ сила на свещеничеството, с която да благославяте дома си. Ще има моменти, когато тази сила е всичко, което ще предпазва вашето семейство от неприятностите на противника“.⁶

Духовни ръководители и учители у дома

В началото на тази година бях на погребението на един изключителен обикновен човек – Дон, чичото на съпруга ми. Един от синовете на чичо Дон разказа една случка, която преживял, докато бил малък, скоро след като родителите му купили първия си дом. Тъй като имали пет малки деца, които да хранят и обличат,

нямало достатъчно пари за ограда на двора. Вземайки на сериозно една от божествените си роли като защитник на семейството си, чичо Дон забил няколко малки дървени колчета в земята, взел канап и го завързал около колчетата, за да ограда двора. После повикал децата си. Показал им колчетата и канапа и им обяснил, че ако седят от вътрешната страна на тази импровизирана ограда, те ще са в безопасност.

Един ден посещаващите учителки били стъписани, когато доближили къщата и видели пет дечица да стоят послушно до канапа, гледайки с копнеж към една топка, която била отскочила извън оградата и попаднала на улицата. Едно от тях изтичало да повика татко си, който изтичал и донесъл топката.

По-късно на погребението, най-големият син през сълзи обясни, че винаги се е надявал в този живот да бъде като възлюбения си баща.

Президент Езра Тафт Бенсън казва:

„О, съпрузи и бащи в Израил, можете да направите толкова много за спасението и възвисяването на вашите семейства! ...

Помнете, братя, вашето свещено призование като баща в Израил – вашето най-важно призование във времето и вечността – призование, от което никога няма да бъдете освободени.

Трябва да създадете дом, в който Духът Господен може да пребивава“.⁷

Колко приложими са днес тези пророчески думи.

Вероятно е трудно за мъжете в завета да живеят в един свят, който само принизява техните божествени роли и отговорности, но и изпраща фалшиви послания относно какво означава да си „истински мъж“. Едно от тези фалшиви послания е: „Само аз съм важен“. На другия край на скалата е принизяващото и подигравателно послание, че съпрузите и бащите вече не са нужни. Моля ви да не слушате лъжите на Сатана! Той се е лишил от свещената привилегия да стане някога съпруг или баща. Тъй като завижда на хората, които имат свещените роли, които той никога няма да има, той желае да направи „всички човеци да бъдат окаяни като него“!⁸

Мотивиране и помощ в нашите допълващи се роли

Братя и сестри, нуждаем се едни от други! Като спазващи заветите си жени и мъже, трябва да се насърчаваме един друг и да си помагаме да се превърнем в хората, които Господ иска от нас да бъдем. Трябва да работим заедно да мотивираме подрастващото поколение и да им помогнем да постигнат божествения си потенциал като наследници на

вечен живот. Можем като старейшина Робърт Д. Хейлз и съпругата му Мери да следваме поговорката: „Помогни на мен и аз на теб и заедно ще напредваме“.⁹

Знаем от Писанията, че „не е добре за човека да бъде сам“. Затова Небесният ни Отец създаде „подходящ помощник“.¹⁰ Изразът *подходящ помощник* означава „помощник, който му отива, съответства или е достоен за него“.¹¹ Например ръцете ни си приличат, но не са съвсем еднакви. Всъщност, те са пълни противоположности, но се допълват една друга и си подхождат. Когато работят заедно, стават по-силни.¹²

В една глава за семействата, Църковният наръчник съдържа следното изявление: „Естеството на мъжките и женските духове е такова, че те се допълват едни други“.¹³ Забележете, че пише: „допълват едни други“, а не „се конкурират едни с други“! Тук сме, за да си помагаме, да се мотивираме и радваме един с друг, докато се стараем да даваме най-доброто от себе си. Сестра Барбара Б. Смит мъдро учи: „Има толкова повече щастие, когато се радваме на успехите на другия, а не само на нашите успехи“.¹⁴ Когато се стремим да се „допълваме“, а не „конкурираме“, е много по-лесно да се насърчаваме!

Когато бях млада майка на няколко малки деца, в края на дните, изгълнени със смяна на памперси, миене на чинии и дисциплиниране, никой не пееше с повече разбиране детската песен „Татко у дома щом се прибере“.¹⁵ За съжаление признавам, че не винаги бях весела, когато Крейг весело влизаше вкъщи след труден работен ден. Той винаги ни приветстваше с прегръдка и целувка и превръщаше много трудни и понякога катастрофални дни в радостно

време с тате. Бих искала да мислех по-малко за безкрайния списък със задачи и като него по-мъдро да бях обръщала внимание на най-важните неща. Щях по-често да спирам и да се радвам на свещеното време със семейството и бих му благодарила по-често за това, че благославя живота ни!

Да говорят със думи сърцата

Неотдавна една вярна сестра в Църквата ми сподели нещо сериозно, за което се бе молила от известно време. Тя бе притеснена за някои от сестрите в нейния район. Тя ми каза, че я боли сърцето да види, че понякога говорят неуважително към и за съпрузите си, дори пред децата си. Тогава тя ми каза, че като млада жена искрено желаела и се молила да намери и се омъжи за достоен носител на свещеничеството и да създаде с него щастлив дом. Тя бе

израснала в дом, в който майка ѝ е била главата, а баща ѝ се е подчинявал на изискванията на майка ѝ, за да има мир вкъщи. Тя чувствала, че трябва да има по-добър начин. Тя не е имала пример за това като малка вкъщи, но като се молила искрено за напътствие, Господ я благословил да узнае как да създаде дом със съпруга си, в който Духът да е добре дошъл. Била съм в този дом и мога да свидетелствам, че е свято място!

Сестри и братя, колко често умишлено „си казваме мили думи“?¹⁶

Може да се проверим, като си зададем няколко въпроса: С малка адаптация тези въпроси може да се приложат за повечето от нас, семейни или несемейни и каквото и да е положението в дома ни.

1. Кога последно искрено похвалих половинката си насаме или пред децата ни?

2. Кога последно благодарих, изразих любов или искрено се молих за него или нея в молитва?
3. Кога последно се въздържах да не кажа нещо, от което може да боли?
4. Кога последно се извиних и смиренно помолих за прошка – без да добавям „но ако само ти бе“ или „но ако само не беше“?
5. Кога последно избрах да съм щастлив, вместо да държа да съм „прав“?

Ако тези въпроси ви карат да се почувствате неудобно или леко виновни, помнете, че старейшина Дейвид А. Беднар учи, че „вината е за нашия дух същото, което болката е за тялото ни – предупреждение за опасност и защита от допълнително увреждане“.¹⁷

Приканвам всички ние да се вслушаме в искрената молба на старейшина Джефри Р. Холанд: „Братя и сестри, в този дълъг и вечен стремеж да бъдем по-подобни на нашия Спасител нека отсега нататък се опитаме да бъдем „свършени мъже и жени“ поне по следния начин – да не обиждаме с думите си, или казано по-положително, да говорим с един нов език, езика на ангелите“.¹⁸

Докато се подготвях за тази възможност днес, Духът ме учи и аз си обещах по-често да изричам мили думи на скъпия ми съпруг и за него, да помагам на мъжете в семейството ми и да изразявам благодарност за начините, по които те изгълбяват техните божествени и допълващи роли. И обещах да следвам поговорката: „Помогни на мен и аз на теб и заедно ще напредваме“.

Ще търсим ли помощта на Светия Дух да ни научи как по-добре да си

От старейшина Далин Х. Оук
От Кворума на дванадесетте апостоли

помагаме в допълващите ни се роли като заветни синове и дъщери на нашите любящи небесни родители?

Знам, че можем да се справим чрез силата на Единението и нашата вяра в Исус Христос. Моля се да се уповаваме на Него да ни помага да си помагаме да живеем щастливо и вечно, докато напредваме заедно, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Бойд К. Пакър, в „Donna Smith Packer Receives Family History Certificate from BYU“, news.byu.edu/archive12-jun-packer.aspx.
2. Дитер Ф. Ухтдорф, в Джефри Р. Холанд, „Elder Dieter F. Uchtdorf: On to New Horizons“, *Лиахона*, Мар. 2005 г., с. 10.
3. Хенри Б. Айринг, в Gerald N. Lund, „Elder Henry B. Eyring: Molded by „Defining Influences““, *Лиахона*, Apr. 1996 г., с. 31.
4. Томас С. Монсън, „Няма да отстъпя от тебе, нито ще те оставя“, *Лиахона*, ноем. 2013 г., с. 85.
5. Mark Twain, *Eve's Diary* (1905 г.), с. 107.
6. Бойд К. Пакър, „Силата на свещеничеството“, *Лиахона*, май 2010 г., с. 9.
7. Езра Тафт Бенсън, „To the Fathers in Israel“, *Ensign*, ноем. 1987 г., с. 51, 50.
8. 2 Нефи 2:27.
9. Вж. Робърт Д. Хейлз, „Strengthening Families: Our Sacred Duty“, *Лиахона*, July 1999, с. 40; вж. също LaRene Gaunt, „Elder Robert D. Hales: 'Return with Honor,'“ *Лиахона*, Apr. 1995, с. 31.
10. Битие 2:18.
11. Битие 2:18, бележка под линия b.
12. Вж. Bruce K. Satterfield, „The Family under Siege: The Role of Man and Woman“ (реч, по време на Седмичата на образованието в Колежа Рикс, 7 юни 2001 г.), с. 4; emp.byui.edu/SATTERFIELD/PDF/RoleManWoman2.pdf.
13. *Handbook 2: Administering the Church* (2010 г.), 1.3.1.
14. Barbara V. Smith, „Hearts So Similar“, *Ensign*, май 1982 г., с. 97.
15. „Татко у дома щом се прибере“, *Сборник с детски песни*, 110.
16. „Да говорят със думи сърцата“, *Химни*, № 148.
17. Дейвид А. Беднар, „Вярваме в това да сме непорочни“, *Лиахона*, май 2013 г., стр.43.
18. Джефри Р. Холанд, „Езикът на ангелите“, *Лиахона*, май 2007 г., с. 18.

Притчата за сеяча

От нас зависи да си създадем приоритети и да вършим нещата, които правят нашата почва добра, а реколтата ни изобилна.

Темите за общата конференция се възлагат не от обикновените хора, а чрез подтиците на Духа. Много теми са породени от земните проблеми, които всички споделяме. Но също както Исус не ни учи как да преодолеем земните предизвикателства или политическия натиск на времето Му, Той обикновено вдъхновява Своите съвременни служители да говорят за това какво могат да правят Неговите последователи, за да променят живота си, за да се подготвят да се завърнат в небесния си дом. През този уикенд, на Великден, се чувствам вдъхновен да говоря за ценните и вечни учения в една от притчите на Исус.

Притчата за сеяча е една от малкото притчи, споменати в три от четирите евангелия. Тя е част от още по-малкото на брой притчи, които Исус обяснява на учениците Си. Посятото семе е „словото на царството“ (Матей 13:19), „словото“ (Марка 4:14) или „Божието слово“ (Лука 8:11) – ученията на Учителя и Неговите служители.

Различните видове почва, в които попадат семената, представяват различните начини, по които смъртните хора приемат и следват

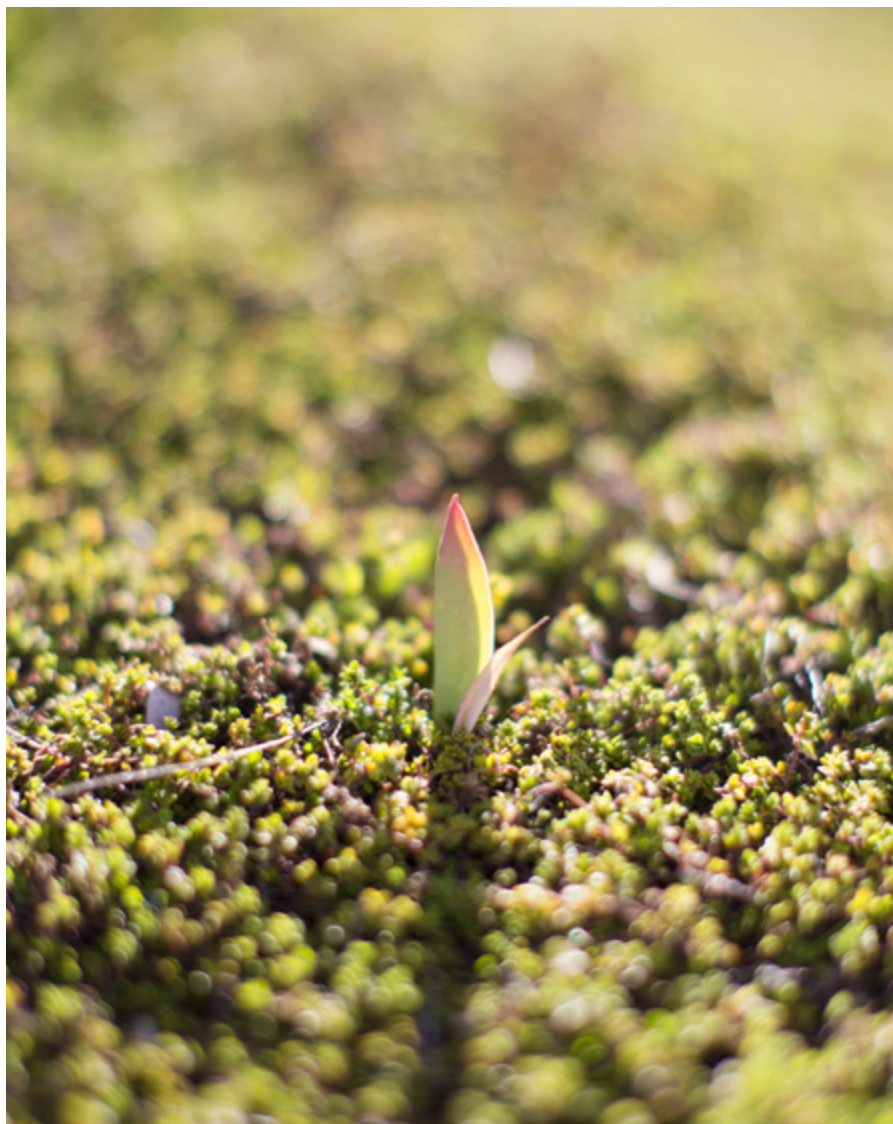
тези учения. Така семето, „посяно край пътя“ (Марка 4:4) не достига до почва, в която има възможност да расте. То е като ученията, които попадат в сърца, които са вкоравени или неподготвени. Няма да говоря за тях. Посланието ми се отнася за онези от нас, които сме решили да бъдем последователи на Христос. Какво правим с ученията на Спасителя, докато живеем живота си?

Притчата за сеяча ни предупреждава за обстоятелствата и отношенията, които могат да попречат на всеки, който е получил посланието на Евангелието, да даде добра реколта.

I. Камениста почва, без корени

Някои семена „паднаха на канаристо място, гдето нямаше много пръст, и скоро поникнаха, защото нямаше дълбока почва; а когато изгря слънцето, пригоряха, и понеже нямаша корен, изсъхнаха“ (Марка 4:5–6).

Исус обяснява, че това описва онези, които „като чуват словото, веднага с радост го приемат“, но тъй като те „нямат, обаче, корен в себе си, ... като настане напаст или гонение, поради словото, веднага се съблазняват“ (Марка 4:16–17).

Какво кара чуващите го да „нямат корен в себе си“? Това е обстоятелството на новите членове, които са станали членове заради мисионерите или заради многото привлекателни черти на Църквата или заради многото чудесни плодове на членството в Църквата. Като не са вкоренени в словото, при противопоставяне, те могат да прегорят и изсъхнат. Но дори и хората, които са отгледани в Църквата, членовете от дълго време, могат да изпаднат в състояние, в което да нямат корен. Познавам някои от тях – членове без стабилно и трайно обръщане във вярата в Евангелието на Исус Христос. Ако не сме вкоренени в ученията на Евангелието и не следваме редовно ученията

му, всеки от нас може да вкорави сърцето си и то да стане каменистата почва за духовните ни нужди.

Духовната храна е необходима за духовното оцеляване, особено в един свят, който се откъсва от вярата в Бог и от категориите за правилно и грешно. В епоха, вече доминирана от Интернет, който увеличава посланията, които пречат на вярата, ние трябва да увеличим излагането си на духовната истина, за да укрепим нашата вяра и да останем вкоренени в Евангелието.

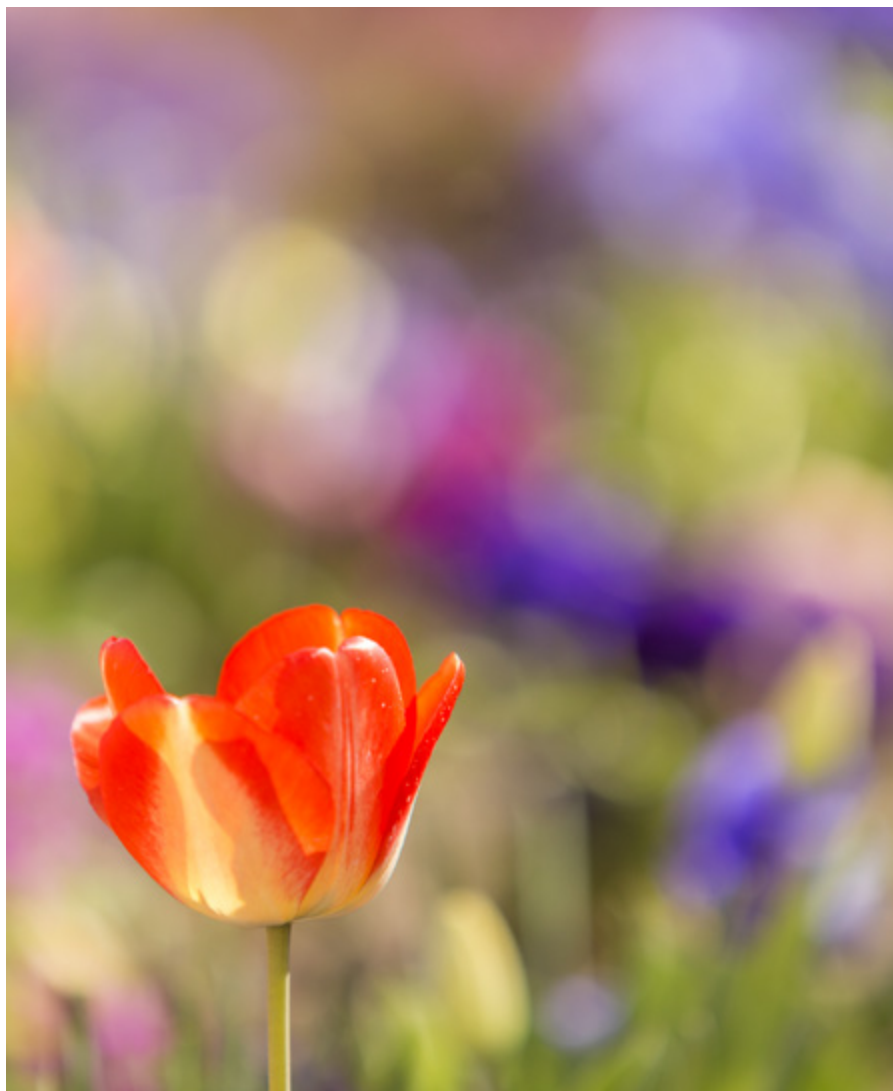
Млади хора, ако това учение звучи твърде общо, ето конкретен пример. Ако се раздават символите на частието, а вие пращате съобщения, шепнете си, играете на видео игри

или правите нещо друго, за да се лишите от важна духовна храна, вие отсичате духовните си корени и се премествате към каменистата почва. Вие ставате податливи на изсъхване, когато се сблъскате с трудности като например изолация, заплашване или подигравки. Това важи и за възрастните.

Друг потенциален унищожител на духовните корени – ускорен от съвременните технологии, но отнасящ се не само за тях – е погледът като през шпионка на врата към Евангелието или Църквата. Този ограничен поглед се концентрира върху определено учение или практика или предполагаем недостатък в даден ръководител и игнорира великата панорама на евангелския план и личните и общностните плодове от него. Президент Гордън Б. Хинкли дава ярко описание на един от аспектите на този поглед като през шпионка. Той разказва пред студенти от УБЙ за политически коментатори, „пламнали от негодувание“ във връзка със скорошна новина. „Със заучен маниер те сипеха нападки и ярост. ... Определено“, продължи той, „сега е времето на талантливите критици“.¹ От друга страна, за да бъдем здраво вкоренени в Евангелието, ние трябва да бъдем умерени в критикуването и да се стремим винаги към по-широк поглед към величественото Божие дело.

II. Тръни: светските грижи и измамността на богатството

Исус учи, че „други паднаха между тръните; и тръните пораснаха и ги заглушиха, и не дадоха плод“ (Марка 4:7). Той обяснява, че това са онези, за които „светските грижи, примамката на богатството, и пожеланията за други работи, като влязат, заглушават словото, и то става

безплодно“ (Марка 4:18–19). Това определено е предупреждение, в което всички трябва да се вслушаме.

Ще говоря първо за измамността на богатството. Където и да се намираме на духовния ни път, независимо от състоянието ни на обръщане във вярата, ние всички сме изкушавани от това. Когато отношенията или приоритетите са насочени към придобиването, използването или притежаването на собственост, ние наричаме това материализъм. Толкова много е казано и писано за материализма, че няма много какво да се добави.² Хората, които вярват в теологията на просперитета, страдат от „измамността на богатството“. Притежаването на богатство или значителен доход не е белег за небесна

привилегия, а отсъствието им не е доказателство за небесно наказание. Когато Исус казва на верния последовател, че може да наследи вечен живот, само ако раздаде всичко, което притежава, на бедните (вж. Марка 10:17–24), Той не сочи зло в *притежаването* на богатства, а зло в *отношението* на този последовател към тях. Както всички знаем, Исус възхвалява добрия самарянин, който използва същите парични средства, за да служи на ближния си, както и тези, които Юда използва, за да предаде Своя Спасител. Коренът на цялото зло не е в парите, а в *любовта към парите* (вж. 1 Тимотея 6:10).

Книгата на Мормон разказва за време, когато Божията църква „започна да губи напредъка си“ (Алма 4:10),

защото „хората на църквата започват да ... отдават сърцата си на богатствата и на празните светски неща“ (Алма 4:8). Който има изобилие от материални неща, е в опасност да бъде духовно „приспан“ от богатствата и другите светски неща.³ Това е уместно въведение към следващото учение на Спасителя.

Най-деликатните тръни, които задушат ефекта от евангелското слово в живота ни, са светските сили, които Исус нарича „грижи и богатства и житейски удоволствия“ (Лука 8:14). Те са твърде многобройни за изброяване. Стигат и само няколко примера.

В един случай Исус укорява Своя главен апостол, като казва на Петър: „ти си Ми съблазън; защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките“ (Матей 16:23; вж. също У. и З. 3:6–7; 58:39). Да мислим за човешките неща означава да поставяме светските грижи над Божиите неща в нашите действия, приоритети и мисли.

Ние се предаваме на „удоволствията на този живот“, 1) когато сме пристрастени, а това влошава ценния Божий дар на свободата на избор; 2) когато сме измамени от тривиални разсейващи фактори, които ни отвличат от нещата с вечно значение; и 3) когато мислим, че ни се полагат неща, а това влошава личния растеж, който ни е нужен, за да заслужим вечната си съдба.

Ние сме обзети от светски грижи, когато сме парализирани от страх от бъдещето, който страх спъва продължаването ни напред с вяра, упование и доверие ни на Бог и Неговите обещания. Преди двадесет и пет години моят уважаван преподавател в УБИ, Хю У. Нибли, говори за опасността да се предадем на светските грижи. Той бе запитан в интервю дали условията в

света и задължението ни да разпространяваме Евангелието ни карат да се стремим към начин, по който да „се нагаждаме към света относно това, което правим в Църквата“.⁴

Той отвърна: „Не е ли такава цялата история на Църквата? Трябва да сме готови да обидим, да желаем да поемем риска. Тук идва вярата. ... Нашата отдаденост се предполага, че трябва да е изпитание, очаква се да е трудна, очаква се да е непрактична по отношение на светските неща“.⁵

Този приоритет на Евангелието бе потвърден в Университета Бригъм Йънг само преди няколко месеца от един уважаван католически ръководител, Чарлз Дж. Чапът, архиепископ на Филадельфия. Говорейки за проблемите, споделяни от общностите на светиите от последните дни и на католиците, като например „относно брака и семейството, естеството на нашата сексуалност, светостта на човешкия живот и важността на религиозната свобода“, той каза:

„Искам отново да наблегна колко е важно наистина да живеем според това, в което твърдим, че вярваме. Това трябва да е приоритет, не само в личния и семейния ни живот, но и в нашите църкви, в нашите политически избори, в бизнес делата ни, в отношението ни към бедните; с други думи, във всичко, което вършим.

Ето защо е важно това“ - продължи той. „Почете се от опита на католиците. Ние католиците вярваме, че призванието ни е да бъдем маята в обществото. Но има една тънка граница между мая в обществото и да бъдем смляни от обществото.“⁶

Предупреждението на Спасителя да не сме обзети от светски грижи, които да заглушат словото Божие в живота ни, определено ни предизвиква да коригираме приоритетите

си със сърца, насочени към Божиите заповеди и ръководителите на Неговата Църква.

Примерите на Спасителя могат да ни накарат да мислим за тази притча като за притчата за почвите. Дали почвата е подходяща зависи от сърцето на всеки един от нас, който е изложен на евангелското семе. При податливост на духовни учения, някои сърца са вкоравени и неподготвени, някои сърца са вкоравени от неизползване, а други са насочени към светските неща.

III. Попадна на добра земя и даде плод

Притчата за сеяча приключва с описанието, което Исус дава на семената, които „паднаха на добра земя, и дадоха плод“ в различни количества (Матей 13:8). Как можем да се подготвим да бъдем тази добра земя и да имаме такава добра реколта?

Исус обяснява: „(посяното) на добра земя са тия, които, като чуят словото, държат го в искрено и добро сърце, и дават плод с търпение“ (Лука 8:15). Ние имаме семето на евангелското слово. От нас зависи да си създадем приоритети и да вършим нещата, които правят нашата почва добра, а реколтата ни изобилна. Ние трябва да се стремим да бъдем здраво вкоренени и обрънати към Евангелието на Исус Христос (вж. Колосияните 2:6–7) Ние постигаме това обръщане във вярата, като се молим, четем Писанията, служим и редовно вземаме от причастието, за да може винаги да имаме Неговия

Дух да бъде с нас. Ние трябва да се стремим към тази велика промяна в сърцето (вж. Аама 5:12–14), която измества злите желания и егоистичните интереси с Божията любов и желанието да служим на Него и на чедата Му.

Свидетелствам за истинността на тези неща и свидетелствам за нашия Спасител, Исус Христос, Чиито учения сочат пътя и чието Единение прави всичко това възможно, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Гордън Б. Хинкли, „Let Not Your Heart Be Troubled“ (реч в Университета Бригъм Янг, 29 окт. 1974 г.), с. 1; speeches.byu.edu.
2. Вж. например глава 5 на Далин Х. Оукс, *Pure in Heart* (1988 г.).
3. Задължен съм на старейшина Нийл А. Максвел за този паметен образ (вж. Нийл А. Максвел, „These Are Your Days“, *Ensign*, окт. 2004 г., с. 26).
4. Хю Нибли, в James P. Bell, „Hugh Nibley in Black and White“, *BYU Today*, май 1990 г., с. 37–38.
5. Хю Нибли, в „Hugh Nibley in Black and White“, с. 37–38.
6. Charles J. Charles J. Chaput, „The Great Charter at 800: Why It Still Matters“, *First Things*, 23 ян. 2015 г., firstthings.com/web-exclusives/2015/01/the-great-charter-at-800; see also Tad Walch, „At BYU, Catholic Archbishop Seeks Friends, Says U.S. Liberty Depends on Moral People“, *Deseret News*, 23 ян. 2015 г., deseretnews.com/article/865620233/At-BYU-Catholic-archbishop-seeks-friends-says-US-liberty-depends-on-moral-people.html. Той също казва, че „някои от най-добрите ни католически университети или са изгубили или значително са смекчили религиозната си същност. ... Бригъм Йънг е изключителен университет ... защото е център за учене, обогатен от религиозната си същност. Никога не губете това“ („The Great Charter at 800“).

От старейшина Л. Уитни Клейтън
от Президентството на седемдесетте

Изберете да вярвате

Спасителят дава Своето Евангелие да бъде светлина, която да води хората, избиращи да вярват в Него и да Го следват.

Сейлър оцелява, защото вижда светлина в далечината и полага усилия да я достигне, въпреки дивата пустош, голямата трагедия, която преживява и нараняванията, които получава. Трудно е да си представим как Сейлър успява да направи това, което прави онази нощ. Но знаем, че тя разпознава светлината от тази далечна къща като шанс за спасение. Има надежда. Тя черпи смелост от факта, че колкото и лоши да са нещата, нейното спасение ще бъде в тази светлина.

Миналият януари, 7-годишната Сейлър Гъцлър и семейството ѝ пътуват от Флорида към Илинойс в частен самолет. Бащата на Сейлър управлява самолета. Малко след залез възникват механични проблеми и самолета катастрофира в тъмните върхове на Кентъки, обръщайки се на много неравен терен. Всички освен Сейлър загиват в катастрофата. Китката ѝ се счупва. Тя има порязвания и ожулвания и е загубила обувките си. Температурата е 3 градуса по Целзий – студена и дъждовна зимна вечер в Кентъки, а Сейлър е облечена само с къси панталонки, тениска и един чорап.

Тя вика майка си и баща си, но няма отговор. Като събира цялата си смелост, тръгва боса през полето да търси помощ, газии през рекички, пресича канали и смело минава през храсти от къпини. От върха на един малък хълм Сейлър забелязва светлина в далечината, на около километър и половина от нея. Препъвайки се в тъмнината и храстите към светлината, тя на края пристига в дома на мила човек, когото не е срещала преди и който бързо ѝ помага. Сейлър е спасена. Скоро тя е закарана в болница, където ѝ помагат да се възстанови.¹

Малцина от нас някога ще изпитат толкова ужасно преживяване като това на Сейлър. Но всички ние в даден момент ще трябва да изстрадаме нашите духовни трудности и да преминем през нашите собствени трудни емоционални пътувания. В такива моменти, независимо колко мрачни и сякаш безнадеждни са те, ако потърсим, *винаги* ще намерим духовна светлина, която свети към нас и ни дава надежда за спасение и облекчение. Тази светлина идва от Спасителя на цялото човечество, който е Светлината на света.

Да забележиш духовната светлина е различно от виждането на физическата светлина. Разпознаването на духовната светлина на Спасителя започва с нашето желание да вярваме. В началото Господ иска от нас поне желание да вярваме. „Но ето, ако желаете да се събудите и да съживите способностите си, ... и упражните *частица* вяра – проповядва пророка Алма, – да, дори и ако нямате нищо повече от *желание* да повярвате, нека това желание действа във вас, чак докато повярвате по начин, че дадете място на частица от словата ми“.²

Призивът на Алма да поискаме да вярваме и да „дадем място“ в сърцата си за словата на Спасителя ни напомня, че убеждението и вярата изискват личен избор и действие. Ние трябва „да се събудим и да съживим способностите си“. Искаме преди да ни се даде; търсим преди да открием; чукаме преди да ни се отвори. Дадено ни е следното обещание: „Защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на тогава, който хлопа, ще се отвори“.³

Най-пламенната молба към нас да повярваме идва не от друг, а от самия Спасител по време на земното

Му служение, когато Той се обръща към невярващите слушатели:

„Ако не довърша делата на Отца Си, недейте Ми вярва;

но ако ги довърша, то, макар да не вярвате на Мене, вярвайте на делата, за да познаете и разберете, че Отец е в Мене, и аз в Отца“.⁴

Всеки ден всеки от нас се изправя пред изпитание. Това е изпитанието на живота ни: дали да изберем да вярваме в Него и да позволим светлината на Неговото Евангелие да расте в нас, или да откажем да вярваме и да настояваме да пътуваме сами в тъмното? Спасителят дава Своето Евангелие да бъде светлина, която да води хората, избиращи да вярват в Него и да Го следват.

След катастрофата Сейлър има избор. Може да избере да остане при самолета в тъмното, сама и уплашена. Но предстои дълга нощ и ще става по-студено. Тя избира друго. Сейлър изкачва хълма и оттам вижда светлина на хоризонта.

Постепенно, докато тя си проправя път през нощта към светлината, тя става по-силна. Сигурно е имало моменти, в които не е виждала светлината. Може би светлината е изчезвала от поглед, когато Сейлър е в пролом, или зад дървета и храсти, но тя продължава напред. Когато може да види светлината, Сейлър има доказателство, че е на прав път. Не знае още точно каква е тази светлина, но продължава да върви към нея заради

това, което знае – тя вярва и се надява, че ще я види отново, ако продължи да се движи в правилната посока. Като прави това, тя се спасява.

И в нашия живот може да стане така. Възможно е да има време, когато сме наранени, уморени и живота ни да изглежда тъмен и студен. Може да има моменти, когато не виждаме никаква светлина на хоризонта и искаме да се откажем. Ако поискаме да вярваме, ако желаем да повярваме, ако решим да повярваме, тогава учението и примерът на Спасителя ще ни покажат пътя напред.

Изберете да вярвате

Също както Сейлър трябва да вярва, че ще намери сигурност в тази далечна светлина, така и ние трябва да изберем да отворим сърцата си за божествената реалност на Спасителя - за Неговата вечна светлина и изцеляваща милост. Пророците през вековете са ни окуражавали и дори молили да вярваме в Христос. Техните увещания се основават на следния факт: Господ не ни принуждава да вярваме. Вместо това Той ни кани да повярваме, като ни изпраща живи пророци и апостоли да ни учат, дава ни Писанията и ни приканва чрез Своя Дух. Ние сме тези, които трябва да решат да прегърнат

тези духовни покани, да изберат да видят с вътрешните си усещания духовната светлина, с която Той ни призовава. Решението да вярваме е най-важният избор, който можем да направим. То формира всички други наши решения.

Господ не ни задължава да вярваме, както и не ни задължава да спазваме заповедите Му, въпреки желанието Си да ни благослови. Обаче призвът Му да вярваме в Него – да упражним тази частица вяра и да осигурим място за словата Му – важи и днес. Както казва Спасителят: „Аз свидетелствам, че Отец заповяда на всички човеци, навсякъде, да се покаят и да повярват в Мене“.⁵

Убеждението, свидетелството и вярата не са пасивни принципи. Те не се случват без усилия. Убеждението е нещо, което ние избираме – надяваме се, работим за това и правим жертви. Ние няма случайно да повярваме в Спасителя и Неговото Евангелие, както и няма случайно да се молим или да платим десетък. Активно избираме да вярваме, както избираме и да спазваме останалите заповеди.

Приведете вярата в действие

Няма как Сейлър отначало да е знаела, че да си проправи път през

шубраците е правилното решение. Тя е изгубена и ранена; тъмно и студено е. Но тя напуска мястото на катастрофата и тръгва с надеждата за спасение, като си проправя път напред, докато не вижда светлина в далечината. Веднъж видяла светлината, тя прави всичко по силите си да се движи към нея, като помни какво е видяла.

Ние също трябва да осигурим място за надеждата, че ще намерим духовна светлина, като вярваме, а не като избираме да се съмняваме. Действията ни свидетелстват за нашата вяра и се превръщат в същността на нашата вяра. Избираме да вярваме, когато се молим и четем Писанията. Избираме да вярваме, когато постим, когато пазим светостта на Господния ден, когато се покланяме в храма. Избираме да вярваме, когато ни кръщават и когато взимаме от причастието. Избираме да вярваме, когато се покаяваме и търсим божествено опрощение и изцелителна любов.

Никога не се отказвайте

Понякога напредъкът в духовните неща изглежда бавен или непостоянен. Понякога може да чувстваме, че губим почва, че правим грешки или че нашите най-големи усилия да открием Спасителя не дават резултат. Ако се чувствате по този начин, моля ви, не се отказвайте – никога. Продължете да вярвате в Него, Неговото Евангелие и Неговата Църква. Синхронизирайте действията си с тези убеждения. В такива моменти, когато светлината на вярата ви отслабва, позволете на вашата надежда в любовта и благодатта на Спасителя, които се намират в Неговото Евангелие и в Неговата Църква, да победят съмнението ви. Обещавам

ви, че Той ви очаква. След време ще разберете, че сте направили възможно най-правилния избор. Вашето смело решение да вярвате в Него ще ви благославя несравнимо и завинаги.

Благословиите на вярата

Чувствах съм милостивата любов на Спасителя в моя живот. Търсил съм Го в собствените си моменти на тъмнина и Той е достигал до мен със Своята изцелителна светлина. Една от големите радости на живота ми е било да пътувам със съпругата си Кати, за да се срещам с членовете на Църквата навсякъде по света. Тези прекрасни срещи са ме научили за Божията обич към Неговите чеда. Показали са ми безкрайния потенциал за щастие, който се дава като благословия на хората, които изберат да следват ученията на Господ Исус Христос. Научих, че вярата в Него и Неговата спасителна сила е правилният път към „мир в този свят и вечен живот в идния свят“.⁶

Свидетелствам, че Исус Христос е източникът на светлина и надежда за всички нас. Моля се всички да избираме да вярваме в Него. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. See Lindsey Bever, “How 7-Year-Old Sailor Gutzler Survived a Plane Crash,” *Washington Post*, 5 ян . 2015 г., washingtonpost.com; “Girl Who Survived Plane Crash Hoped Family ‘Was Just Sleeping,’” 4 ян . 2015 г., myfox8.com; “Kentucky Plane Crash: Four Killed, Little Girl Survives,” Jan. 4, 2015, news.com.au; Associated Press, “Young Girl, Sole Survivor of Kentucky Plane Crash,” Jan. 3, 2015, jems.com.
2. Алма 32:27; курсив добавен.
3. 3 Нефи 14:8; вж. също стих 7.
4. Иоана 10:37–38.
5. 3 Нефи 11:32.
6. Учение и завети 59:23.

От старейшина Л. Том Пери
от Кворума на дванадесетте апостоли

Защо по целия свят бракът и семейството имат значение

Семейството е центърът на живота и ключът към вечно щастие.

Миналия ноември имах привилегията да бъда поканен, заедно с президент Хенри Б. Айринг и епископ Жералд Косе, да присъствам на един семинар с тема брака и семейството във Ватикана в Рим, Италия. Присъстваха религиозни представители на 14 различни вероизповедания от шест от седемте

континента, всеки от които бе поканен да изрази вярванията си относно случващото се със семейството в света днес.

Папа Франциск откри първата сесия на събранието със следното изявление: „Живеем в една култура на временното, в която все повече хора просто се отказват от брака като публично обвързване. Тази революция в маниерите и нравствеността често вее знамето на свободата, но всъщност води до духовно и материално опустошение на безброй човешки същества, особено най-бедните и най-уязвимите. ... Винаги те са тези, които най-много страдат в тази криза“.¹

Относно подрастващото поколение, той каза, че е важно те „да не се предават на отровния манталитет на временното, а да бъдат революционерите с куража да търсят истинска и трайна любов, вървейки срещу общия модел“. Това трябва да се направи.²

Това бе последвано от три дни на презентации и дискусии

Семинар с тема брака и семейството, Ватикана

с религиозни ръководители по темата за брака между мъжа и жената. Докато изслушвах възможно най-разнообразната група от световни религиозни ръководители, аз ги чух да се съгласяват напълно едни с други и да изразяват подкрепа към вярванията на другите относно светостта на брачната институция и важността на семействата като основна единица на обществото. Почувствах едно силно усещане за сходство и единство с тях.

Мнозина видяха и изразиха това единство и го направиха по най-различни начини. Любим сред тях ми бе моментът, когато един мюсюлмански учен от Иран цитира два абзаца, и то съвсем буквално, от нашата собствена прокламация за семейството.

По време на семинара забелязах, че когато различните вероизповедания, деноминации и религии са единни относно брака и семейството, те са единни за ценностите, лоялността и обвързаността, които естествено се свързват със семейните единици. За мен е забележително да видя как приоритетите за брак и семейство бяха по-важни от всички политически, икономически или религиозни различия. Що се отнася до любовта към брачния партньор и надеждите, притесненията и мечтите за деца, всички сме еднакви.

Беше чудесно да бъда на събраанията с говорители от целия свят, докато те всички говореха за чувствата им относно важността на брака между мъжа и жената. Всяка от речите им бе последвана от свидетелства от други религиозни ръководители. Президент Хенри Б. Айринг

даде заключителното свидетелство на семинара. Той сподели силно свидетелство за красотата на отдадения брак и за вярването ни за обещаните благословии на вечните семейства.

Свидетелството на президент Айринг бе подходящо за края на тези три специални дни.

Може да се питате: „Ако болшинството чувстваха сходство по отношение на приоритета и вярванията за семейството, ако всички тези вероизповедания и религии на практика са еднородни относно това какъв трябва да е бракът, и ако всички те са съгласни за ценността, която трябва да бъде дадена на дома и семейните взаимоотношения, тогава по какво се различаваме ние? Как се отличава и различава от останалия свят Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни?“

Ето как: макар и да бе чудесно да видя и чувствам, че имаме толкова общо с останалия свят относно нашите семейства, единствено ние разполагаме с вечната перспектива на възстановеното Евангелие.

Това, което възстановеното Евангелие внася в дискусиата за брака и семейството, е толкова огромно и толкова уместно, че не може да бъде преувеличено: ние правим темата вечна! Ние отнасяме отдадеността и светостта на брака на по-високо ниво, поради вярването и разбирането ни, че семействата съществуват отпреди създаването на земята и могат да продължат във вечността.

Това учение е изложено така просто, така въздействащо и красиво от Рут Гарднър в текста на песента за Неделното училище за деца

„Заедно семействата могат да са във вечността“. За момент помислете как деца по целия свят пеят тези думи на своя роден език, с пълен глас и ентузиазъм, който може да се създаде единствено от обичта към семейството:

*Заедно семействата могат
да са във вечността.
Да станем тук достойни,
праведни чедра.
Туй е планът на Отца.
Това е планът на Отца.³*

Цялата теология на нашето възстановено Евангелие се съсредоточава върху семействата и новия и вечен завет на брака. В Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни ние вярваме в един доземен живот, в който сме живели буквално като духовни чедра на Бог, нашия Небесен Отец. Ние вярваме, че сме били и все още сме членове на Неговото семейство.

Ние вярваме, че бракът и семейните връзки могат да продължат отвъд гроба, че бракосъчетанията, извършени от мъжете, които имат тази власт, в Неговите храмове, ще продължат да са валидни в идния свят. Нашите брачни церемонии премахват думите „докато смъртта ни раздели“ и вместо тях гласят: „за времето и за цялата вечност“.

Ние също вярваме, че силните традиционни семейства не са само основните единици в едно стабилно общество, една стабилна икономика и една стабилна култура на ценности, но са и основните единици на вечността на царството и управлението на Бог.

Ние вярваме, че организацията и управлението на небесата зависят от семействата и роднините.

Поради нашето вярване, че браковете и семействата са вечни, ние, като Църква, искаме да поведем и участваме в световното движение за тяхното укрепване. Ние знаем, че не само хората, които са активно религиозни, споделят общи ценности и приоритети относно трайните бракове и силните семейни взаимоотношения. Много светски хора са стигнали до заключението, че отдаденият брак и семейният начин на живот са най-разумният, най-икономичният и най-щастливият начин на живот.

Никой досега не е измислял по-ефикасен начин да се отгледа следващото поколение, от този в „домакинство“ на сключили брак родители с деца.

Защо навсякъде трябва да имат значение бракът и семейството? Проучванията на общественото мнение сочат, че бракът все още е идеалът и надеждата на болшинството от всяка възрастова група, дори и на хилядолетното поколение, сред което чуваме, че има толкова много безбрачие по избор, лична свобода и съвместно съжителство, вместо брак. Факт е,

че повечето хора по целия свят все още искат да имат деца и да създават силни семейства.

След като сключим брак и имаме деца, истинското единство в човечеството става все по-очевидно. Като „семеини хора“, независимо къде живеем или какви са религиозните ни убеждения, ние споделяме много сходни проблеми, сходни приспособявания и сходни надежди, безпокойства и мечти за децата ни.

Както казва журналистът Дейвид Брукс от *New York Times*: „На хората не им е по-добре, когато им е предоставена максимална лична свобода да правят всичко, което пожелаят. По-добре им е, когато са обвързани с обещания, които надхвърлят личния избор, обещанията към семейството, Бог, професията и страната“.⁴

Един от проблемите е, че много медии и развлекателните индустрии по света не отразяват приоритетите и ценностите на мнозинството. Поради различни причини твърде много от телевизионните предавания, филмите, музиката и Интернет представят класическия случай на малцинството, което е маскирано

като избор на мнозинството. Неморалността и безнравствеността, вариращи от брутално насилие до секс за развлечение, са представяни като нормата и могат да накарат онези, които имат традиционни ценности, да се чувстват старомодни. Никога не е било по-трудно да се отгледат отговорни деца и да се опазят заедно браковете и семействата, както в този свят, доминиран от медиите и Интернет.

Обаче независимо от това какво може да предлагат медиите и средствата за забавление и въпреки съвсем реалния упадък в насочеността към брак и семейство у някои хора, мнозинството от хората все още вярват, че бракът трябва да бъде между един мъж и една жена. Те вярват във верността в брака и вярват в брачните обети за „в болест и здраве“ и „докато смъртта ни раздели“.

Ние трябва да си напомним от време на време, както ми бе напомнено в Рим, за окуражителния и утешителен факт, че бракът и семейството все още са целта и идеалът на повечето хора и че не сме сами

в тези вярвания. Никога не е било по-трудно, както е днес, да се намери практически баланс между работата, семейството и личните нужди. Като Църква, ние искаме да помагаме с всичко, с което можем, за създаването и укрепването на силни бракове и семейства.

Ето защо Църквата активно участва и предоставя ръководители в различни коалиции и общоцърковни усилия, за да укрепва семейството. Това е причината да споделяме ценностите си, насочени към семейството, в медиите и в социалните мрежи. Това е причината да споделяме генеалогическите си и семейните си архиви с всички страни.

Искаме да се чуе гласът ни против всички фалшиви и алтернативни начини на живот, които се опитват да заместят семейната организация, която Сам Бог е постановил. Искаме и гласът ни да се чуе в подкрепа на радостта и удовлетворението, които носят традиционните семейства. Ние трябва да продължим да разпространяваме нашите принципи из целия свят, като заявяваме защо

бракът и семействата са толкова важни, защо бракът и семейството наистина си струват и защо винаги ще е така.

Мои братя и сестри, възстановеното Евангелие е съсредоточено върху брака и семейството. Именно върху брака и семейството можем да се обединим в най-голяма степен с останалите вероизповедания. Именно в брака и семейството ще намерим основното сходство с другите хора по света. Именно върху брака и семейството Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни има най-голяма възможност да бъде светлина на хълма.

Позволете ми да свидетелствам (а моите девет десетилетия на тази земя напълно ми дават правото да кажа това), че колкото повече остарявам, толкова повече осъзнавам, че семейството е центърът на живота и ключът към вечно щастие.

Благодаря за съпругата ми, за децата ми, за внуците ми и за правнуците ми, а също и за всичките ми братовчеди и други близки роднини, които правят живота ми толкова благословен и да, дори вечен. За тази вечна истина аз давам своето най-силно и свещено свидетелство, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Папа Франциск, реч по време на Хуманум: международен междуцърковен семинар за взаимното допълване между мъжа и жената, 17 ноем. 2014 г., humanum.it/en/videos; вж. също zenit.org/en/articles/pope-francis-address-at-opening-of-colloquium-on-complementarity-of-man-and-woman.
2. Папа Франциск, Семинар за взаимното допълване на мъжа и жената.
3. „Заедно семействата могат да са във вечността“, *Химни* № 185.
4. David Brooks, „The Age of Possibility“, *New York Times*, 16 ноем. 2012 г., с. А35; nytimes.com/2012/11/16/opinion/brooks-the-age-of-possibility.html.

Представен от президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото президентство

Вотът на подкрепа за църковните служители

Предложено е да подкрепим Томас Спенсър Монсън като пророк, гледач и откровител и президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни; Хенри Бениън Айринг като първи съветник в Първото президентство; и Дитер Фридрих Ухтдорф като втори съветник в Първото президентство.

Онези, които сте „за“, моля покажете го.

Който са против, ако има такива, могат да го покажат.

(Вотът е отбелязан.)

Предложено е да подкрепим Бойд Кенет Пакър като президент на Кворума на дванадесетте апостоли и следните като членове на този кворум: Бойд К. Пакър, А. Том Пери, Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин А. Кук, Д. Тод Кристоферсън и Нийл А. Андерсън.

Онези, които сте „за“, моля покажете го.

Който е „против“, може да направи същото.

Благодаря Ви. (Вотът е отбелязан.)

Предложено е да подкрепим съветниците в Първото президентство и Кворума на дванадесетте апостоли като пророци, гледачи и откровители.

Всички „за“, моля покажете го.

Ако има някой „против“, да даде същия знак.

(Вотът е отбелязан.)

Предложено е да освободим следните като областни седемдесетници, считано от 1 май 2015 г.: Хуан К. Авила, Филип К. Бусей, Рене Х. Кабрера, Ренато Капелети, Пол Д. М. Крисчънсън, Самюъл У. Кларк, Рогерио Х. Р. Круз, Джордж Р. Доналдсън, Ини Б. Еконг, Крисчън Х. Фингърли, Крейг Г. Фишър, Джерил А. Гарнс, М. Кеит Гидънс, Алън Д. Хейни, Юи Чанг Уан, Джордж М. Кийли, Вон Г. Кийтч, Кацуми Кусуме, Герман Лабориел, Дж. Кристофър Лансинг, Густаво Лопез, Дмитри В. Марченко, Питър Ф. Меърс,

Т. Джексън Мкабела, Уго Монтоя, Валентин Ф. Нуньес, Хий Кеун О, Джефри Е. Олсън, Р. Ингвар Олсън, Норбърт К. Онльо, Робърт Н. Пакър, Натаиъл Р. Пейн, Сезар А. Перез-мл., Майкъл Дж. Реал, Едсон Д. Х. Рибейро, Брад К. Райзънмей, Уолтър С. Селден, Моцарт Б. Соарес, Карлос Солис, Норланд Суза, Върн П. Станфил, Т. Марама Тарати, Кузо Таширо, Рубен Д. Торес, Омар Вилалобос, Джек Д. Уорд, Алън Дж. Уеб, Херардо Х. Уилхелм, Джим Л. Райт.

Всички, които желаят да се присъединят към нас в израз на благодарност за тяхната отлична служба, моля покажете го.

Предложено е да освободим със сърдечна благодарност братя Дейвид А. Бек, Лари М. Гибсън и Рандал А. Рид като Общо президентство на Младите мъже. Също така освобождаваме всички членове на Общия съвет на Младите мъже.

Също така освобождаваме сестра Джийн А. Стивънз като първа

съветничка в Общото президентство на Неделното училище за деца и Шерил А. Есплин, втора съветничка в Общото президентство на Неделното училище за деца.

Всички, които желаят да се присъединят към нас в израз на благодарност към тези братя и сестри за тяхната отличителна служба и отдаденост, моля изявете го.

Предложено е да подкрепим следните като нови членове на Първия кворум на Седемдесетте: Ким Б. Кларк, Вон Г. Кийч, Алън Д. Хейни, Уго Монтоя и Върн П. Станфил.

Всички "за", моля покажете го.

Които са „против“, да дадат същия знак.

Предложено е да подкрепим следните като нови областни седемдесетници: Нелсон Ардила, Хосе М. Батая, Лорънс П. Блънк, Бредфърд С. Боуен, Марк А. Браг, Серхио Луис Карбони, Армандо Кареон, С. Марк Клей-мл., З. Доминике Декайе, Освалдо Р. Диас, Майкъл М. Дъдли, Марк П. Дърнам, Джеймс Е. Евънсън, Паскоал Ф.

Фортуна, Патрисио М. Гиуфра, Даниел П. Хол, Тору Хаяши, Пол Ф. Хинтзе, Дж. К. Чукуемека Игуе, Сьонг Хуун Куу, Минг-Шум Куан, Джони А. Леота, Карло М. Лезано, Хоел Мартинес, Дж. Вон Макартър, Кайл С. Маккей, Еламан Монтехо, А. Фабио Москосо, Майкъл Р. Мъри, Норман Р. Немроу, С. Марк Палмър, Фердинанд П. Панган, Хариус С. Перес, Стивън М. Питърсън, Волфганг Пилз, Джей Д. Пиментел, Джон С. Пингрий -мл., Едваддо Б. Пинто -мл., Евън А. Шмъц, К. Дейвид Скот, Пол Х. Синклеър, Бенжамин Т. Синжу, Рулон Ф. Стейси, Дейвид А. Стейпълтън, Карл М. Тилеман, Уилям Р. Титера, Сейджи Токузава, Карлос Р. Толедо, Сесар Е. Вияр, Хуан Пабло Вияр, Дейвид Т. Уорнър, Гари К. Уайлд и Робърт К. Уилям.

Всички "за", моля покажете го.

„Против“, ако има?

Предложено е да подкрепим Шерил А. Есплин като първа съветничка в Общото президентство на Неделното училище за деца и Мери Р. Дърнам като втора съветничка.

Предложено е да подкрепим брат Стивън У. Оуън като Общ президент на Младите мъже и Дъглас Дий Холмс като първи съветник и Монти Джозеф Брау като втори съветник.

Онези, които сте "за", моля покажете го.

Който е против, може да направи същото.

Президент Монсън, вотът е отбелязан. Каним всички, които са дали отрицателен вот, да се свържат със своите президенти на кол. Благодаря ви, братя и сестри, за вашата вяра и молитви за ръководителите на Църквата.

Каним новите висши ръководители и новите членове на общи помощни президентства да заемат местата си на подиума. ■

Доклад на Отдела за финансови ревизии на Църквата, 2014 г.

Представен от Кевин Р. Джергенсън

Изпълнителен директор, Отдел за финансови ревизии на Църквата

До Първото президентство на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Скъпи братя, според напътствията в раздел 120 на Учение и завети, Съветът за разпореждане с десетъка, състоящ се от Първото президентство, Кворума на дванадесетте апостоли и Председателстващото епископство, упълномощава изразходването на средствата на Църквата. Църковните единици изразходват средствата съгласно одобрените бюджети, правила и процедури.

Отделът за финансови ревизии на Църквата, който се състои от кредитирани професионалисти и е независим от всички други църковни отдели, има отговорността да провежда ревизии с цел да бъдат проверявани получените дарения, направените разходи и опазването на църковните активи.

Въз основа на извършените ревизии, Отделът за финансови ревизии на Църквата е на мнение, че във всяко материално отношение получените дарения, изразходваните средства и активите на Църквата през 2014 г. са били завеждани и управлявани според съответните счетоводни

правила, одобрени бюджети и разпоредбите и процедурите на Църквата. Църквата следва даваниите на членовете напътствия да се харчи според бюджет, да се избягва задължняването и да се спестява за моменти на нужда.

Предоставен с уважение,
Отдел за финансови ревизии на Църквата
Кевин Р. Джергенсън
Изпълнителен директор ■

Статистически отчет, 2014 г.

Представен от Брук П. Хейлз

Секретар към Първото президентство

Първото президентство публикува следния статистически отчет за растежа и състоянието на Църквата към 31 декември 2014 г.

Църковни единици

Колове	3 114
Мисии	406
Окръзи	561
Райони и клонове	29 621

Брой членове на Църквата

Общ брой на членовете	15 372 337
Увеличаване броя на децата по картон	116 409
Кръщения на обрънати във вярата	296,803

Мисионери

Пълновременни мисионери.....	85 147
Мисионери на църковна служба.....	30 404

храмове

Осветени храмове през 2014 г. (Форт Лодърдейл Флорида, Гилбърт Аризона и Финикс Аризона)....	3
Повторно осветени храмове (Огдън Юта).....	1
Брой на действащите храмове към края на годината	144

От старейшина Дейвид А. Беднар
От Кворума на дванадесетте апостоли

Ето защо, те успокоиха страховете си

За разлика от светския страх, който внася паника и безпокойство, страхът от Бог е източник на мир, сигурност и увереност.

Спомням си ярко едно мое преживяване, когато бях малко момче. Един ден, докато си играех с приятели, случайно счупих един прозорец на магазин близо до нашия дом. Като се пръсна стъклото и зазвуча охранителната аларма, сковаващ страх изпълни сърцето и ума ми. Веднага си дадох сметка, че бях обречен да прекарам остатък от живота си в затвора. В крайна сметка родителите ми ме убедиха да изляза от скривалището си под моето легло и ми помогнаха да се реванширам на собственика на магазина. За щастие, присъдата ми беше смекчена.

Страхът, който изпитах в онзи ден, бе съкрушителен и истински. Несъмнено сте изпитвали много по-силни чувства на страх, научавайки за лично здравословно предизвикателство, разбирайки, че ваш близък се намира в затруднение или опасност, или, наблюдавайки обезпокоителните събития от света. В подобни моменти разтърсващото чувство на страх се поражда от надвисналата опасност, несигурност, болка или посредством преживявания, които са неочаквани, понякога внезапни

и вероятно могат да предизвикат отрицателен резултат.

В ежедневието ни живот, безкрайните известия за криминални престъпления, глад, войни, корупция, тероризъм, западащи ценности, болести и унищожителни природни сили, са неща, които пораждат страх и паника. Със сигурност живеем в предсказаното от Господ време: „И в него ден ... цялата земя ще бъде в размирици, и човешките ще се обезсърчат“ (У. и З. 45:26).

Целта ми е да опиша как страхът бива прогонван чрез правилно знание и вяра в Господ Исус Христос. Искрено се моля Светият Дух да благослови всеки един от нас, докато размишляваме заедно върху тази важна тема.

Смъртен страх

Чувайки гласа Божий, след като взимат от забранения плод, Адам и Ева се скриват в Едемската градина. Бог призовава Адам и пита: „Где си? А (Адам) рече: Чух гласа Ти ... и уплаших се“ (Битие 3:9–10). Явно е, че една от първите последици от Падението е Адам и Ева да изпитат страх. Тази силна емоция е важен елемент от нашето смъртно съществуване.

Един пример от Книгата на Мормон изтъква как силата на знанието за Господ (вж. 2 Петрово 1:2–8; Алма 23:5–6) премахва страха и дава мир, дори когато се сблъскваме с големи несгоди.

В земята Елам, народът на Алма е изплашен от настъпващата армия на ламанитите.

„Но Алма излезе и застана сред тях и ги увещава, че не трябва да

се плашат, но че трябва да си спомнят Господа, техния Бог и Той ще ги избави.

Ето защо, те успокоиха страховете си“ (Мосия 23:27–28).

Забележете, че не Алма успокоява страховете на хората. А по-скоро, Алма съветва вярващите да си спомнят Господ и избавлението, което само Той може да даде (вж. 2 Нефи 2:8). Знанието за предпазващата грижа на Спасителя е това, което дава възможност на хората да успокояват страховете си.

Правилното знание и вяра в Господ ни дават силата да успокояваме страховете си, защото Исус Христос е единственият източник на продължителен мир. Той заявява: „Поучи се от Мен и послушай словата Ми; ходи в кротостта на Духа Ми и ще имаш мир в Мен“ (У. и З. 19:23).

Учителят също обяснява: „Който върши делата на праведността, ще получи наградата си, тъкмо мир в този свят и вечен живот в идния свят“ (У. и З. 59:23).

Доверието и увереността в Христос, и отзивчивото осляняне на Неговите качества, милост и благодат, водят до надежда чрез Единението Му за възкресение и вечен живот (вж. Мороний 7:41). Подобна вяра и надежда приканват в живота ни сладкия мир на съвестта, за който всички ние копнеем. Силата на Единението

прави покаянието възможно и прогонва причиненият от грях страх; също така, тя ни укрепва да виждаме, постъпваме правилно и да ставаме добри, по начини, които никога не бихме могли да открием или изпълним с ограничените си смъртни възможности. Действително, една от най-големите благословии на посветеното ученичество е „Божият мир, който никой ум не може да схване“ (Филипяните 4:7).

Мирът, който предоставя Христос, ни позволява да гледаме на смъртността през безценната перспектива на вечността и ни дава една духовна улегналост (вж. Колосяните 1:23), която ни помага да поддържаме постоянен фокус върху нашата небесна цел. По този начин, ние можем да бъдем благославяни да успокояваме страховете си, защото Неговото учение предоставя смисъл и напътствие за всички аспекти от нашия живот. Неговите обреди и завети усилват и успокояват, както в добри, така и в лоши моменти. А Неговата свещенническа власт дава уверението, че най-значимите неща могат да устоят сега и за вечността.

Но способни ли сме да успокояваме страховете си, които така лесно и често ни обземат в нашия съвременен свят? Отговорът на този въпрос е категорично положителен. Съществуват три основни принципа,

които са съществени за получаването на тази благословия в нашия живот: (1) да гледаме към Христос, (2) да градим върху основата на Христос и (3) да вървим напред с вяра в Христос.

Да гледаме към Христос

Съветът, който Алма дава на сина си Еламан, се отнася много точно за всеки един от нас днес: „Гледай да следваш Бога и бъди жив“ (Алма 37:47). Ние трябва да гледаме към Спасителя и да се съсредоточаваме непоклонитивно върху Него по всяко време и на всяко място.

Спомнете си Господните апостоли, намиращи се в една ладия, блъскана наред езерото. Исус отива при тях, вървейки по водата, но те не Го разпознават и се провикват от страх.

„А Исус веднага им проговори, казвайки: Держайте! Аз съм; не бойте се.

И Петър в отговор Му рече: Господи, ако си Ти, кажи ми да дойда при Тебе по водата.

А Той рече: Дойди“ (Матей 14:27–29).

След което, Петър ходи по водата до Исус.

Но виждайки силния вятър, го обзема страх и започва да потъва, викайки: „Господи избави ме!

И Исус веднага простря ръка, хвана го, и му рече: Маловеце, защо се усъмни?“ (Матей 14:30–31).

Представям си как Петър приема искрено и мигновено поканата на Спасителя. С очи отправени в Исус, той излиза от ладията и по един чуден начин върви по водата. Само когато погледа му бива разсеян от вятъра и вълните, той изпитва страх и започва да потъва.

Можем да бъдем благославяни да побеждаваме страховете си и да усиливаме нашата вяра, следвайки напътствието на Господ: „Поглеждайте към Мене във всяка мисъл; не се съмнявайте, не се бойте“ (У. и З. 6:36).

Да градим върху основата на Христос

Еламан увещава синовете си Нефи и Лехий: „... помнете, помнете, че върху канарата на нашия Изкупител, Който е Христос, Синът Божий, вие трябва да градите основите си; тъй че когато дяволът изпрати мощните си ветрове, да, своите мъгли във вихрушката, да, когато всичките му градушки и мощни бури ви задрят, той да няма сила над вас да ви завлече долу в бездната на окаяността и безкрайната злочестина поради канарата, върху която сте изградени и която е сигурна основа, основа, върху която ако хората градят, не могат да паднат“ (Еламан 5:12).

Обредите и заветите са градивните единици, които използваме, за да изграждаме живота си върху основата на Христос и Неговото Единение. Ние сме свързани здраво за и със

Спасителя, като достойно приемаме обредите и сключваме завети, като си спомняме с вяра и почитаме тези свещени ангажменти и като правим всичко възможно да живеем съгласно задълженията, които сме поели. И тази връзка е източникът на духовна сила и стабилност във всички моменти от нашия живот.

Можем да бъдем благославяни да успокояваме страховете си, установявайки непоклатимо нашите желания и постъпки върху сигурната основа на Спасителя, посредством обредите и заветите.

Да вървим напред с вяра в Христос

Нефи заявява: „Затова вие трябва да бързате напред с увереност в Христа, имайки съвършена светла надежда и любов към Бога и към всички човеци. Затова, ако бързате напред, угощавайки със словото Христово и устоите до края, ето, така казва Отец: Вие ще имате вечен живот“ (2 Нефи 31:20).

Дисциплинираната издръжливост, описана в този стих, е резултат на духовно разбиране и проникновение, упорство, търпение и Божиата благодат. Като упражняваме вяра в Исус Христос и Неговото свято име, кротко предавайки се на Неговите воля и разписание в живота ни, и смирено признавайки ръката Му във всички неща, ние се сдобиваме с миролюбивите неща на Божието

царство, които носят радост и вечен живот (вж. У. и З. 42:61). Дори когато се сблъскваме с трудности и се изправяме лице в лице с несигурността на бъдещето, можем бодро да запазваме и водим „спокоен живот в пълно благочестие и сериозност“ (1 Тимотея 2:2).

Можем да бъдем благославяни да успокояваме страховете си, получавайки силата, произтичаща от изучаването на евангелски принципи и живота според тях, и вървейки решително напред по заветната пътека.

Страх от Господ

Различно, но свързано със страховете, които често изпитваме, е така нареченото в Писанията „страхочитание (Богу)“ (Евреите 12:28) или „страх от Господа“ (Иов 28:28; Притчи 16:6; Исаия 11:2–3). За разлика от светския страх, който внася паника и безпокойство, страхът от Бог е източник на мир, сигурност и увереност.

Но как може каквото и да е, свързано със страх, да бъде поучително или духовно полезно?

Праведният страх, който се опитвам да опиша, обхваща дълбокото чувство на почит, уважение и благоговение към Господ Исус Христос (Вж. Псалми 33:8; 96:4), послушание на Неговите заповеди (вж. Второзаконие 5:29; 8:6; 10:12; 13:4; Псалми 112:1) и очакване на Страшния съд и справедливостта на Неговата ръка. И така, страхът от Бог произлиза от едно правилно разбиране на божествената същност и мисия на Господ Исус Христос, желанието да подчиним волята си на Неговата и знанието, че всеки мъж и жена ще бъдат отговорни за своите собствени грехове по време на Страшния съд (вж. У. и З. 101:78; Символът на вярата 1:2).

Както потвърждават Писанията, страхът от Бог „е начало на мъдростта“ (Притчи 1:7), „възпитание в мъдрост“ (Притчи 15:33), „силна увереност“ (Притчи 14:26) и „извор на живот“ (Притчи 14:27).

Моля забележете, че страхът от Бог е неразривно свързан с разбирането за Страшния съд и личната ни отговорност за нашите желания, мисли, думи и действия (вж. Мосия 4:30). Страхът от Господ не е неохотно опасение за поява в Неговото присъствие, за да бъдем съдени. Не вярвам, че изобщо ще се страхуваме от Него. По-скоро, ще се страхуваме от вероятността да се сблъскаме с нашата реалност, такава, каквато наистина е, в Негово присъствие, имайки „свършено знание“ (2 Нефи 9:14; вж. също Алма 11:43) за всички наши извинения, преструвки и самозалъгвания. В крайна сметка, ще останем без извинения.

Всеки човек, който е живял или ще живее на тази земя, ще бъде доведен да застане пред съдилището на Бога, за да бъде съден от Него според делата си, били те добри

или били те зли (Мосия 16:10). Ако желанията ни са били праведни и делата ни добри, тогава осъдителното мерило ще бъде приятно (вж. Яков 6:13; Енос 1:27; Мороний 10:34). И в последния ден ние ще „бъде(м) възнаграден(и) в праведност“ (Алма 41:6).

И обратното, ако желанията ни са били зли и делата ни нечестиви, тогава осъдителното мерило ще е причина за страх. „Ние не ще посеем да погледнем към нашия Бог; и ние бихме били много щастливи, ако можехме да заповядаме на канарите и планините да паднат върху ни, за да ни скрият от Неговото присъствие“ (Алма 12:14). И в последния ден ние ще „има(ме) своята награда от зло“ (Алма 41:5).

Както е обобщено в Еклисиаст: „Бой се от Бога и пази заповедите Му, понеже това е всичко за човека; Защото, относно всяко скрито нещо, Бог ще докара на съд всяко дело, било то добро или зло“ (Еклисиаст 12:13–14).

Мои обични братя и сестри, страхът от Бог прогонва смъртните

страхове. Дори успокоява натрапчивото притеснение, че никога няма да сме достатъчно добри в духовен смисъл и че никога няма да отговорим на Господните изисквания и очаквания. Истината е, че ние не можем да бъдем достатъчно добри и да успеем, разчитайки само на собствените си способности и представяне. Нашите дела и желания сами по себе си не могат да ни спасят. „След всичко, което можем да сторим“ (2 Нефи 25:23), ние биваме завършени само чрез милостта и благодатта, достъпни посредством безкрайната и вечна единителна жертва на Спасителя (вж. Алма 34:10, 14). Със сигурност „ние вярваме, че чрез Единението Христово цялото човечество може да се спаси чрез подчинение на законите и обредите на Евангелието“ (Символът на вярата 1:3).

Страхът от Бог означава да Го обичаме и да Му се доверяваме. Като се страхуваме по-пълно от Бог, ние Го обичаме по-свършено. А „свършената любов прогонва всякакъв страх“ (Мороний 8:16). Обещавам, че ярката светлина на страх от Бог ще прогонва тъмните сенки на смъртните страхове (вж. У. и З. 50:25), като гледаме към Спасителя, градим върху Неговата основа и упорстваме в заветната Му пътека с осветена отдаденост.

Свидетелство и обещание

Аз обичам и почитам Господ. Неговата сила и мир са реални. Той е нашият Изкупител и аз свидетелствам, че Той живее. И благодарение на Него, нашите сърца не трябва да се безпокоят или страхуват (вж. Иоана 14:27) и ние ще бъдем благославяни да успокояваме страховете си. За това свидетелствам в свящото име на Господ Исус Христос, амин. ■

От старейшина Д. Тод Кристоферсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Защо брак, защо семейство

Семейство, изградено върху основата на брак между мъжа и жената, предпоставя най-добрата среда, в която да процъфтява Божият план.

Над западна врата на известното Уестминстърско абатство в Лондон, Англия, стоят статуите на 10 християнски мъченика от 20-ти век. Един от включените сред тях е Дитрих Бонхофер, гениален немски теолог, роден през 1906 г.¹ Бонхофер става явен критик на нацистката диктатура и отношението ѝ към евреите и други хора. Той е хвърлен в затвора за своето дейно противопоставяне и в крайна сметка е екзекутиран в един концентрационен лагер.

Бонхофер създава множество произведения, като някои от неговите най-известни творби са писма, които състрадателни пазачи от лагера му помагат да изнесе от затвора, и които по-късно биват публикувани като *Писма и есета от затвора*.

Едно от тези писма е до неговата племенница преди сватбата ѝ. То включва следните забележителни прозрения: „Бракът е повече от любовта ви един към друг. ... В любовта си, вие виждате единствено вас двамата в света, а в брака, вие сте брънка от веригата, свързваща поколенията, които Бог прави да идват и да си отиват в славата Му, и които повиква в царството Си. В любовта си вие виждате единствено небето на личното си щастие, а в брака вие сте поставени на една отговорна позиция към света и човечеството. Вашата любов си е ваше собствено притежание, а бракът е много повече от нещо лично – той е статут, позиция. Така както короната прави царя, а не просто желанието да се владее, така и бракът, а не просто любовта ви един към друг, е това, което ви

свързва заедно пред Бог и човека. ... Така че любовта идва от вас, а бракът от небесата, от Бог“.²

По какъв начин бракът между мъжа и жената надминава любовта им един към друг и собственото им щастие, за да се превърне в „една отговорна позиция към света и човечеството“? В какъв смисъл той идва от „от небесата, от Бог“? За да разберем, трябва да се върнем в началото.

Пророците откриват, че първо сме съществували като интелекти, и че ни е била дадена форма, или с други думи духовни тела от Бог, превръщайки се така в Негови духовни чеда – синове и дъщери на небесни родители.³ В това доземно съществуване на духовете идва момент, в който, поради по-нататъшното изпълнение на Неговото желание „да мо(жем) да бъд(ем) възвисени с Него“,⁴ Небесният Отец подготвя даващ възможности и способности план. В Писанията този план носи различни имена, включително „планът за спасението“,⁵ „великият план на щастие“,⁶ и „планът за изкуплението“.⁷ Двете основни цели на плана са обяснени на Авраам със следните думи:

„И стоеше сред тях един, който беше като Бог, и каза на онези, които бяха с Него: Ще слезем, защото има място там, и ще вземем от тези материали, и ще създадем земя, на която тези да могат да живеят.

И с това ще ги изпитаме, за да видим дали ще вършат всичко, което Господ, техният Бог, ще им заповяда.

И на тези, които опазят първото си състояние, ще им се прибави; ... и на тези, които опазят второто си състояние, ще им се прибави слава върху главите во веки веков“.⁸

Благодарение на нашия Небесен Отец, ние вече сме се били превърнали в духовни същества. Сега Той

ни предлага начин, по който да завършим или усъвършенстваме това същество. Добавката на физическия елемент е от съществено значение за пълнотата на съществуване и славата, на които Самият Бог се радва. Докато сме се намирали с Бог в доземния свят на духовете, при съгласието си да участваме в Неговия план – или с други думи, да „опаз(им) първото си състояние“ – на нас „(ни) се прибав(я)“ физическо тяло, идвайки да живеем на земята, която Той е създал за нас.

Ако тогава, по време на нашето смъртното съществуване, изберем да „върш(им) всичко, което Господ, (нашият) Бог, ще (ни) заповяда“, ние ще „опаз(им) второто си състояние“. Това означава, че посредством нашите избори, ние ще засвидетелстваме пред Бог (и пред себе си) решителността си и способността си да живеем според Неговия вечен закон, докато се намираме извън присъствието Му и във физическо тяло, с всичките му сили, апетити и страсти. Можем ли да обуздаем плътта, така че тя да стане инструмент, а не господар на духа? Могат ли да ни бъдат поверени божествени сили в този живот и във вечността, както и силата да създаваме живот? Като отделни личности, можем ли да преодолеем злото? На онези, които успеят „ще им се прибави слава върху главите во веки веков“ – като много значима част от тази слава е едно възкресено, безсмъртно и прославлено физическо тяло.⁹ Не е учудващо, че сме „възклицава(ли) от радост“.¹⁰

Нужни са поне четири неща за успеха на този божествен план:

Най-напред бива създадена земята за наш дом. Каквито и да са подробностите по процеса на създаването ѝ, ние знаем, че тя не е плод на

случайност, а че сътворението ѝ се ръководи от Бог Отец и осъществява чрез Исус Христос – „Всичко това чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало“.¹¹

На второ място е условието за смъртност. Адам и Ева действат от името на всички онези, които избират да участват във великия план за щастие на Отца.¹² Тяхното падение създава условията, нужни за нашето физическо раждане и за смъртното ни преживяване и обучение извън Божието присъствие. С Падението идва и осъзнаването на добро и зло и дадената ни от Бог сила да избираме.¹³ И най-накрая, Падението довежда до физическата смърт, нужна да направи времето ни в смъртността преходно, за да не живеем завинаги в греховете си.¹⁴

На трето място е изкуплението от Падението. Ние виждаме ролята на смъртта в плана на Небесния ни Отец, но този план не би бил изпълним, ако няма начин най-накрая да преодолеем както физическата, така и духовната смърт. И така, Изкупителят, Единородният Божий Син, Исус Христос, страда и умира, за да извърши единение за прегрешението на Адам и Ева, като по този начин предоставя възкресение и безсмъртие за всички. И тъй като никой от нас не ще бъде свършено и постоянно послушен на евангелския закон, Неговото Единение ни изкупва и от нашите собствени грехове при условие, че се покаем. С единителната милост на

Спасителя, носеща ни опрощение на греховете и освещаване на душата, ние можем да се родим отново духовно и да се помирим с Бог. Нашата духовна смърт – отделянето ни от Бог – ще приключи.¹⁵

На четвърто и последно място, са условията за нашето физическо раждане и последвалото духовно прераждане в Божието царство. За да може Неговото дело да успее ние „да бъд(ем) възвисени с Него“,¹⁶ Бог постановява мъжете и жените да сключват брак и да създават деца, като така, в едно с Бог, създават физически тела, които са централна част от изпитанието на смъртността и съществени за Неговата вечна слава. Той също постановява родителите да изграждат семейства и да възпитават децата си в светлина и истина,¹⁷ водейки ги към надежда на Христос. Отец ни заповядва:

„Свободно да обучаваш децата си на тези неща, казвайки, че:

... тъй както бяхте родени на света чрез вода и кръв, и духа, който Аз съм създал, и тъй от пръстта станяхте жива душа, тъйко тъй трябва да бъдете родени отново в небесното царство от вода и от Духа, и да бъдете очистени чрез кръв, тъйко кръвта на Моя Единороден, за да можете да бъдете осветени от всеки грях и да се радвате на словата на вечния живот на този свят, и на вечен живот в идния свят, тъйко на безсмъртна слава“.¹⁸

Знаейки защо напуснахме присъствието на нашия Небесен Отец

и какво се изисква, за да се завърнем и да бъдем възвисени с Него, става много ясно, че нищо свързано с времето ни на земята не може да бъде по-важно от физическото раждане и духовно прераждане – двете изисквания за вечен живот. Това, по думите на Дитрих Бонхофер, е „позицията“ на брака, „отговорна(та) позиция към света и ... човечеството“, която заема тази божествена институция „от небесата, от Бог“. Това е „брънка от веригата свързваща поколенията“ както тук, така и след това – според небесния ред.

Семейство, изградено върху основата на брак между мъж и жена, предоставя най-добрата среда, в която да процъфтява Божият план – среда за раждането на деца, които идват чисти и невинни от Бог, и средата за научаване и подготовка, от която те ще се нуждаят за един успешен смъртен живот и вечен живот в предстоящия свят. От съществено значение за оцеляването и процъфтяването на обществото е нужният брой семейства, изградени в подобен брак. Това е причината обществата и народи, като цяло, да насърчават и защитават брака и семейството, като привилегирани институции. Никога не е ставало въпрос само за любовта и щастието на възрастните.

Социалната наука по категоричен начин потвърждава колко съществени са браковете и семействата, начело с мъж и жена¹⁹. И така, „предупреждаваме, че разпадането на семейството ще донесе на отделните хора, общностите и нациите бедствията, предсказани от древните и от съвременните пророци“²⁰. Но нашите твърдения за ролята на брака и семейството не се осланят само на социалната наука, а на истината, че те са създадени от Бог. Той е Този,

който създаде в началото Адам и Ева по Свой образ, мъж и жена, и ги събра като съпруг и съпруга, за да станат „една плът“ и да се размножават и напълнят земята.²¹ Във всеки един човек е заложен божественият образ, но чрез брачния съюз между мъж и жена в едно, ние се добиваме с вероятно най-пълното значение на това да сме създадени по Божий образ – мъж и жена. Нито ние, нито което и да е друго смъртно същество, може да измени този божествен ред на брака. Това не е човешко творение. Подобен брак е наистина „от небесата, от Бог“ и също толкова значима част от плана за щастие, колкото е и Падението и Единението.

В доземния свят, Сатана се възпротивява на Бог и Неговия план, а неговото противопоставяне само увеличава силата си. Той се стреми да саботира брака и създаването на семейства, а там където се сформират бракове и семейства, той прави всичко възможно да ги разбие. Той напада всичко свято свързано с човешката сексуалност, като я изтръгва от контекста на брака с привидно безкрайна гама от неморални мисли и дела. Той се стреми да убеждава мъжете и жените, че приоритетите на брака и семейството може да бъдат пренебрегвани или изоставяни, или най-малко да станат подвластни на кариери, други успехи и стремежа към самоизява и лична независимост. Със сигурност противникът е доволен, когато родителите не учат и възпитават децата си да имат вяра в Христос, да се обърнат във вярата и духовно да се родят отново. Братя и сестри, има много добри неща, много от тях са важни, но само някои са съществени.

Заявявайки основните истини, свързани с брака и семейството,

не означава да пренебрегваме или подценяваме жертвите и успехите на онези, за които този идеал не е съществуваща реалност. Някои от вас са лишени от благословията на брака поради причини, включващи липсата на подходящи кандидати, привличане към същия пол, физически или умствени увреждания или просто поради страх от провал, който, поне за момента, побеждава вярата. Или може да сте сключили брак, който да е приключил, и да сте останали сами да се справяте с това, което заедно едва успяхте да изтърпите. Някои от вас, които са сключили брак, не могат да имат деца въпреки съкрушителното желание и умоляващи молитви.

Дори да е така, всеки има дарби; всеки има таланти; всеки може да допринесе за осъществяването на божествения план във всяко поколение. Много от доброто, от същественото – дори понякога всичко, нужно за сега – може да бъде постигнато в по-малко от свършени обстоятелства. Толкова много от вас дават всичко от себе си. И когато вие, които носите най-тежкото бреме на смъртността, се изправяте в защита на Божия план за възвисяване на Неговите чеда, всички ние можем да вървим напред. Ние свидетелстваме с увереност, че Единението на Исус Христос е предвидило и, в крайна сметка, ще възнагради цялото лишение и всяка загуба на хората, които се обръщат към Него. Не съществува човек, който да е предопределен да получи по-малко от всичко онова, което Отец е приготвил за Своите чеда.

Една млада майка наскоро ми довери притеснението си, че се чувства несъвместима с това най-важно от всички призвания. Аз сметнах, че въпросите които я притесняват,

са незначителни и не беше нужно да се притеснява; справяше се добре. Но знаех, че тя единствено се опитва да угоди на Бог и да почете Неговото доверие. Аз ѝ поднесох думи на увереност и в сърцето си помолих Бог, нейния Небесен Отец, да я усили с любовта Си и с израз на Своето одобрение, докато тя върши дело Му.

Това е моята молитва за всички нас днес. Нека всички открием одобрение в Неговите очи. Нека браковете процъфтяват и семействата просперират, и независимо дали нашата съдба е пълна с тези благословии в смъртността или не, нека Господната благодат носи щастие сега и вяра в сигурните обещания, които следват. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Кевин Ръд, „Faith in Politics“, *The Monthly*, окт. 2006 г., themonthly.com.au/monthly-essays-kevin-rudd-faith-politics–300.
2. Дитрих Бонхофер, *Letters and Papers from Prison*, ред. Еберхард Бетге (1953 г.), с. 42–43.
3. Вж. например: Псалми 82:6; Деянията 17:29; Евреите 12:9; Учение и завети 93:29, 33; Моисей 6:51; Авраам 3:22. Пророкът Джозеф Смит дава следната подробност: „Първите принципи на човека са самостоятелно съществуващи с Бог. Сам Бог, намирайки се сред духове и слава, понеже бил по-сведуш, счел за уместно да установи закони, чрез които останалите биха могли да имат привилегията да израстнат като Него Самия. ... Той има силата да установи закони, за да обучава по-слабите интелекти, та да могат да бъдат възвисени с Него“ (*Учение на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., с. 223–224).
4. *Учения: Джозеф Смит*, с. 223.
5. Алма 24:14.
6. Алма 42:8.
7. Алма 12:25; вж. също стихове 26–33.
8. Авраам 3:24–26.
9. Пророкът Джозеф Смит прави следното обобщаващо твърдение: „Планът на Бог преди основаването на света бил, че ние трябва да вземем skinни (тела), та чрез

вярност да победим и така да получим възкресение от мъртвите и по този начин да придобием слава, почит, сила и господство“. Пророкът също заявява: „Дошли сме на тази земя, за да можем да имаме тяло и да го представим чисто пред Бога в селестриалното царство. Големият принцип на щастие се състои в това, да имаме тяло. Дяволът няма тяло и това е неговото наказание. Той е доволен, когато може да получи човешко тяло и когато бил низвергнат от Спасителя, помолил да отиде в едно стадо свине, което сочи, че той предпочита да има свинско тяло пред никакво. Всички създадени с тяло имат власт над онези, които нямат такава“ (*Учения: Джозеф Смит*, с. 223).

10. Иов 38:7.
11. Иоана 1:3; вж. също Учение и завети 76:23–24.
12. Вж. 1 Коринтяните 15:21–22; 2 Нефи 2:25.
13. Вж. 2 Нефи 2:15–18; Алма 12:24; Учение и завети 29:39; Моисей 4:3. Джозеф Смит казва: „Всички хора имат право на своята свобода на избор, защото Бог е заповядал така. Той е направил хората морално свободни и им е дал сила да избират добро или зло, да търсят онова, що е добро, като следват пътеките на светостта в този живот, което носи мир на ума и радост в Светия Дух тук и пълнота на радост и щастие до Неговата дясна страна в отвъдното; или да следват посока на нечестие, вървейки в грях и непокорство против Бог, донасяйки по този начин осъждане на душите си в този свят и вечна загуба в идния“. Пророкът също отбелязва: „Сатана не може да ни изкуши със своите съблазни, освен ако ние в сърцата си не сме узрели и съгласни. Нашата природа е такава, че можем да устояваме на дявола; ако не бяхме така построени, не бихме били свободни да действваме“ (*Учения: Джозеф Смит*, с. 227).
14. Вж. Битие 3:22–24; Алма 42:2–6; Моисей 4:28–31.
15. Дори и тези, които не се покаят, са

изкупени от духовната смърт чрез Единението в смисъл такъв, че те ще се върнат отново в Божие присъствие за Страшния Съд (вж. Еламан 14:17; 3 Нефи 27:14–15).

16. *Учения: Джозеф Смит*, с. 223.
17. Вж. Учение и Завети 93:36–40.
18. Моисей 6:58–59.
19. Възможно е в безбрачните връзки хората да са верни един на други, а децата да бъдат раждани и възпитавани, понякога доста успешно в различна семейна среда от тази на двама родители, сключили брак. Но средно и в по-голяма част от случаите, доказателствата за социалните ползи на брака и на сравнително превъзходящите резултати за деца в семейства, начело със сключили брак мъж и жена, са обширни и впечатляващи. От друга страна, социалната и икономическата цена за това, което един коментатор нарича „глобално отдръпване от семейството“, увеличава бремето си върху обществото. Николас Еберстатд включва в каталог световния спад в браковете и раждането на деца, и тенденциите свързани с домовете без баща и разведени родители, и отбелязва: „Опустошаващото въздействие върху едва забележимия брой деца, ограбени от тенденцията да се избягва семейството, е вече достатъчно явно. Така е и с унищожителната роля на развода и родените извънбрачно деца, която влошава неравенството в доходите за обществото като цяло, но особено за децата. Да, децата се приспособяват и така нататък. Но отдръпването от семейството със сигурност идва за сметка на уязвимата младеж. Същото това „отдръпване“ има и непрощаващи последици за уязвимото възрастно поколение“. (Вж. Николас Еберстатд, „The Global Flight from the Family“, *Wall Street Journal*, 21 фев., 2015 г. wsj.com/articles/nicholas-eberstadt-the-global-flight-from-the-family-1424476179.)
20. „Семейството: прокламация към света“, *Лиакхона*, ноем. 2010 г., с. 129.
21. Вж. Битие 1:26–28; 2:7, 18, 21–24; 3:20; Моисей 2:26–28; 3:7–8, 18, 20–24; 4:26.

От старейшина Уилфърд У. Андерсън
От Седемдесетте

Музиката на Евангелието

Музиката на Евангелието е радостното духовно чувство, идващо от Светия Дух. Тя променя сърцето и е източникът на всички праведни желания.

Преди много години слушах по радиото едно интервю с млад доктор, който работел в болница в територията Навахо. Той разказа за преживяване, случило му се една вечер, когато стар индианец с дълга на плитки коса дошъл в спешния кабинет. Младият доктор си взел клипборда, доближил се до човека и казал: „С какво мога да ви помогна?“ Старият човек погледнал напред и не казал нищо. Докторът, губейки малко търпение, опитал отново. „Не мога да ви помогна, ако не ми говорите“, казал той. „Кажете ми защо сте дошли в болницата“.

Тогава старият мъж го погледнал и рекъл: „Танцувате ли?“ Докато младият доктор размишлявал върху странния въпрос, на него му хрумнало, че вероятно пациентът му бил човек, занимаващ се с индианска медицина, който, според древни индиански обичаи, лекува болни посредством песни и танци, а не с предписани лекарства.

„Не – отвърнал докторът – Не танцувам. Вие танцувате ли?“ Старият човек кимнал одобрително. Тогава

докторът попитал: „Бихте ли могли да ме научите да танцувам?“

Отговорът на старият човек с години ме е карал доста да размишлявам. „Мога да ви науча да танцувате“, казал той, „но трябва да чуете музиката“.

Понякога в нашите домове, ние успешното преподаваме танцовите стъпки, но не успяваме толкова успешно да помогнем на близките ни да чуят музиката. И както старият лечител знаел добре, трудно се

танцува без музика. Да танцуваме без музика е странно и неудовлетворително – дори неловко. Пробвали ли сте някога?

В раздел 8 на Учение и завети, Господ учи Джозеф Смит и Оливър Каудъри: „Да, ето, Аз ще ти кажа в ума ти и сърцето ти чрез Светия Дух, Който ще дойде върху ти и Който ще обитава в сърцето ти“ (стих 2). Ние научаваме танцовите стъпки с разума си, а чуваме музиката с нашите сърца. Танцовите стъпки на Евангелието са нещата, които правим; музиката на Евангелието е радостното духовно чувство, идващо от Светия Дух. Тя променя сърцето и е източникът на всички праведни желания. Танцовите стъпки изискват дисциплина, но радостта от танца ще бъде почувствана само, когато успеем да чуем музиката.

Има хора, които се присмиват на членовете на Църквата за нещата, които правим. Това е разбираемо. Онези, които танцуват, често изглеждат странни и неловки или пък „особени“ (във версията на Библията на крал Джеймс, 1 Петрово 2:9) за хората, които не успяват да чуят музиката. Спирали ли сте някога

с колата си на светофар, близо до друга кола, чийто шофьор танцува и си пее с пълен глас, но не можете да чуete нищо, защото прозорците ви не са отворени? Не изглежда ли малко особено? Ако нашите деца се учат на танцовите стъпки без да чуват и усещат красивата музика на Евангелието, те с времето ще се почувстват неудобно от танца и или ще спрат да танцуват или, друг почти толкова лош резултат, е да продължат да танцуват заради натиска на околните, танцуващи около тях.

Трудността пред всички нас, които се стремим да преподаваме Евангелието, е да разширим програмата отвъд обикновените танцови стъпки. Щастие то на нашите деца зависи от способността им да чуват и обичат прекрасната музика на Евангелието. Как да постигнем това?

Първо, ние самите трябва да поддържаме живота си настроен на правилната духовна честота. В стари времена, преди дигиталната ера, ние намирахме любимата си радиостанция, като внимателно въртяхме копчето на радиото, докато не го настроим на точната радиовълна на станцията. Доближавайки се до честотата, можехме да чуем само статичен шум. Но веднъж настроили го точно, любимата ни музика можеше ясно да бъде чута. В живота ни трябва неотклонно да застанем на правилната честота, за да чуваме музиката от Духа.

Когато получим дара на Светия Дух, след като се кръстим, ние се изпъваме с небесната музика, съпътстваща обръщането във вярата. Сърцата ни се променят и ние “нямаме повече склонност да вършим зло, а да вършим добро непрестанно” (Мосия 5:2). Но Духът не ще понася грубост, горделивост или завист. Ако

изгубим това нежно влияние в живота си, богатите мелодии на Евангелието бързо могат да излязат от ритъм и в крайна сметка да бъдат заглушени. Алма задава следния трогателен въпрос: „ако сте почувствали, че пеете песента на изкупващата любов, бих ви попитал, можете ли да се почувствате така и сега?” (Алма 5:26).

Родители, ако нашият живот не е в хармония с музиката на Евангелието, ние трябва да го пренастроим. Както ни учи президент Томас С. Монсън миналия октомври, ние трябва да обмислим накъде води пътеката под нозете ни (Вж. „Обмисляйте внимателно пътеката на нозете си”, *Лиакхона*, ноем. 2014 г., с. 86–88). Знаем как да го правим. Трябва да вървим по същата пътека, по която се движехме, когато за първи път чухме небесните звуци на евангелска музика. Като упражняваме вяра в Христос, покаяваме се и взимаме от причастието, ние чувстваме по-силно влиянието на Светия Дух и музиката на Евангелието зазвучава отново и отново в живота ни.

Второ, когато самите ние можем да чуем музиката, трябва да направим всичко възможно да я изпълняваме в домовете си. Това не е нещо, което може да бъде натрапено или насилено. „Никаква сила или влияние не може и не трябва да се упражняват чрез свещеничеството“ – или пък в позицията си на баща или майка, или на „по-големия“ или „по-шумния“ – а „само чрез убеждаване, дълготърпение, чрез благост, кротост ... чрез любов нелицемерна, чрез доброта“ (У. и З. 121:41–42).

Защо тези качества ще водят към увеличаваща се сила и влияние у дома? Защото те са качества, които канят Светия Дух. Това са качества, които настройват сърцата ни

на музиката на Евангелието. Когато те са на лице, танцовите стъпки ще бъдат изпълнявани с по-голяма естественост и радост от всички танцьори в семейството, без необходимостта от закани, сплашване или принуждаване.

Когато децата ни са малки, ние може да им пеем приспивната песен на искрената любов, а когато те се противят и отказват да заспят вечер, може да ни се наложи да изпълняваме приспивната песен на дълготърпението. Когато станат тинейджъри, може да сменим станцията от какофония на аргументи и заплахи и вместо това, да изпълним прелестната музика на убеждението – и вероятно да изпълним втория куплет от приспивната песен на дълготърпението. Родителите могат да изпълняват в съвършена хармония допълващите се качества на нежността и кротостта. Можем да каним децата си да пеят с нас в унисон, докато упражняваме доброта към някой, който се намира в нужда.

Това няма да се случи изведнъж. Както всеки изявен музикант знае, нужни са старателни упражнения, за да бъде изпълнена красива музика. Ако ранните усилия в музикалното творчество изглеждат дисонантни и несъгласувани, спомнете си, че дисонансът не може да бъде коригиран с критики. Дисонансът у дома е подобен на една тъмна стая. Няма

никакъв ефект да гълчим на тъмнината. Можем да *заменим* тъмнината единствено, ако пуснем светлина.

Така че, ако басовите гласове в семейния ви хор са прекалено силни или натрапчиви, или ако струнатата част от семейния ви оркестър е прекалено писклива или леко висока, или ако прибързаните пикола са ненастроени или извън контрол, бъдете търпеливи. Ако не чувате музиката на Евангелието във вашия дом, моля спомнете си следните няколко думи: *продължете да се упражнявате*. С Божията помощ, ще дойде денят, когато музиката на Евангелието ще изгълни дома ви с неизразима радост.

Дори и да бъде съвършено изпълнявана, музиката няма да реши всички наши проблеми. При все това, в живота ви ще има моменти на кресчендо и декресчендо, стакато и легато. Това е същността на живота на планетата Земя.

Но когато добавим музика към танцовите стъпки, понякога сложните ритми на брака и семейния живот имат склонността да се насочват към хармоничен баланс. Дори най-трудните ни предизвикателства ще добавят богати жални тонове и трогателни мотиви. Ученията на свещеничеството ще започнат да поръсват душите ни като небесна роса. Светият Дух ще бъде наш постоянен сподвижник и наш скипър – ясен признак на сила и влияние – ще бъде един неизменен скипър на праведност и истина. А нашето господство ще бъде вечно. И без принудителни средства то ще се влива в нас во веки веков (вж. У. и 3. 121:45–46).

Нека бъде така в живота и дома на всеки от нас, моля се за това в името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Дейл Г. Ренлънд
От Седемдесетте

Светиите от последните дни продължават да се опитват

Като се опитваме, постоянстваме и помагаме на другите да вършат същото, ние сме истински светии от последните дни.

Мои скъпи братя и сестри, през декември 2013 г. светът бе в траур заради смъртта на Нелсън Мандела. След 27 години в затвора заради ролята си в борбата против апартейда, Мандела бе първият демократично избран президент на Южна Африка. Прошката му към

хората, които го хвърлили в затвора, бе забележителна. Той получи всеобща възхвала и почит.¹ Мандела често отклонява официалните признания, като казва: „Не съм светец, освен ако не мислите, че светецът е грешник, който продължава да се опитва“.²

Този израз – „светец, който продължава да се опитва“ – трябва да успокоява и насърчава членовете на Църквата. Въпреки че ни наричат „светии от последните дни“, ние понякога се плашим от това название. Думата *светии* често се използва, за да се назоват хора, които са постигнали извисено състояние на святост или дори съвършенство. А ние сме напълно наясно, че не сме съвършени.

Обаче нашата теология ни учи, че можем да бъдем усъвършенствани, като постоянно и непрекъснато „разчитаме изцяло на“ учението на Христос: упражняваме вяра в Него,

покайваме се, вземаме от причастието, за да подновяваме заветите и благословиите от кръщението и за да имаме Светия Дух за постоянен спътник в по-голяма степен. Като правим това, ние ставаме по-подобни на Христос и издържаме до края.³ Казано по-просто, Бог наистина се интересува много повече от това кои сме и какви ставаме, отколкото от това какви сме били някога.⁴ За Него е важно да продължаваме да се опитваме.

Комедията *Както ви харесва*, написана от английския драматург Уилям Шекспир, описва драматична промяна в живота на един от героите. Един по-голям брат се опитва да уреди убийството на по-малкия си брат. Въпреки че знае за това, по-малкият брат спасява злия си брат от сигурна смърт. Когато по-големият брат научава за това незаслужено състрадание, той изцяло се променя и преминава през това, което нарича „пълно обръщане“. По-късно няколко жени се обръщат към по-големия брат и го питат: „Не бяхте ли вий този, който подло замисля непрекъснато смъртта му?“

По-големият брат отговаря: „Да, бях, ала не съм. Аз друг съм вече. И казвайки какъв съм бил преди, не се червя и даже чувствам радост, защото знам сега какъв съм станал!“⁵

За нас, поради Божията милост и Единението на Исус Христос, такава промяна не е просто литературна измислица. Господ заявява чрез Езекиил:

„И нечестивият няма да падне поради нечестия си в деня, когато се върне от нечестия си. ...

... а той се върне от греха си и постъпи законно и праведно;

... ако нечестивият върне залог, върне грабнатото, ходи в

повеленията на живота и не върши неправда, непременно ще живее; няма да умре; ...

ни един от греховете, които е извършил няма да се помни против него; той е постъпил законно и праведно“.⁶

Със Своята милост Бог ни обещава прощка, когато се покаем и отвърнем от нечестия, дотолкова, че нашите грехове дори няма да ни бъдат споменати. Ние, поради Единението на Христос и нашето покаяние, можем да погледнем към отминалите ни дела и да кажем: „Да, бях, ала не съм“. Независимо колко нечестиви, ние можем да кажем: „Бях такъв. Но вече не съм това, което бях“.⁷

Президент Томас С. Монсън учи: „Един от най-великите дарове на Бог за нас е радостта да се опитаме отново, защото никога провал не трябва да бъде окончателен“.⁸ Дори и съзнателно и умишлено да сме грешали и повтаряли провалите и разочарованията си, в мига, в който решим да опитаме пак, Единението на Христос може да ни помогне. И трябва да помним, че не Светият Дух е този, който ни казва, че дотолкова сме затънали, че може просто да се откажем.

Бог желае светиите от последните дни да продължават да се опитват, като това е не само във връзка с преодоляването на греха. Независимо дали страдаме поради проблемни взаимоотношения, икономически трудности, болести или в следствие на нечии други грехове, безпределното Единение на Спасителя може да изцели дори – и вероятно точно – онези, които невинно са страдали. Той напълно разбира какво е да страдаш невинно, поради нечие друго прегрешение.

Както е пророкувано, Спасителят ще „превърже сърцесъкрушените ... (ще) даде венец вместо пепел, радост вместо плач (и) облекло на хваление вместо унил дух“.⁹ Независимо от всичко, с Негова помощ, Бог очаква светиите от последните дни да продължат да се опитват.

Също както Бог се радва, когато постоянстваме, Той е разочарован, ако не признаем, че и другите се опитват. Скъпата ни приятелка Тоба сподели как е научила този урок от майка си Джулия. Джулия и Тоба са сред първите чернокожи членове в Южна Африка. След приключването на режима на апартейда, на чернокожите и белите членове на Църквата е позволено да посещават заедно църква. За мнозина равноправието при взаимоотношенията между расите е ново и представлява трудност. Веднъж, когато Джулия и Тоба отиват на църква, те чувстват, че някои бели членове се държат грубо с тях. Когато си тръгват, Тоба горко се оплаква на майка си. Джулия изслушва спокойно Тоба, докато тя излива разочарованието си. Тогава Джулия казва: „О, Тоба, Църквата е като голяма болница, всички сме болни по наш си начин. Ние идваме на църква, за да ни се помогне“.

Коментарите на Джулия отразяват едно ценно прозрение. Ние трябва да сме толерантни не само когато околните работят по личните си болести, но трябва също да сме

мили, търпеливи, подкрепящи и проявяващи разбиране. Тъй като Бог ни насърчава да продължаваме да се опитваме, Той очаква и да предоставяме възможност на другите да правят същото, с тяхното темпо. Единението ще дойде в живота ни дори в още по-голяма степен. Тогава ще осъзнаем, че независимо от различията, всички ние се нуждаем от същото безпределно Единение.

Преди няколко години един прекрасен млад мъж на име Къртис бе призван да отслужи мисия. Той бе от типа мисионер, за който се моли всеки президент на мисия. Той бе съсредоточен и работеше усърдно. В един момент на неговата мисия му бе назначен колега, който бе незрял, с проблеми в общуването и не особено ентузиазизиран да върши работата.

Един ден, докато карат велосипедите си, Къртис поглежда назад и вижда, че колегата му необяснимо защо е слязъл от велосипеда си и ходи пеша. Мислено Къртис излива разочарованието си пред Бог, колко трудно му е да е обременен с колега, когото трябва да влачи след себе си, за да свърши каквото и да било. Мигове по-късно, Къртис получава силното прозрение, все едно че Бог му казва: „Знаеш ли, Къртис, ако ви сравня с Мен, двамата не сте чак толкова различни“. Къртис научи, че трябва да бъде търпелив с несвършения си колега, който все пак се старее по негов си начин.

Поканата ми към всички нас е да преценим живота си, да се покаем и да продължим да се опитваме. Ако не се опитваме, ние сме просто грешници от последните дни, ако не постоянстваме, ние сме хора от последните дни, които се предават, а ако не позволяваме на другите да

се опитват, ние сме лицемери от последните дни.¹⁰ Като се опитваме, постоянстваме и помагаме на другите да вършат същото, ние сме истински светии от последните дни. Докато се променяме, ще открием, че Бог наистина се интересува много повече от това кои сме и какви ставаме, отколкото какви сме били някога.¹¹

Дълбоко съм благодарен за Спасителя, за Неговото безпределно Единение и за пророците от последните дни, които ни насърчават да бъдем светии от последните дни, да продължаваме да се опитваме.¹² Свидетелствам за реалното съществуване на Спасителя, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Nelson Rolihlahla Mandela, *Long Walk to Freedom* (1994 г.); nelsonmandela.org/content/page/biography; и речта на президент Барак Обама от 10 дек. 2013 г. относно Нелсън Мандела на whitehouse.gov/the-press-office/2013/12/10/remarks-president-obama-memorial-service-former-south-african-president. Разнообразието на наградите, получени от Мандела се вижда от получаването му на Нобеловата награда за мир, Президентския медал за свобода на Съединените Щати и Съветския орден на Ленин.
2. Вж., например, обръщението на Нелсън Мандела в Институт Бейкър към Университета Райс на 26 окт. 1999 г., bakerinstitute.org/events/1221. Нелсън Мандела вероятно перифразира известните думи на Робърт Луис Стивънсън:

„Светците са грешниците, които продължават да се опитват“. През годините мнозина са казвали подобни неща. Например, на Конфуций се приписват думите: „Най-великата ни слава не е в това никога да не падаме, а в това да се изправяме всеки път, когато паднем“.

3. Вж., например, 2 Нефи 31:2–21; 3 Нефи 11:23–31; 27:13–21; Мороний 6:6; Учение и завети 20:77, 79; 59:8–9; *Handbook 2: Administering the Church* (2010 г.), 2.1.2.
4. Това, че „Бог наистина се интересува от това кои сме и какви ставаме, отколкото от това какви сме били някога“, не означава, че Спасителят пренебрегва последствията от нечий грях върху другите. Всъщност, Спасителят безкрайно е загрижен за онези, които са наранени, изпитват болка и скръб, поради нечии прегрешения. И Той пое „върху Си немощите им, за да може сърцето Му да се изпълни с миаостта ... та да узнае Той според плътта как да подпомага Своя народ според немощите му.“ (Алма 7:12).
5. Уилям Шекспир, превод на Валери Петров, *Както ви харесва*, четвърто действие, трета сцена, редове 134–137.
6. Езекиил 33:12, 14–16.
7. Използването на минало и сегашно време на глаголите се вижда в много стихове от Писанията, свързани със Страшния съд. Вж., например, 2 Нефи 9:16; Мормон 9:14; Учение и завети 58:42–43.
8. Томас С. Монсън, „The Will Within“, *Ensign*, май 1987 г., с. 68.
9. Исаия 61:1–3; вж. също Лука 4:16–21.
10. *Лицемер*, както се използва в Новия завет, може да се преведе от гръцки като „преструващ се“; гръцката дума означава „актьор в пиеса“ или „човек, който се преструва, представя драматично или преувеличава нещо“ (Матей 6:2). Ако не даваме възможност на другите да се променят с тяхна скорост, ние просто се преструваме, че сме светии от последните дни.
11. Вж. бележка 4 по-горе.
12. Забележителен е броят на повторенията на това послание в речи на Първото президентство и Кворума на дванадесетте апостоли. Президент Дитер Ф. Ухтдорф сочи това, като казва: „От всички принципи, на които пророците са учили през вековете, един, на който многократно са наблягали, е следното: обещаващото и окуражаващото послание: хората могат да се покаят, да променят поведението си и да се върнат обратно на пътеката на ученичеството“ („Сега можете да се справите!“ *Лиакхона*, ноем. 2013 г., с. 56).

От старейшина Майкъл Т. Рингууд
От Седемдесетте

Наистина добри и без лицемерие

Добрата новина от Евангелието на Исус Христос е, че желанията на нашите сърца могат да бъдат трансформирани, а мотивите ни да се развият и пречистят.

За жалост, в живота ми има-ше един период, в който се мотивирах от звания и власт. И това наистина започна невинно. Докато се приготвах да служа на пълновременна мисия, по-големият ми брат стана зонов ръководител в своята мисия. Чувах толкова много хубави неща да се казват по негов адрес, че не можех да се въздържа да не искам същите неща да се говорят и за мен. Надявах се и дори може и да съм се молил за подобна позиция.

За щастие, докато отслужвах мисията си, аз получих въздействащ

урок. През последната конференция, ми бе напомнено за този урок.

През октомври президент Дитер Ф. Ухтдорф каза: „През житейския си път съм имал възможността да общувам с някой от най-компетентните и интелигентни мъже и жени на този свят. Когато бях по-млад се впечатлявах от образованите и успешните, хората, на които светът се възхищава. Но с годините стигнах до заключението, че много повече се впечатлявам от прекрасните и благословени души, които са *наистина добри и в тях няма никакво лицемерие*.“¹

Моят герой от Книгата на Мормон е един съвършен пример за прекрасна и благословена душа, която е наистина добра и без никакво лицемерие. Сивелон е един от синовете на Алма-младши. Ние сме по-добре запознати с неговите братя – Еламан, който наследява баща си като пазител на летописите и Божий пророк, и Кориантон, който се сдобива донякъде с лоша слава като мисионер, нуждаещ се от съвета на своя баща. За Еламан, Алма написва 77 стиха (вж. Алма 36–37). За Кориантон, Алма посвещава 91 стиха (вж. Алма 39–42). За Сивелон, средния му син, Алма написва едва 15 стиха (вж. Алма 38). И въпреки това, словата му в тези 15 стиха са силни и поучителни.

„И сега, сине мой, уверен съм, че ще имам голяма радост в тебе, поради твоята непоколебимост и вяност на Бога; и тъй както започна в младостта си да гледаш към Господа твоя Бог, тъкмо тъй се надявам да продължиш в спазването на Неговите заповеди; защото благословен е този, който устои до края.

Казвам ти, сине мой, аз вече имам голяма радост в тебе, поради твоята вяност и усърдие, търпението ти и дълготърпението ти към народа на зорамитите“ (Алма 38:2–3).

Алма не само говори *на* Сивелон, но също говори *относно* него на Кориантон. Алма казва: „Не забелязали постоянството на брат ти, верността и усърдието му в спазване на заповедите Божии? Ето, не ти ли даде той добър пример?“ (Алма 39:1).²

Изглежда, че Сивелон е син, който иска да угоди на баща си и прави това, което е правилно в името на праведността, а не за възхвала, дължност, сила, почести или власт. Еламан сигурно е знаел и уважавал това

Уудбъри, Минесота, САЩ

относно брат си, защото той дава на Сивелон попечителството на свещените летописи, които е получил от своя баща. Със сигурност Еламан се доверява на Сивелон, защото „той беше праведен човек и ходеше правдиво пред Бога; и непрестанно съблюдаваше да върши добро и да спазва заповедите на Господа, своя Бог“ (Алма 63:2). Както изглежда наистина типично за Сивелон, няма много записано за него от времето, когато се сдобива със свещените летописи до времето, когато ги предава на Еламан, сина на Еламан (вж. Алма 63:11).

Сивелон е наистина добър и без лицемерие. Той е човек, който жертва своето време, таланти и усилия, за да помага и въздига околните, правейки тези неща от любов към Бог и своите близки (вж. Алма 48:17–19; 49:30). Той е описан съвършено от словата на президент Спенсър У. Кимбъл: „Великите жени и мъже са винаги по-загрижени да служат, отколкото да доминират“.³

В един свят, където възхвалята, длъжностите, силата, почестите и властта са така търсени, на където и да се обърнеш, аз почитам онези прекрасни и благословени души, които са наистина добри и без лицемерие. Това са хората, които са мотивирани от любовта си към Бог и своите близки, онези велики жени

и мъже, които са „по-загрижени да служат, отколкото да доминират“.

В наши дни, съществуват хора, които искат да вярваме, че стремежът ни към обществена значимост може да бъде задоволен единствено, като се сдобиваме с длъжности и сила. И при все това, за щастие, съществуват мнозина, които не се влияят от тази представа. Те намират обществена значимост, стремейки се да бъдат наистина добри и без лицемерие. Аз откривам такива хора във всяка област на живота и в множеството религиозни традиции. Откривам ги и в голям брой сред истински обърналите се във вярата последователи на Христос.⁴

Почитам хората, които безкористно служат всяка седмица в райони и клонове по света, вършейки повече от просто изпълнението на своите призвания. Но призванията идват и си отиват. Още по-впечатляващи за мен са многото хора, които без да

имат официално призвание, намират начини с постоянство да служат и насърчават околните. Един брат идва рано на църква, за да нареди столовете и остава след събранията, за да приведе сградата в добър вид. Една сестра нарочно си избира да седне до спяла сестра в района не само, за да я поздрави, но и за да пее химните достатъчно силно, така че спялата сестра да може да чува думите и да приглася. Ако се вгледате по-внимателно във вашия район или клон, ще откриете подобни примери. Винаги има членове, които изглежда знаят кой се нуждае от помощ и кога трябва да я предложат.

Вероятно моят първи урок относно наистина добрите светии без лицемерие го получих, докато бях млад мисионер. Преместих се в един район със старейшина, когото не познавах. Бях чувал от други мисионери да говорят за това, как той никога не бил получавал ръководни задачи и как не му вървял корейския език, въпреки че бил в страната от доста време. Но след като опознах този старейшина, аз си дадох сметка, че той бе един от най-изпълнителните и верни мисионери, които някога съм познавал. Той учеше, когато беше време да учи; трудеше се, когато беше време за това. Той излизаше от апартамента навреме и се прибираще навреме. Беше прилежен в изучаването на корейския език, въпреки че му беше особено трудно.

Когато осъзнах, че коментарите, които бях чувал за него, не бяха истина, почувствах, че този мисионер бива неправилно оценяван като неуспешен. Искан да съобща на цялата мисия това, което бях открил за този старейшина. Споделих желанието си с моя президент на мисия, да поправа това недоразумение. Неговият

отговор бе: „Небесният Отец знае, че този млад мъж е успешен мисионер, и аз го знам“. Той добави: „А и ти знаеш това, кой друг има каквото и да е значение?“ Този мъдър президент на мисия ме научи какво бе важно при службата, и това не беше възхвалата, длъжността, силата, почестта или властта. Това бе един прекрасен урок за млад мисионер, прекалено съсредоточен върху званията.

Имайки предвид този урок, аз започнах да се връщам назад към живота си и да си давам сметка колко често съм бил повлияван от мъже и жени, които по онова време не са имали някакво страхотно звание или длъжност. Една от тези души, подобни на Сивелон, беше учителят ми в Семинара по време на предпоследната ми година в гимназията. Този добър човек преподава в Семинара само за около две или три години, но той разтвори моето сърце, така че да мога да се сдобия със свидетелство. Той не беше най-известният учител в училище, но беше винаги подготвен и влиянието му върху мен бе силно и дълготрайно. Един от малкото пъти, когато видях този човек 40 години след като ми беше преподавал, бе когато той дойде на погребението на моя баща. Наистина, това бе дело, немотивирано от звание или сила.

Почитам този посветен учител и множеството като него, които са наистина добри и без лицемерие. Почитам учителя в Неделното училище, който преподава на своите ученици не само в неделята, но им преподава и влияе, канейки ги да закусват заедно с неговото семейство. Почитам младите ръководители, които присъстват на спортните и културни мероприятия на младите мъже и жени от техните райони. Почитам мъжа, който пише окуражителни бележки

на съседите си, както и жената, която не просто изпраща картички за Коледа, а лично ги разнася до близки и приятели, които се нуждаят от посещение. Почитам брата, който редовно извежда на разходка с колата си съседа, през тъмните му дни от болестта Алцхаймер, така предоставяйки, както на него, така и на неговата съпруга толкова необходимата промяна в рутината.

Тези неща не се правят за възхвала и почести. Тези мъже и жени не са мотивирани от вероятността да получат звания или власт. Те са последователи на Христос, заети в непрестанното правене на добро, и подобно на Сивелон, те се опитват да угодят на своя Отец в Небесата.

Натъждавам се, когато чувам, че някой е спрял да служи или дори да идва на събранията, защото той или тя са били освободени от призование и се чувстват пренебрегнати за дадена длъжност или звание. Надявам се, че един ден тези хора ще научат същия урок, който научих аз като млад мисионер – а именно, че най-значимата служба обикновено бива призната само от Бог. В стремежа си към „аз“ и „моето“, нима сме забравили божествените „Ти“ и „Твоего“?

Някои може да си кажат: „Аз имам дълъг път да извървя, за да стана като хората, които описваш“. Добрата новина от Евангелието на Исус Христос е, че желанията на нашите сърца могат да бъдат трансформирани, а мотивите ни да се развият и пречистят. Когато сме кръстени в стадото Божие, ние започваме процеса на това да ставаме нови създания (вж. 2 Коринтяните 5:17; Мосия 27:26). Всеки път, когато подновяваме кръщелния си завет, вземайки от причастието, ние се доближаваме с още една стъпка до крайната цел.⁵

Като издържаме в този завет, ние получаваме достъп до силата да скърбим с онези, които скърбят, и да утешаваме онези, които се нуждаят от утешение (вж. Мосия 18:9). В този завет ние откриваме благодатта, която прави възможно за нас да служим на Бог и да спазваме Неговите заповеди, включително да Го обичаме с цялото си сърце и да обичаме ближните както себе си.⁶ В този завет, Бог и Христос ни помагат, за да можем ние да помагаме на хората, нуждаещи се от нашата помощ (вж. Мосия 4:16; вж. също стихове 11–15).

Наистина всичко, което желая в този живот, е да угодя на бащите си – както на земния, така и на Небесния ми Отец – и да бъда по-подобен на Сивелон.⁷

Благодарен съм на моя Небесен Отец за душите, подобни на Сивелон, чиито примери дават на мен и всички нас надежда. В техния живот, ние виждаме свидетелство за един любящ Отец в Небесата и един загрижен и състрадателен Спасител. Прибавям моето свидетелство към тяхното с обета да се стремя да бъда по-подобен на тях, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Дитер Ф. Ухтдорф, „Да не съм аз, Господи?“ *Лиакхона*, ноем. 2014 г., с. 58; курсив добавен.).
2. Еламан не отива да преподава на зорамитите, и така знаем, че Алама говори относно Сивелон, когато казва: „брат ти“ (вж. Алама 31:7; 39:2).
3. Спенсър У. Кимбъл, „The Role of Righteous Women“, *Ensign*, ноем. 1979 г., стр. 104.
4. „Господ ни учи, че когато сме истински обърнати в Неговото Евангелие, сърцата ни ще се отвърнат от егоистичните грижи и ще се насочат към служба, за да подкрепяме ближните ни по пътя им към вечен живот. За да изпитаме това обръщане, можем да се молим и да се трудим с вяра, за да се превърнем в новото създание, станало възможно

От старейшина Куентин Л. Кук
От Кворума на дванадесетте апостоли

чрез Единението на Исус Христос. Можем да започнем, като се помолим за вярата да се покаем от егоизма си и за дара да се грижим повече за останалите отколкото за себе си. Можем да се молим за силата да изоставим гордостта и завистта.” (Хенри Б. Айринг, „Testimony and Conversion“, фев. 2015 г., с. 4–5).

5. „Бог е безсмъртен и съвършен. Ние сме смъртни и несъвършени. И въпреки това, ние търсим начини, по които дори и в смъртността да се съберем духовно с Него. Правейки това, ние получаваме известен достъп до благодатта и величието на Неговата сила. Тези специални моменти включват ... кръщение и потвърждаване ... и вземане от символите на Господната вечеря“ (Джефри Р. Холанд, *To My Friends* 2014 г., с. 80).
6. „На светиите от последните дни, които гледат на себе си като на Божии чеда във всичко, което правят, им идва съвсем естествено да се отдават и спазват обещания. Планът на спасението е обозначен от завети. Ние обещаваме да спазваме заповедите. В замяна, Бог обещава благословии в този живот и във вечността. Той е точен в изискванията Си и е съвършен в спазването на Своята дума. Тъй като Той ни обича и целта на плана е да станем като Него, Той изисква точност от наша страна. А обещанията, които ни дава винаги включват силата да израстваме в способността си да спазваме заветите. Той прави възможно за нас да знаем правилата Му. Когато се опитваме с цялото си сърце да отговаряме на Неговите стандарти, Той ни дава спътничеството на Светия Дух. Това от своя страна увеличава силата ни да спазваме задълженията си, както и да различаваме доброто от злото. Това е силата да се учим, както в житейските ни науки, така и в учението, нужно ни за вечността“ (Хенри Б. Айринг, „A Child of God“ (кратко духовно послание в Университета Бригъм Йънг, 21 окт., 1997 г., с. 4–5; speeches.byu.edu). Вж. също Дейвид А. Беднар, „Да носим товарите си с лекота“ *Лиакхона*, май 2014 г., с. 87–90).
7. От най-ранните ми спомени, съм искал да угаждам на баща си. Израствайки и сдобивайки се със свидетелство, аз получих и желанието да угаждам на Небесния Отец. По-късно в моя живот, научих за Сивелон и добавих към целите на живота си, да бъда подобен на него.

Господ е моята светлина

Способността ни да стоим непоколебими и верни и да следваме Спасителя, независимо от превратностите на живота, бива усилвана от праведните семейства и единството, съсредоточено върху Христос, в районите и клоновете ни.

През този великденски сезон, ние размишляваме и ликуваме от изкуплението, дадено ни от нашия Спасител Исус Христос.¹

Врявата, отекваща по земята, заради нечестията на света, поражда чувства на уязвимост. Посредством съвременното предаване на информация, влиянието на нечестията, неравенството и несправедливостта карат мнозина да смятат, че живота по своята същност е нечестен. Колкото и тежки да са тези изпитания, те не бива да ни разсейват от ликуването и празнуването на божественото ходатайство на Христос в наша полза. Спасителят буквално „(спечели) победата над смъртта“. С милост и състрадание Той взе върху Си нашето нечестие и прегрешения, като така ни изкупи и задоволи изискванията на справедливостта за всички, които се покаят и повярват в Неговото име.²

Неговата величествена изкупителна жертва надминава по значение всякакво смъртно разбиране. Това деяние на благодат носи мира, който надминава разбирането.³

Как тогава да се справяме с жестоката реалност, която ни заобикаля?

Съпругата ми, Мери, винаги е обичала слънчогледите. Тя се радва, когато те поникват на доста необичайни места, като отстриани на шосето. Има един черен път, водещ към дома на моите баба и дядо. Отправяйки се надолу по пътя, Мери често възкликваше: „Мислиш ли, че ще видим тези удивителни слънчогледи днес?“ Изненадвахме се как слънчогледите процъфтяваха в почва, която

Една от забележителните характеристики на младите слънчогледи е способността на младата цветна пъпка да следва посоката на слънцето.

е била изложена на селскостопански машини и снегорини, както и на нагрупването на елементи, които не се считат за благоприятни за растежа на слънчогледи.

Една от забележителните характеристики на младите слънчогледи, в допълнение на това да израстват в негостоприемната почва, е способността на младата цветна пъпка да следва посоката на слънцето. Правейки това, тя получава животоосигуряващата енергия преди да разцъфне в прелестния си жълт цвят.

Подобно на младия слънчоглед, когато следваме Спасителя на света, Сина Божий, ние разцъфваме и ставаме прелестни, въпреки множеството ужасни обстоятелства, които ни заобикалят. Той наистина е нашата светлина и живот.

В притчата за житото и плевелите, Спасителят заявява на Своите ученици, че онези, които обиждат и вършат беззакония ще бъдат събрани *извън* Царството Му.⁴ А говорейки за верните, Той казва: „Тогава праведните ще блеснат като слънцето в царството на Отца си“.⁵ Като хора,

последователи на Христос, живеещи в един враждебен свят, който буквално се намира в размирици, ние можем да избуяваме и разцъфтваме, ако сме вкоренени в любовта си към Спасителя и смирено следваме Неговите учения.

Способността ни да стоим непоколебими и верни и да следваме Спасителя, независимо от превратностите на живота, бива усилявана от праведните семейства и единството, съсредоточено върху Христос, в районите и клоновете ни.⁶

Правилното време у дома

Ролята на семейството в Божия план е да „ни носи щастие, да ни помага да се учим на правилните принципи в една любяща среда, и да ни подготвя за вечен живот“.⁷ Красивите традиции на религиозно почитание у дома трябва да бъдат вградени в сърцата на нашите деца.

Моят чичо, Вон Робъртс Кимбъл, бил добър ученик, обещаващ автор и коуртърбек по американски футбол за Университета Бригъм Йънг. На 8 декември 1941 г., денят след нападението на Пърл Харбър, той се записал във военноморския флот на САЩ. Докато изпълнявал наборна задача в Албъни, щата Ню Йорк, той изпратил кратка статия до *Reader's Digest*. Списанието му платило 200 долара и публикувало неговото произведение, озаглавено: „Правилното време у дома“ в майското издание от 1944 г.

Неговият принос към *Reader's Digest*, в който той говори като моряк, отчасти гласи:

„Правилното време у дома:

Една вечер в Албъни, щата Ню Йорк, попитах един моряк колко е часа. Той извади един огромен часовник и отвърна: „Часът е 7:20“.

Знаех, че беше по-късно. „Часовникът ти е спрял, нали?“ – попитах аз.

„Не“, каза той, „все още е настроен на планинската часова зона. Аз съм от южна Юта. Когато се присъединих към военноморските сили, татко ми даде този часовник. Каза ми, че ще ми помага да си спомням дома.“

Когато часовникът ми сочи 5 сутринта, аз знам, че татко вече става от сън, за да дои кравите. И всяка вечер, когато сочи 19:30 часа, знам че цялото семейство е край отрупаната маса, а татко благодари на Бог за храната и Го моли да се грижи за мен ...“, завърши той. „Мога да разбере много лесно колко е часът, където се намирам. Това, което искам да знам, е колко е часът в Юта“.⁸

Скоро след като изпратил статията, Вон бил назначен на кораб в Тихия океан. На 11 май 1945 г., докато служил на американския кораб *Бункер Хил* близо до Окинава, корабът бил бомбардиран от два вражески самолета камикадзе.⁹ Загинали почти 400 души екипаж, включително и моят чичо.

Спенсър У. Кимбъл споделя искреното си съчувствие към бащата на Вон, отбелязвайки достойнството на Вон и Господното обещание: „Онези, които умрат в Мен, не ще вкусат от смъртта, защото тя ще бъде сладка за тях“.¹⁰ Бащата на Вон разчувствено отбелязва, че въпреки, че Вон е

погребан в морето, Божията ръка ще го отведе в Небесния му дом.¹¹

Двадесет и осем години по-късно, президент Спенсър У. Кимбъл говори за Вон по време на обща конференция. Той казва от части: „Познавах добре неговото семейство. ... Коленичил съм в силни молитви с тях. ... Обучението у дома е допринесло за вечните благословии за това голямо семейство“. Президент Кимбъл насърчава родителите във всяко семейство да „коленичат два пъти на ден ... молейки се за своите синове и дъщери“.¹²

Братя и сестри, ако с вяра провеждате семейна молитва, изучаване на Писанията и семейна домашна вечер, даваме свещенически благословии и осветяваме Господния ден, децата ни ще знаят колко часът е у дома. Те ще бъдат подготвени за един вечен дом в Небесата, независимо какво ги сполетява в този мъчен свят. От съществено значение е нашите деца да знаят, че са обичани и в безопасност у дома.

Спрузите и съпругите са равностойни партньори.¹³ Те имат различни, но допълващи се отговорности. Съпругата може да ражда деца, което благославя цялото семейство. Съпругът може да получава свещеничеството, което благославя цялото семейство. Но в семеен съвет, съпругите и спрузите, като равноправни

партньори, вземат най-важните решения. Те решават как да учат и възпитават децата си, колко пари да харчат, къде да живеят и множество други семейни решения. Те решават заедно, търсейки напътствие от Господ. Целта е едно вечно семейство.

Светлината на Христос засажда вечното естество на семейството в сърцата на всички Божии чеда. Един от любимите ми автори, който не е член на нашата Църква, изразява това по следния начин: „В живота има толкова незначителни неща, (но) ... семейството е същността, смисълът, нещото с вечна стойност; нещото, над което да бдим и за което да се грижим, и да му бъдем верни“.¹⁴

Църквата ни помага да се съсредоточим върху Спасителя като едно единно семейство

В допълнение към семейството, ролята на Църквата е също от значение. „Църквата осигурява организацията и средствата за преподаване на Евангелието на Исус Христос на всички Божии чеда. Тя предоставя свещеническата власт за извършване на спасителните и възвисяващи обреди за всички онези, които са достойни и желаят да ги приемат“.¹⁵

В света наблюдаваме необуздания разпри, нечестие и твърде голямо внимание към различните култури и неравенство. В Църквата, с изключение на езиковите единици, нашите райони и клонове са географски. Ние не се делим според класи и нива.¹⁶ Радваме се на факта, че всички раси и култури са смесени заедно в едно праведно паство. Районното ни семейство е важно за нашето развитие, щастие и лични усилия да бъдем подобни на Христос.

Културите често разделят хората и понякога стават източник

на насилие и дискриминация.¹⁷ В Книгата на Мормон някои от най-обезпокояващите изрази са използвани, за да опишат традициите на нечестивите бащи, които водят до насилие, зли дела, нечестие и дори до унищожението на хора и народи.¹⁸

Няма по-добра начална точка в Писанията от 4 Нефи, за описание на културата в Църквата, която е съществена за всички нас. Във 2-ри стих четем: „И стана така, че през тридесет и шестата година всички люде по цялото лице на земята, както нефити, тъй и ламанити, бяха обърнати към Господа; и нямаше нито раздори, нито спорове сред тях и всички люде постъпваха справедливо едни към други“. В 16-ти стих четем: „и наистина не можеше да съществува по-щастлив народ измежду всички народи, сътворени от ръката Божия“. Отсъствието на раздори се дължи на това, че „любовта Божия живееше в сърцата на людето“.¹⁹ Това е културата, към която се стремим.

Дълбоките културни ценности и вярвания са основна част на нашата същност. Традициите на жертва, благодарност, вяра и праведност трябва да бъдат ценени и запазени. Семействата трябва да се наслаждават и бранят традициите, изграждащи вярата.²⁰

Една от най-значимите черти на която и да е култура е нейният език. В Сан Франциско, щата Калифорния, където живяхме, е имало църковни единици, с богослужения на език, който не е местен. Учението ни свързано с езика е определено в раздел 90, стих 11 на Учение и завети: „Защото ще стане така, в него ден, че всеки човек ще чуе пълнотата на евангелието на собствения си език и на собственото си наречие“.

Когато Божиите чеда Му се молят на собствения си език, те го правят на езика на сърцето си. Ясно е, че езикът на сърцето е безценен за всички хора.

По-големият ми брат, Джозеф, е лекар и практикува в продължение на много години в района на Сан Франциско. Един възрастен член на Църквата от Самоа, който бил и нов пациент, дошъл в офиса му. Бил в тежка и непоносима болка. Установило се, че има камък в бъбреците, и се предприело съответното лечение. Този верен член заявил, че първоначалната му цел била просто да разбере какво не е наред, за да се помоли на Небесния си Отец на самоански език относно своя здравословен проблем.

За членовете е важно да разбират Евангелието на езика на сърцето си, за да могат да се молят и действат според евангелските принципи.²¹

Дори и с разнообразието от езици и от прекрасни, възвисяващи традиции, нашите сърца трябва да бъдат обвързани в единство и любов.²² Господ категорично заявява: „Нека всеки човек счита своя брат като самия себе си. ... Бъдете едно

и ако не сте едно, не сте Мой“.²³ Дори и да ценим подходящото културно разнообразие, нашата цел е да бъдем обвързани в културата, обичаите и традициите на Евангелието на Исус Христос във всяко отношение.

Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни никога не е била по-силна.

Осъзнаваме, че някои членове имат въпроси и притеснения, стремейки се да усилят вярата и свидетелството си. Трябва да сме внимателни да не критикуваме или съдим онези хора, които имат притеснения – големи или малки. В същото време, хората с притеснения трябва да правят всичко по силите си, за да изградят своята вяра и свидетелство. Едни от най-добрите начини за разрешаването на въпроси и притеснения, е търпеливото и смирено изучаване, размисъл, молитва, живот според принципите на Евангелието и получаване на съвет от съответните ръководители.

Някои твърдят, че все повече членове напускат Църквата днес и че цари повече съмнение и безверие отколкото в миналото. Това просто не е вярно. Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни никога не е била по-силна. Броят на членовете, премахващи имената си от църковните списъци, винаги е бил малък и е значително по-малък през последните години в сравнение с миналото.²⁴ Значително е нарастването във видно измерими области, като надарени членове с текуща храмова препоръка, възрастни, плащащи пълен десятък и хората, служещи на мисии. Нека кажа отново, Църквата никога не е била по-силна. Но „Помнете, ценността

на душите е огромна в Божиите очи“.²⁵ Ние достигаме до всеки.

Ако мрачната реалност, с която се сблъсквате сега, ви изглежда печална и тежка и почти непоносима, спомнете си, че в разкъсващата душата тъмнина на Гетсиманската градина и в непонятното мъчение и болка на Голгота, Спасителят извърши Единението, което понася най-ужасните товари, които могат да съществуват в този живот. Той го направи за вас, направи го и за мен. Направи това, защото ни обича и защото се подчинява на Своя Отец и Го обича. Ние ще бъдем спасени от смъртта – дори от дълбините на морето.

Нашата защита в този живот и във вечността ще бъде в личната и семейната праведност, църковните обреди и следването на Спасителя. Това е нашето убежище от бурята. За онези, които се чувстват сами, вие можете да застанете решително в праведност, знаейки че Единението

ще ви защитава и благославя отвъд способността ви напълно да го проумеете.

Ние трябва да си спомняме Спасителя, да спазваме заветите си и да следваме Божия Син подобно на младия слънчоглед, следващ слънчевите лъчи. Като следваме Неговата светлина и пример, ние ще намираме радост, щастие и мир. Тъй както 27-ми Псалм и един любим химн провъзгласяват: „Господ е светлина моя и избавител мой“.²⁶

В този великденски ден, като един от апостолите на Спасителя, аз давам тържественото си свидетелство за Възкресението на Исус Христос. Знаем, че Той е жив. Познавам гласа Му. Свидетелствам за Неговата божественост и реалността на Неговото Единение, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. 2 Нефи 9:20–22.
2. Вж. Мосия 15:8–9.
3. Вж. Филипяните 4:7.

4. Вж. Матей 13:41.
5. Матей 13:43.
6. Вж. Учение и завети 115:5–6.
7. *Handbook 2: Administering the Church* (2010 г.), 1.1.4.
8. Вон Р. Кимбъл, „The Right Time at Home“, *Reader's Digest*, май 1944 г., с. 43.
9. Вж. писмо от капитан G. A. Seitz, U.S. Navy, USS *Bunker Hill*, от дата 25 май 1945 г. до бащата на Вон Кимбъл, Кройцер Кимбъл, Дрейпър, щата Юта.
10. Вж. писмо от Спенсър У. Кимбъл, от 2 юни 1945 г. до Кройцер Кимбъл; Учение и завети 42:46.
11. Вж. Кройцер Кимбъл в Marva Jeanne Kimball Pedersen, *Vaughn Roberts Kimball: A Memorial* (1995 г.), с. 53.
12. Спенсър У. Кимбъл, „The Family Influence“, *Ensign*, юли 1973 г., с. 17. Спенсър У. Кимбъл тогава е президент на Кворума на дванадесетте апостоли.
13. Вж. „Семейството: прокламация към света“, *Лиакхона*, ноем. 2010 г., с. 129.
14. Карла Карлисъл, „Pray, Love, Remember“, *Country Life*, 29 септ. 2010 г., с. 120.
15. *Handbook 2*, 1.1.5.
16. Вж. 4 Нефи 1:26.
17. Културата е доста обсъждана в днешния свят. За 2014 г. думата *култура* дори бе обявена за дума на годината от Merriam-Webster.com.
18. Вж. Алма 9; Еламан 5.
19. 4 Нефи 1:15.
20. Немският философ Гьоте отлично пише: „Каквото наследство получите от бащите си, заслужете си го отново, за да го притежавате наистина!“ (Йохан Волфганг фон Гьоте, *Фауст*, прев. Бейярд Тейлър, 1912 г., 1:28).
21. Това е една от причините за Църквата да преподава Евангелието на 50 езика и да превежда Книгата на Мормон на 110 езика. Обаче, едно от предизвикателствата по света е да научиш езика на страната, в която живееш. Като родители, ние трябва да правим жертви, за да помогнем на подрастващото поколение да научат езика на страната, в която те живеят сега. Помогнете им този език да стане езикът на сърцето им.
22. Вж. Мосия 18:21.
23. Учение и завети 38:25, 27.
24. През последните 25 години, реалният брой на членове, напускащи Църквата, е намалял и Църквата почти е удвоила размера си. Процентът от хора, напускащи Църквата е намалял значително.
25. Учение и завети 18:10.
26. Псалми 27:1; вж. също „Исус – моя сила и светлина“, *Химни*, № 61.

От старейшина М. Ръсел Балард
От Кворума на дванадесетте апостоли

Най-великото поколение млади хора

Нуждаем се сега от най-великото поколение млади хора в историята на Църквата. Нуждаем се от цялото ви сърце и душа.

Едно от нещата, които силно ме радват, докато пътувам по света, е възможността да се срещам и ръкувам с нашите мисионери. Тези страхотни старейшини и сестри излъчват Светлината на Христос и винаги съм вдъхновен от любовта им към Господ Исус Христос и отдадената им служба към Него. Всеки път, когато се ръкувам с тях и чувствам забележителните им вяра и дух, си казвам: „Тези прекрасни наши синове и дъщери са наистина чудо!“

По време на общото събрание на свещеничеството през октомври 2002 г. аз предизвиках епископите, родителите и бъдещите мисионери да „качат летвата“ за пълновременна мисионерска служба.

Тогава казах: „Нуждаем се ... от най-великото поколение мисионери в историята на Църквата. Нуждаем се от достойни, подготвени, духовно подтиквани мисионери. ...“

Нуждаем се от цялото ви сърце и душа. Нуждаем се от изпълнени с живот, мислещи, пламенни мисионери, които знаят как да слушат и откликват на нашепванията на Светия Дух“.¹

В много отношения светът днес е по-труден от това, което беше преди 13 години. Нашите млади мъже и млади жени имат много повече разсейващи фактори, които да ги отклоняват в подготовката им и за мисия, и за бъдещ щастлив живот. Технологията напредна и почти всеки има достъп до малки електронни устройства, които могат да привлекат вниманието на човешкото семейство на Бог и за велико добро, и за безкрупно зло.

Тази вечер се обръщам към мисионерите, служещи сега, бъдещите мисионери, завърналите се мисионери и всички пълнолетни мъже в Църквата. Моля се да разберете и внимателно да обмислите това, което имам да кажа, докато преминавате през тези вълнуващи и изпълнени с изисквания години от живота ви.

В ранните дни на Църквата мисионерите бяха интервюирани от висш ръководител преди да започнат своята мисия. Днес вие сте интервюирани за служба като мисионери от вашите епископи и колови президенти и повечето от вас през целия ви живот няма да бъдете интервюирани от висш ръководител. Това е просто отражение на действителността в една световна църква с над 15 милиона члена. Знам, че споделям мнението на братята ми, когато ви казвам, че бихме искали да можеше да ви познаваме лично и да можем да ви кажем, че ви обичаме и ви подкрепяме.

За щастие, Господ е осигурил начини да достигаме до вас. Например, член на Кворума на дванадесетте определя всеки мисионер в коя

мисия ще служи. Макар и това да се прави без традиционното лично интервю, обединяването на технология и откровение предоставя преживяване, което е забележително лично. Нека ви кажа как се случва това.

Снимката ви се показва на един компютърен екран заедно с основната информация, предоставена от вашия епископ и от коловия ви президент. Когато се появи снимката ви, ние ви поглеждаме в очите и преглеждаме отговорите ви на въпросите за препоръка на мисионер. В този кратък момент сякаш присъствате и ни отговаряте лично.

Като гледаме снимката ви, ние вярваме, че сте достигнали „повишената летва“, необходима днес, за да сте верни и успешни мисионери. После, чрез силата на Господния Дух и под ръководството на президент Томас С. Монсън, ви разпределяме в една от 406-те мисии на Църквата по света.

Не, не е същото като личното интервю, лице в лице. Но е подобно.

Видеоконферентната връзка е друг начин да се свързваме с

църковните ръководители и членовете, които живеят далече от централата на Църквата.

Предвид това, бих искал тези от вас, които се готвят да отслужат мисия, тези, които сте се завърнали, и всички вие, млади хора, да отделите няколко минути с мен, все едно че имаме личен видео разговор с вас сега. Моля погледнете ме само за няколко минути, все едно че аз и вие сме единствените хора в стаята, където и да сте в момента.

От моя страна, аз ще си представя, че гледам в очите ви и слушам внимателно отговорите ви на няколко въпроса, които мисля, че ще ми кажат много за дълбочината на свидетелството и отдадеността ви към Бог. Ако перифразирам това, което казах на мисионерите преди 13 години, сега се нуждаем от най-великото поколение млади хора в историята на Църквата. Нуждаем се от цялото ви сърце и душа. Нуждаем се от изпълнени с живот, мислещи, млади хора, които знаят как да слушат и откликват на нашепванията на Светия Дух, докато преминават през

ежедневните изпитания и изкушения на днешните млади светии от последните дни.

С други думи, време е да качим летвата не само за мисионерите, но и за завърналите се мисионери и за цялото ви поколение. С тази цел, моля обмислете в сърцето си отговорите на тези въпроси:

1. Изучавате ли редовно Писанията?
2. Коленичите ли за молитва, за да говорите с Небесния ви Отец всяка сутрин и всяка вечер?
3. Постите ли и правите ли дарение от пост всеки месец, дори и да сте бедни, затруднени студенти, които не могат да си позволят да дарят много?
4. Мислите ли сериозно за Спасителя и Неговата единителна жертва за вас, когато ви молят да подготвите, благославяте, раздавате или вземате от причастието?
5. Посещавате ли събранията си и стремите ли се да спазвате неделния ден свят?
6. Честни ли сте у дома, в университета, на църква и на работа?
7. Умът и духът ви чисти ли са? Избягвате ли да гледате порнография или да разглеждате интернет страници, списания, филми или приложения, включително снимки в Тиндър или Снапчат, които биха ви засрамили, ако вашите родители, църковни ръководители или Самият Спасител ви видеха?
8. Внимателно ли използвате времето си – избягвайки неподходяща технология и социални мрежи, включително видео игри, които могат да притъпят духовната ви чувствителност?
9. Има ли нещо в живота ви, което трябва да се промени и коригира, започвайки от днес?

Благодаря ви за този кратък личен разговор. Надявам се отговорихте честно на всеки от тези въпроси. Ако смятате, че имате проблем с някои от тези прости принципи, насърчавам ви смело да се покаете и да приведете живота си в хармония с евангелските стандарти на праведното ученичество.

Братя, позволете ми да предложа допълнителни съвети, които да ви помогнат да задълбочите свидетелството си за Евангелието във вашите сърца и души.

Напомням ви, завърнали се мисионери, че вашата подготовка за живота и за създаването на семейство трябва да е непрекъсната. „Завърнал се мисионер“ не е равно на „пенсиониран мормон“! Като завърнали се мисионери, вие „трябва да (сте) ревностно заети в добро начинание и да върш(ите) много неща според собствената си свободна воля, и да осъществяват(е) много праведност“.²

Моля, използвайте уменията, които сте научили на мисията си, за да благославяте всеки ден живота на хората около вас. Не отклонявайте погледа си от служба на другите само към учене, работа или социални дейности. Вместо това, балансирайте живота си с духовните преживявания, които ви напомнят и подготвят за продължаващото ежедневно служене на другите.

По време на мисията си научихте колко е важно да посещавате хората в домовете им. Надявам се, всички наши младежи, независимо дали са отслужили пълновременна мисия или не, разбират важноста да посещават хората, които са самотни, болни или обезсърчени, не само поради поставена задача, а поради искрената любов, която изпитват към Небесния Отец и Неговите чеда.

Вие, които сте в средното училище и се подготвяте за мисия, насърчавам ви да участвате в Семинара и да го завършите. Вие, млади хора, трябва да се запишете в Института.³ Ако посещавате учебно заведение на Църквата, редовно включвайте по един религиозен предмет всеки семестър. През този важен етап на подготовка за мисия или вечен брак и живота ви като възрастни, вие трябва да продължите да намирате начини да се учите, израствате, и получавате вдъхновение и напътствие чрез Светия Дух. Внимателното изучаване с молитва на Евангелието посредством Семинар, Институт или религиозни учебни предмети, може да ви помага за тази цел.

Независимо дали посещавате учебно заведение на Църквата или не, дали учите в университет или не, не мислете, че сте твърде заети да изучавате Евангелието. Семинарът, Институтът или религиозните предмети ще ви дадат баланс в живота и ще допълват светското ви образование, като ви дават още една възможност да прекарвате време в изучаване на Писанията и ученията на пророците и апостолите. Има четири изключителни нови курса в

Института, които бих насърчил всеки млад човек да посещава.⁴

И не забравяйте, че тези курсове и дейности, предлагани в местния ви Институт или във вашия район или кол за несемейни младежи, ще бъдат и място, където можете да сте с други млади мъже и жени и да се мотивирате и вдъхновявате едни други, докато учите и израствате духовно и общувате помежду си. Братя, ако оставите настрана мобилния си телефон и реално се огледате малко, може дори да намерите бъдещата си половинка на Институт.

Което ме насочва към един друг съвет, който съм сигурен, че очаквахте: Вие несемейни младежи, трябва да излизате на срещи и да сключите брак. Моля, спрете да отлагате! Знам, че някои от вас се страхуват да създадат семейство. Обаче, ако сключите брак с правилния човек в правилния момент и на правилното място, няма нужда от страх. Всъщност, много проблеми, които срещате, ще бъдат избегнати, ако сте „ревностно заети“ в праведно излизане на срещи, ухажване и брак. Не й пращайте съобщения! Използвайте собствения си глас, за да се представите пред праведните Божии дъщери, които са около вас. Ако тя реално чуе човешки глас, това ще я шокира дотолкова, че ще каже да.

Сега братя, свидетелствам ви, че Господ Исус Христос може да ни помогне да коригираме всичко, което има нужда от коригиране в живота ни чрез Неговата единителна жертва.

Тази вечер, когато се подготвяме да отпразнуваме Възкресение Христово, моля спрете се с мен за миг, за да си припомним дара на Христовото Единение. Помнете, че нашият Небесен Отец и нашият Спасител Исус Христос ви познават най-добре и ви обичат най-много.

От старейшина Юлиус Соарес
От Президентството на седемдесетте

Чрез Единението Изкупителят пое върху Си нашите проблеми, болки и грехове. Спасителят на света успя да разбере всеки от нас лично, като преживя нашите разбити надежди, предизвикателствата и трагедиите ни, посредством страданието Си в Гетсиманската градина и на кръста.⁵ Смъртта Му бе като последен акт на любов към нас и същата съдбовна нощ Той бе погребан в една нова гробница.

В неделя сутрин Исус възкръсна от мъртвите, обещавайки нов живот за всеки от нас. Тогава възкресеният Господ поръча на учениците Си да учат всички да имат вяра в Христос, да се покаяват за греховете, да бъдат кръстени, да получат дара на Светия Дух и да издържат докрай. Братя, ние знаем, че Бог, нашият Отец и Неговият Възлюбен Син се явиха на пророка Джозеф Смит и възстановиха чрез него пълнотата на Евангелието на Исус Христос.

Бъдете силни, братя. Спазвайте Божиите заповеди. Господ Исус Христос ни обещава, че всички неща, които желаем да вършим в праведност, ще бъдат наши. Църковните ръководители разчитат на вас. Нуждаем се от всеки един от вас, млади хора, да се подготвите да сключите брак, да служите и да ръководите в бъдеще, за което смирено се моля в името на нашия Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. М. Ръсел Балард, „Най-великото поколение мисионери“, *Лиахона*, ноем. 2002 г., с. 47.
2. Учение и завети 58:27.
3. Вж. Писмо от Първото Президентство, 21 апр. 2011 г.
4. Вж. „New Religion Classes to Be Offered at Church Universities and Institutes of Religion,” lds.org/topics/education/new-religion-classes.
5. Вж. Мосия 3:5–13.

Да, ние можем и ще победим!

Трябва да се придържаме още по-силно към нашето свидетелство за Евангелието на Исус Христос. Така ще спечелим ежедневните битки срещу злото.

Скъпи братя, смирен съм от привилегиите, която имам да говоря пред вас – носителите на Божието свещеничество от цялата Църквата в наши дни.

Президент Томас С. Монсън казва: „Светът, в който живеем, понякога може да бъде много страшно място. Моралната тъкан на обществото изглежда се разпада с тревожна скорост. Никой - без значение млад или стар или по средата, не е застрахован от тези неща, които имат потенциала да ни завлекат надолу и да ни унищожат. ...

... Но ние не трябва да се отчайваме. ... Ние водим война с греха. ... Това е война, която можем да спечелим и ще спечелим. Нашият Отец в Небесата ни е дал инструментите, с които да направим това“.¹

Всички ние, млади и възрастни, се сблъскваме ежедневно с войната, описана от президент Монсън. Врагът и неговите ангели се опитват да ни разсейват. Тяхната цел е да ни насърчават да се отклоняваме от заветите, които сме сключили с Господ, карайки ни да губим поглед от

вечното ни наследство. Те познават добре плана на Небесния Отец за Неговите чеда, защото те присъстваха с нас в този важен съвет в Небесата, когато всичко бе представено. Те се опитват да се възползват от нашите недостатъци и слабости, заблуждавайки ни с „мъглите от мрак ... , които заслепяват очите и вкоравяват сърцата на чедата човешки, и ги отвеждат по широки пътища, за да погинат и се изгубят“.²

Въпреки противопоставянето, с което се сблъскваме, както учи президент Монсън, това е война, която можем да спечелим и ще спечелим. Господ се доверява на нашата способност и решителност да го сторим.

Писанията съдържат безброй примери на хора, които са спечелили своите войни, дори и в много враждебни ситуации. Един от тези примери е капитан Мороний от Книгата на Мормон. Този изключителен млад мъж има смелостта да защитава истината по време, когато съществуват множество разногласия и войни, които заплашват самото оцеляване на целия нефитски народ. Въпреки

Висши ръководители и висши служители на Църквата на Исус Христос на светите от последните дни

ПЪРВОТО ПРЕЗИДЕНТСТВО

Хенри Б. Айринг
Първи светник

Томас С. Монсън
Президент

Дитер Ф. Ухтдорф
Втори светник

КВОРУМЪТ НА ДВАНАДЕСЕТТЕ АПОСТОЛИ

Бойд К. Пакъър

Л. Том Пери

Ръсел М. Нелсън

Далин Х. Оукс

М. Ръсел Балард

Ричард Г. Скот

Робърт Д. Хейлз

Джефри Р. Холанд

Дейвид А. Беднар

Квентин Л. Кук

Д. Тод Кристоферсън

Нийл Л. Андерсън

ПРЕЗИДЕНТСТВОТО НА СЕДЕМДЕСЕТТЕ

Роналд А. Расбанд

Л. Уили Клефън

Доналд Л. Ханстром

Ричард Дж. Йенсън

Крейг К. Кристенсън

Юлиус Сорес

Лин Г. Робинс

ПЪРВИЯТ КВОРУМ НА СЕДЕМДЕСЕТЕТЕ

Маркос А. Андрукайтис

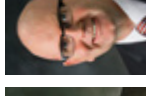
Хосе Л. Аюсо

Ивн С. Ардърн

Мървин Б. Арнолд

Девид С. Ваксър

Шенн М. Боуен

Крейг А. Кардън

Юн Хуан Чой

Ким Б. Кларк

Дон Р. Кларк

Карл Б. Кук

Лоурънс Е. Корбориак

Уилфорд У. Андерсън

Дж. Девн Корнш

Кончи Аюги

Рандол К. Венег

Брус С. Карлсън

Кларидо Р. М. Коста

Лейран Р. Кабисемил

Бенжамин Де Хойос

Едуард Дубе

Кевин Р. Дънан

Лари Дж. Ето Хук

Стени Г. Епис

Девид Ф. Еванс

Ерик Р. Фабабела

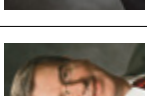
Едуардо Гаварег

Робърт К. Гай

Карлос А. Горай

Дж. Винсент Халек

Тимоти Дж. Дайкс

Брайан Д. Фосър

Ранди Д. Фьок

Кристофери Голдън

Герит У. Гонг

Уолтер Ф. Гонзалез

Ч. Спот Гроу

Джеймс Дж. Хамула

Алън Д. Хейни

Демъл Л. Джонсън

Пол В. Джонсън

Патрик Кийран

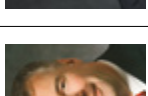
Ван Г. Кийч

Йорк Клебънгат

Ерик У. Колпаше

Пер Г. Малам

Кевин С. Хамилтън

Лари С. Кейлър

Лари Р. Лорънс

Уго Мельера

Маркъс Б. Наш

С. Гийорди Нийтсан

Бренг Х. Нилсан

Алън Ф. Павер

Кевин У. Пьорсън

Алън Д. Пайтър

Алън Д. Пъркинс

Рафаел Е. Пино

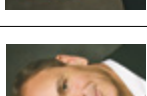
Брус Д. Портьер

Дейв Г. Репълънд

Майкъл Т. Рингруд

Хуо Е. Мартинез

Джеймс Б. Мартино

Жайро Маззагарди

Грегорио А. Шуглар

Терънс М. Винсан

Джозеф У. Сипати

Стивън Е. Сюу

Варн П. Стенфилд

Майкъл Джон У. Те

Жозе А. Тексейра

Хуан А. Уеда

Арнуффо Валенсуела Франско Дж. Виняс

Кристофоро Уодъл

Скот Д. Уайтинг

Хорхе Ф. Забалос

Клаудио Д. Сливк

У. Крейг-Зунк

Казумико Ямашиа

Лари Й. Улгън

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО ЕПИСКОПСТВО

Жералд Косе
Първи съветник

Гари Е. Стивънсън
Председателстваш
епископ

Дийн М. Делвайз
Втори съветник

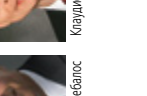
Адриан Очоа

Кенг Ф. Ричардз

У. Крейг-Зунк

Клаудио Д. Сливк

Хорхе Ф. Забалос

Скот Д. Уайтинг

Хуан А. Уеда

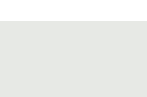
Арнуффо Валенсуела Франско Дж. Виняс

Кристофоро Уодъл

Скот Д. Уайтинг

Хорхе Ф. Забалос

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ

Джон С. Тейчър
Първи съветник

Тад Р. Калънстър
Президент

Девин Г. Дюран
Втори съветник

М. Джозеф Броу
Втори съветник

МЛАДИ ЖЕНИ

Керал Ф. Малеони
Първи съветник

Бони Л. Оскарон
Президент

Нийл Ф. Мериет
Втори съветник

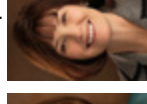
ОБЩЕСТВО ЗА ВЗАИМОПОМОЩ

Керал М. Стивънз
Първи съветник

Линда К. Бъртън
Президент

Линда Ш. Рийвъз
Втори съветник

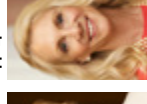
НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

Шерил А. Еспино
Първи съветник

Розмари М. Унжам
Президент

Мери Р. Дърхам
Втори съветник

МЛАДИ МЪЖЕ

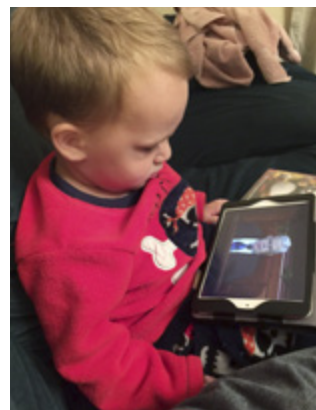
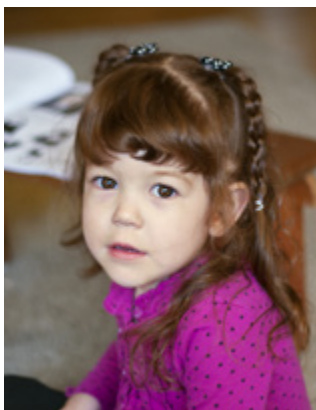
Дъглас Д. Холмс
Първи съветник

Стивън У. Оуен
Президент

М. Джозеф Броу
Втори съветник

По часовниковата стрелка от горе в ляво, снимки на членове и мисионери в Макминвил, Орегон, САЩ; Сан Мартин де лос Андес, Неукен, Аржентина; Йоханесбург, ЮАР; Хелзинки, Финландия; Натал, Рио Гранде до Норте, Бразилия; Сиудад дел Кармен, Кампече, Мексико; Перпинан, Франция; Монреал, Квебек, Канада; Лондон, Англия.

че се справя блестящо в изпълнението на своите отговорности, Мороний остава смирен. Това и други негови качества го прави изключителен инструмент в Божиите ръце по онова време. Алма пише, че ако всички хора бяха като Мороний, „самите сили на пъкълa биха се разклатили навеки; (и) дяволът никога нямаше да има власт над сърцата на чедата човешки“.³ Всички качества на Мороний произлизат от голямата му вяра в Бог и в Господ Исус Христос,⁴ както и от непоколебимата му решителност да следва гласа на Бог и на Неговите пророци.⁵

Образно казано, на всички нас е нужно да се превърнем в „съвременен капитан Мороний“, за да спечелим войните срещу злото. Познавам един много верен млад дякон, който се превърна в подобен капитан Мороний. Тъй като се е стремил да следва съвета на неговите родители и църковни ръководители, неговата вяра и решителност биват изпитвани всеки ден, дори на тази ранна възраст. Той ми каза, че един ден бил изненадан от много трудна и неудобна ситуация – приятелите му разглеждали порнографски снимки на мобилните си телефони. Точно в този момент, този млад мъж трябвало да реши какво е най-важно – неговата популярност или неговата праведност. В последвалите няколко секунди, той набрал смелост и казал на приятелите си, че това, което правят, не е правилно. Освен това, той им казал, че трябва да спрат това, което правели, или то ще ги зароби. Повечето от съучениците му се подиграли на неговия съвет, твърдейки, че това е част от живота и няма нищо лошо в него. Обаче, сред тях имало един, който се вслушал в съвета на този млад мъж и решил да спре каквото правел.

Примерът на този дякон изиграл положително влияние върху поне един от неговите съученици. Несъмнено, той и приятелят му били подложени на подигравки и преследване заради това решение. От друга страна, те последвали предупреждението на Алма към своя народ, когато казал: „Напуснете нечестивите и се отделете, и не докосвайте нечистите им неща“.⁶

Брошурата *За укрепването на младежите* съдържа следното напътствие от Първото президентство към младежите от Църквата: „Вие сте отговорни за изборите, които правите. Бог не ви забравя и ще ви помага да правите добри избори, дори ако семейството и приятелите ви използват своята свобода на избор по начини, които не са правилни. Имайте моралната смелост да стоите твърди в подчинението на Божията воля, дори ако трябва да бъдете сами. Като правите това, вие давате на другите пример, който да следват“.⁷

Войната между доброто и злото ще продължава през целия ни живот, тъй като целта на противника е да направи всички хора толкова нещастни, колкото е самият той. Сатана и ангелите му ще се опитват да замъгляват нашите мисли и да налагат контрол, изкушавайки ни да грешим. Ако могат, те ще покварят

всичко добро. Въпреки всичко, от съществено значение е да разберем, че те ще упражняват сила върху нас, само ако им го позволяваме.

Писанията също съдържат няколко примера за хора, които дадоха разрешение на противника и в следствие бяха объркани и дори унищожени към края на живота си като Нехор, Корихор и Серим. Ние трябва да сме бдителни за тази опасност. Не можем да си позволяваме да бъдем объркани от популярните послания, лесно приемани от света и противоречащи на учението и истинните принципи на Евангелието на Исус Христос. Много от тези светски послания не представят нищо друго освен опита на нашето общество да оправдава греха. Трябва да помним, че в крайна сметка, всички ще застанем пред Христос, за да бъдем съдени според делата ни, били те добри или били те зли.⁸ Затрупвани от тези светски послания, нужна ни е голяма смелост и солидно познание за плана на нашия Небесен Отец, за да избираме правилното.

Всички ние можем да получаваме силата да избираме правилното, ако търсим Господ и се осланяме и вярваме в Него. Но, както ни учат Писанията, ние трябва да имаме „искрено сърце“ и „истинско намерение“. Така Господ, в безкрайната

Си милост, „ще (ни) изяви истината ... чрез силата на Светия Дух. И чрез силата на Светия Дух вие можете да узнаете истината за всичко“.⁹

Това знание, придобито чрез Светия Дух, е нищо повече от нашето свидетелство, което движи вярата и решителността ни да следваме ученията на Възстановеното Евангелие в тези последни дни, независимо от популярните послания, които получаваме от света. Нашето свидетелство трябва да се превърне в наш щит, който да ни защитава срещу огнените стрели на противника в опитите му да ни атакува.¹⁰ То ще ни води безопасно през тъмнината и объркването, които съществуват в света днес.¹¹

Аз научих този принцип, когато служих като млад мисионер. Спомням си, че колегата ми и аз служихме в един много малък и отдалечен клон на Църквата. Опитвахме се да говорим с всеки човек в града. Те ни приемаха много добре, но обичаха да спорят за Писанията и ни питаха

за конкретни доказателства относно истинността на нашето послание.

Спомням си, че всеки път, когато колегата ми и аз се опитвахме да докажем нещо на хората, Божият Дух ни напускаше и ние се чувствахме напълно изгубени и объркани. Чувствахме, че трябва да настроим свидетелството си по-здравоспоребно истините на Евангелието, които преподавахме. От тогава нататък, си спомням как, когато споделяхме свидетелство с цялото си сърце, тиха потвърждаваща сила, идваща от Светия Дух, изпълваше стаята и нямаше място за объркване или спор. Научих, че не съществуват зли сили, които са способни да объркват, заблуждават или рушат силата на едно искрено свидетелство на истинен последовател на Исус Христос.

Както учи самият Спасител, противникът желае да ни пресее като жито, принуждавайки ни да изгубим способността си да въздействаме на света към по-добро.¹²

Мои скъпи братя, поради вълните на объркване и съмнение, заливащи света днес, ние трябва да се придържаме още по-силно към нашето свидетелство за Евангелието на Исус Христос. Тогава ще се увеличава нашата способност да защитаваме истината и справедливостта. Ще побеждаваме в ежедневните битки срещу зло и вместо да падаме на бойните полета на живота, ние ще приобщаваме и други хора към стандартите на Учителя.

Приканвам всички да намират безопасност в ученията, съдържащи се в Писанията. Капитан Мороний настройва вярата си в Бог и свидетелството си за истината със знанието и мъдростта, намиращи се в Писанията. По този начин той се доверява, че ще получи Господните благословии и ще се сдобие с много победи, както и се случва в действителност.

Приканвам всички да намират безопасност в мъдрите слова на нашите съвременни пророци. Президент Томас С. Монсън каза: „Ние, които сме поставени в Божието свещенчество, има какво да свършим. Когато поддържаме личната си чистота и почитаме свещенството си, ние ставаме праведни примери, които другите хора могат да следват ... (и) съдействаме за осветяването на един все по-тъмен свят“.¹³

Каня всички да се доверяват на заслугите и силата на Единението на Исус Христос. Чрез Неговата единителна жертва, ние можем да се сдобием със смелостта да спечелим всички войни на нашето време, дори и наред с трудностите, предизвикателствата и изкушенията ни. Нека се доверяваме на Неговата любов и сила да ни спаси. Самият Христос каза:

От Лари М. Гибсън

Наскоро освободен като първи съветник
в Общото президентство на Младите мъже

„Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене“.¹⁴

„Аз съм светлината на света; който Ме следва няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота“.¹⁵

„Това ви казах, за да имате в Мене мир. В света имате скръб; но дерзайте, Аз победих света“.¹⁶

Свидетелствам за тези истини в свящото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Томас С. Монсън, „Да гледаме назад и да вървим напред“, *Лиакхона*, май 2008 г., с. 90.
2. 1 Нефи 12:17.
3. Алма 48:17.
4. Вж. Алма 48:13.
5. Вж. Алма 43:23–24; 48:16.
6. Алма 5:57.
7. *За укрепването на младежите брошура*, 2011 г., стр. 2.
8. Вж. 3 Нефи 27:14.
9. Мороний 10:4–5.
10. Вж. Ефесяните 6:16; Учение и завети 27:17.
11. Вж. Откровението 12:11.
12. Вж. Лука 22:31–32.
13. Томас С. Монсън, „Водени безопасно към дома“, *Лиакхона*, ноем. 2014 г., с. 68.
14. Иоана 14:6.
15. Иоана 8:12.
16. Иоана 16:33.

Бащинството – нашата вечна съдба

Нека всички ние се наслаждаваме напълно на благословиите на Отца в този живот и на изпълнението на Неговото дело и Неговата слава, като станем бащи за вечността.

Моят баща ми даде важен урок, когато бях малък. Той беше усетил, че започвам прекалено много да харесвам материалните неща. Щом имах пари, веднага ги харчех – почти винаги за себе си.

Един следобед той ме заведе да си купя нови обувки. На втория етаж в универсалния магазин ме покани да погледна през прозореца заедно с него.

„Какво виждаш?“ – попита той.

„Стради, небе, хора“
– отговорих аз.

„Колко?“

„Много!“

Тогава той извади тази монета от джоба си. Като ми я подаде ме попита: „Какво е това?“

Веднага разбрах: „Сребърен долар!“

Използвайки своите познания по химия, той каза: „Ако разтопиш този сребърен долар и го смесиш с правилните съставки, ще получиш сребърен нитрат. Ако покрием този прозорец със сребърен нитрат, какво ще видиш?“

Нямах представа, затова той ме заведе до голямо огледало и попита: „Сега какво виждаш?“

„Виждам себе си“.

„Не“, отвърна той, „това, което виждаш, е среброто, което те отразява. Ако се съсредоточиш над среброто, ще виждаш само себе си и както

„Ако се съсредоточиш над среброто – каза моя баща – ще виждаш само себе си и това ще ти пречи да виждаш ясно вечната съдба, която Небесният Отец е подготвил за теб“.

воал, то ще ти пречи да виждаш ясно вечната съдба, която Небесният Отец е подготвил за теб“.

„Лари – продължи той, – не търси нещата от този свят, но първо търси да изградиш Божието царство и да установиш *Неговата* праведност, и всичко това ще ти се прибави“ (Превод на Джозеф Смит, Матей 6:38, в Ръководство към Писанията).

Той ми каза да задържа долара и никога да не го губя. Всеки път като го погледнех трябваше да мисля за вечната съдба, която Небесният Отец е подготвил за мен.

Обичах баща ми и начина, по който ме учеше. Исках да бъда като него. Той посади в сърцето ми желанието да бъда добър баща и дълбоката ми надежда е, че следвам примера му.

Нашият обичан пророк, президент Томас С. Монсън често казва, че нашите решения определят съдбата ни и имат вечни последици (вж. „Decisions Determine Destiny“ (Духовно послание на ОСЦ, 6 ноем. 2005 г.), с. 3, lds.org/broadcasts).

В такъв случай, не трябва ли да развием ясна визия за нашата *вечна съдба*, особено за онази, която Небесният Отец иска да постигнем – вечно бащинство? Нека нашата *вечна съдба* ръководи *всички* наши решения. Независимо колко трудни могат да бъдат тези решения, Отца ще ни подкрепя.

Разбрах за силата на подобна перспектива, когато се присъединих към моите синове – единият на 12 години, а другият на 13, за състезанието 50/20. Целта му е да изминеш 50 мили (80 км) за по-малко от 20 часа. Започнахме в 9 ч. вечерта и ходихме цялата нощ и през по-голямата част от следващия ден. Бяха изтощителни 19 часа, но успяхме.

При връщането ни у дома буквално пропълязахме в къщата, където чудесната ни съпруга и майка беше приготвила вкусна вечеря, която ние не докоснахме. По-малкият ми син припадна от пълно изтощение на дивана, докато по-големият пропъляза надолу по стълбите до стаята си.

След кратка болезнена почивка от моя страна, отидох при малкия ми син, за да се уверя, че е още жив.

„Добре ли си?“ – попитах.

„Татко, това беше най-трудното нещо, което някога съм правил, и не искам повече никога да го правя“.

Нямах намерение да му казвам, че и аз нямах да го направя никога отново. Вместо това му казах колко съм горд, че е успял да направи нещо толкова трудно. Знаех, че така ще го подготвя за други трудни неща, с които ще се сблъска в бъдеще. Мислейки за това, аз казах: „Сине, нека ти обещаю нещо. Когато заминеш на мисия, никога няма да ти се наложи да изминеш 50 мили за един ден“.

„Добре, татко! Тогава отивам“.

Тези простички думи изпълниха душата ми с благодарност и радост.

След това слязох при по-големия ми син. Легнах до него и го докоснах. „Сине, добре ли си?“

„Татко, това беше най-трудното нещо, което някога съм правил в живота ми, и никога повече няма да го направя“. Със затворени очи, които след това отвори, той каза: „Освен, ако моят син не го поиска от мен“.

Сълзи потекоха от очите ми, докато му казвах колко съм благодарен, че го имам. Казах му, че знам, че той ще бъде по-добър баща от мен. Бях щастлив, защото в тази ранна и крехка възраст той вече разбираше, че неговият най-свят свещенически дълг бе да бъде баща. Той не се страхуваше от ролята и званието – същото звание, което Сам Господ иска да използваме, когато говорим с Него. Знаех, че е моя отговорност да подхранвам жарта на бащинството, която гореше в моя син.

Тези слова на Спасителя придобиха по-дълбоко значение за мен като баща:

„Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; понеже

каквото върши Той, подобно и Синът го върши“ (Иоана 5:19).

„От Себе Си нищо не върша, но каквото Ме е научил Отец“ (Иоана 8:28).

Обичам да бъда съпруг и баща – женен за една избрана дъщеря на небесни родители. Обичам я. Това е една от най-задоволяващите роли в моя живот. Моята надежда онази вечер бе, че петимата ми синове и тяхната сестра винаги ще виждат в мен радостта, която идва от вечния брак, бащинството и семейството.

Бащи, сигурен съм, че сте чували поговорката: „Винаги проповядавай Евангелието, а когато е необходимо, използвай думи“ (приписва се на Франсис от Асизи). Всеки ден вие учите децата си какво е да си баща. Вие полагате основите за следващото поколение. Вашите синове ще се научат как да бъдат съпрузи и бащи като наблюдават начина, по който вие изпълнявате тези роли. Например:

Те знаят ли колко обичате и цените тяхната майка и колко обичате да бъдете баща?

Те ще се научат как да се отнасят с бъдещата си съпруга и деца, като наблюдават как вие се отнасяте с *всеки от тях*, също както го прави и Небесният Отец.

Чрез вашия пример те могат да се научат как да уважават, почитат и защитават жените.

Във вашия дом те могат да научат как да водят своите семейства с любов и праведност. Те могат да научат как да осигуряват необходимото за живота и защита за своите семейства – материална и духовна (вж. „Семейството: прокламация към света“, *Лиакхона*, ноем. 2010 г., с. 129).

Братя, с цялата сила на душата си ви моля да помислите над този въпрос:

Виждат ли вашите синове как се стремите да правите това, което Небесният Отец би искал *те* да правят?

Моля се отговорът да е „Да“. Ако отговорът е „Не“, не е късно за промяна, но трябва да започнете днес. Свидетелствам, че Небесният Отец ще ви помага.

Сега, млади мъже, знаете, че се подготвяте да приемете Мелхиседековото свещеничество, да получите свещени храмови обреди, да изпълните вашия *дълг* и *задължение* да отслужите пълновременна мисия и след това, без да чакате много, да се ожените в храма за някоя Божия дъщеря и да имате семейство. След това трябва да водите семейството си в духовните неща както ни води Светият Дух (вж. У. и З. 20:44; 46:2; 107:12).

Питал съм много млади мъже по света: „Защо си тук“?

До сега никой не е отговорил: „Да се науча как да бъда баща, за да мога да се подготвя и да бъда достоен да получа всичко, което Небесният Отец има“.

Нека разгледаме *ваши*те задължения като Ааронов свещеници, както са описани в раздел 20 на Учение и завети. Обърнете внимание какво *вие* усещате, докато отнасям тези задължения към вашето служение и вашите семейства.

Канете всички от семейството да дойдат при Христа (стих 59).

Бдете винаги над тях, бъдете с членовете, и ги подсилвайте (стих 53).

Проповядвайте, поучавайте, разяснявайте, увещавайте и кръщавайте членовете на вашето семейство (стих 46).

Увещавайте ги да се молят на глас и в тайно, и да изпълняват всички семейни задължения (стих 47).

Гледайте да няма беззаконие в семейството, нито грубост един към друг, нито лъжа, одумване или злословие (стих 54).

Гледайте семейството ви да се събира често (стих 55).

Помагайте на баща си в задълженията му на патриарх. Подкрепяйте майка си със свещеническа сила, когато баща ви отсъства (вж. стих 52, 56).

Когато ви помолят, поставяйте други свещеници, учители и дякони във вашето семейство (стих 48).

Това не ви ли звучи като *делото и ролята на бащата*?

Млади мъже, изпълняването на вашите задължения като Ааронов свещеници ви подготвя за *бащинството*. Книжката „*Да изпълним своя дълг към Бог*“ може да ви помогне да се научите и да правите конкретни планове как да изпълнявате своите задължения. Тя може да ви служи за ръководство и помощник, докато търсите волята на Небесния Отец

и си поставяте цели, за да я изпълните.

Небесният Отец ви е събрал тук точно в този момент за специално дело и вечна цел. Той иска да виждате ясно и да разберете каква е тази цел. Той е ваш Отец и вие винаги можете да се обърнете към Него за напътствия.

Знам, че Небесният Отец се грижи за всеки от нас и има конкретен и личен план, с който да постигнем вечната си съдба. Той изпрати Своя Единороден Син, Исус Христос, за да ни помага да преодоляваме нашите несвършенства чрез Единението. Той ни благославя със Светия Дух, който да бъде свидетел, спътник и водач *към нашата вечна цел*, ако Му се доверим. Нека всички ние се наслаждаваме напълно на благословиите на Отца в този живот и на изпълнението на *Неговото дело и Неговата слава*, като станем бащи за вечността (вж. Моисей 1:39). В името на Исус Христос, амин. ■

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото президентство

Да бъдем истински

Моля се да устояваме на изкушението да привлечем вниманието върху себе си, а вместо това, да се стремим към далеч по-благородна чест: да станем смирени, истински ученици на Исус Христос.

В края на 18-ти век, руската императрица Екатерина Велика обявява, че ще направи обиколка на южната част на империята си, придружена от няколко чуждестранни посланици. Губернаторът на областта, Григорий Потьомкин отчаяно се опитва да впечатли тези посетители. Затова стига до забележителни крайности, за да представи по-добре постиженията на страната.

През част от пътуването Екатерина пътува по река Днепър, гордо показвайки на посланиците процъфтяващите селца покрай брега, изпълнени с работливи и щастливи жители. Има само един проблем: всичко това е измама. Говори се, че Потьомкин сглобява декори на магазини и къщи. Той дори разполага привидно заети селяни, които да създадат впечатление за преуспяваща икономика. След като посетителите изчезват зад завоя на реката, хората на Потьомкин опаковат фалшивото село и набързо го пускат надолу по течението, като подготовка за следващото преминаване на Екатерина.

Макар че съвременните историци се съмняват дали тази история е истинска, терминът „Потьомкинско село“ е навлязъл в световния речник. Днес той се отнася за всеки опит да накараме другите да повярват, че сме по-добри, отколкото сме.

На правилното място ли са нашите сърца?

Естествено е за нас, хората, да искаме да се представим максимално добре. Поради тази причина мнозина от нас работят усърдно по фасадите

на домовете ни и младите ни братя от Аароновото свещеничество се стараят всеки косъм да си е на мястото, в случай, че срещнат специалното момиче. Няма нищо лошо в това да лъскаме обувките си, да ухаем добре или дори да крием мръсните чинии преди идването на домашните учители. Обаче, когато се стигне до крайности, това желание да впечатляваме може да се премести от полезното към измамното.

Господните пророци винаги са предупреждавали за хората, които „се приближават при (Господ) с уста си, и (Го) почитат с устните си, но са отстранили сърцето си далеч от (Него)“.¹

Спасителят проявява разбиране и съчувства на грешниците, чиито сърца са смирени и искрени. Но Той се изправя с праведен гняв против лицемерите, като книжниците, фарисеите и садукееите – онези, които се опитват да изглеждат праведни, за да спечелят похвалата, влиянието и богатството на света, а същевременно потискат хората, които би трябвало да благославят. Спасителят ги сравнява с „варосани гробници, които отвън се виждат хубави, а отвътре са пълни с мъртвешки кости и с всякаква нечистота“.²

В днешно време Господ използва също така силни думи за носителите на свещеничеството, които се опитват да „скри(ят) греховете си или да задоволява(т) гордостта си или суетния си стремеж“. Когато правят това, Той казва: „небесата се оттеглят, Господният Дух се наскърбява и когато Той се оттегли, край на свещеничеството или на властта на този човек“.³

Защо се случва това? Защо понякога се опитваме да изглеждаме активни, преуспяващи и отдадени, като всъщност, както казва авторът

на Откровението за ефесяните, „(сме) оставил(и) първата си любов“?⁴

В някои случаи, може просто да сме изгубили нашата насоченост към същността на Евангелието, като бъркаме „вид на божественост“ със „силата Му“.⁵ Това е особено опасно, когато насочим външния си израз на ученичество, за да впечатляваме другите с цел лична печалба или влияние. Точно тогава рискуваме да навлезем на фарисейска територия и е време да проучим сърцата си, за да направим незабавни корекции в курса си.

Потьомкински програми

Изкушението да изглеждаме подобри, отколкото сме, го има не само в личния ни живот, но може да се види и в изпълнението на църковните ни задачи.

Например, знам един кол, в който ръководителите поставиха амбициозни цели за годината. Макар че целите им изглеждаха добре, те наблягаха или на прекомерни и внушителни изявления или на цифри и проценти.

След като тези цели бяха обсъдени и одобрени, нещо започна да безпокои коловия президент. Той мислеше за членовете на своя кол, като например за младата майка с малки деца, която наскоро овдовя. Помисли си за членове, които се бореха със съмнения или самота или със сериозни здравословни състояния и никаква застраховка. Помисли си за членовете, които се бореха с разбити бракове, пристрастявания, безработица и психически заболявания. И колкото повече си мислеше за тях, толкова повече си задаваше

смиряващия въпрос: дали новите ни цели ще променят живота на тези членове?

Той започна да се чуди дали коловите цели можеше да са по-различни, ако първо бяха се запитали: „Какво е нашето служение?“

И така, този колов президент се върна към своите съвети и заедно те промениха целите си. Те решиха, че няма да позволят на „гладните, ... нуждаещите се, ... голите, ... болните и страдащите да минават покрай (тях) и да не ги забелязва(т)“.⁶

Те поставиха нови цели, осъзнавайки, че успехът им при *тези* нови цели не може винаги да бъде измерен, поне не от хората, защото доколко може да се измери личното свидетелство, любовта към Бог или състраданието към другите?

Но те също знаеха, че „много от нещата, които можете да изброите, нямат значение. Много от нещата, които не можете да изброите, наистина имат значение“.⁷

Чудя се дали целите на организациите ни и личните ни цели понякога не са съвременен еквивалент на Потьомкинско село. Изглеждат ли внушителни отдалеч, но всъщност да не са насочени към реалните нужди на ближните, които обичаме?

Скъпи мои приятели и носители на свещеничеството, ако Исус Христос дойде да седне с нас и ни попита как се справяме с настоящия си, не съм сигурен дали би обърнал толкова внимание на програми и статистики. Това, което Спасителят би искал да узнае, е състоянието на сърцата ни. Той би искал да знае как

Натал, Рио Гранде го Норте, Бразилия

обичаме и служим на хората, които са ни поверени, как изразяваме обичта си към нашата половина и семейството ни, как облекчаваме ежедневието им. Спасителят иска да знае и как вие и аз се доближаваме до Него и нашия Небесен Отец.

Защо сме тук?

Може да е добре да проучим сърцата си. Например, може да се запитаме: Защо служим в Църквата на Исус Христос?

Бихме могли да се запитаме: Защо сме тук на това събрание днес?

Ако трябваше повърхностно да отговоря на този въпрос, бих казал, че съм тук, защото президент Монсън ми възложи да изнеса реч.

Така че наистина нямах избор.

Освен това, жена ми, която много обичам, очаква да присъствам. А как да ѝ откажа?

Но ние знаем, че има по-добри причини да присъстваме на събранията ни и да живеем като отдадени ученици на Исус Христос.

Тук съм, защото желая с цялото си сърце да следвам моя Учител, Исус Христос. Копнея да върша всичко, което Той иска от мен за тази велика

кауза. Копнея да бъда учен от Светия Дух и да чувам Божия глас, докато Той говори чрез Своите ръкоположени служители. Тук съм, за да стана по-добър мъж, да бъда мотивиран от вдъхновяващите примери на моите братя и сестри в Христа и да се науча как по-ефективно да служа на хората в нужда.

Накратко, тук съм, защото обичам моя Небесен Отец и Неговия Син Исус Христос.

Сигурен съм, че това е и вашата причина. Затова желаем да правим жертви, а не само изявления да следваме Спасителя. Затова носим с чест Неговото свято свещеничество.

От искра до лагерен огън

Независимо дали свидетелството ви е живо и здраво или активността ви в Църквата напомня на Потъмкинско село, добрата новина е, че можете да надградите над каквато и сила да имате. Тук в Църквата на Исус Христос можете да съзреете духовно и да се доближите до Спасителя, като *прилагате* евангелските принципи *ежедневно*.

С търпение и постоянство дори и най-дребният акт на ученичество

или най-малкото въгленче на вяра може да стане пламнал лагерен огън на посветен живот. Всъщност, така започват повечето лагерни огънове – като проста искра.

Така че, ако се чувствате малки и слаби, просто елате при Христа, който прави слабите неща да станат силни.⁸ Най-слабите сред нас, чрез Божията благодат, могат да станат духовно силни, защото Бог „не гледа на лице“.⁹ Той е нашият „вер(ен) Бог, Който пази до хиляда поколения завета и милостта към ония, които Го любят и пазят заповедите Му“.¹⁰

Убеден съм, че ако Бог може да помогне и подкрепи един беден немски бежанец от скромно семейство в една разбита от войната страна, на другия край на света от централата на Църквата, то Той може да помогне и на вас.

Мои възлюбени братя в Христа, Богът на Сътворението, който вдъхна живот във вселената, със сигурност има силата да вдъхне живот във вас. Със сигурност Той може да ви направи истинското, духовно същество от светлина и истина, което желаете да бъдете.

Божиите обещания са сигурни. Може да бъдат опростени греховете ни и да бъдем пречистени от всяка неправедност.¹¹ И ако продължим да приемаме и живеем съгласно истинските принципи в личните ни обстоятелства и в нашите семейства, накрая ще достигнем до момент, в който да не „огадн(яваме) вече, нито да ожадн(яваме) вече. ... Защото Агнето, Коего е пред средата на престола, ще (ни) бъде пастир и ще (ни) заведе при извори с текущи води; и Бог ще обърше всяка сълза от очите (ни)“.¹²

Църквата е място за изцеление, не за криене

Но това не може да се случи, ако се крием зад фасади, които са лични, догматични или организационни. Такова изкуствено ученичество не само ни пречи да се видим какви сме всъщност, но и ни пречи наистина да се променим чрез чудото на Единението на Спасителя.

Църквата не е изложбен салон за автомобили, място, където да покажем себе си, за да може другите да се възхищават на нашата духовност, уменията или просперитета ни. Тя е по-скоро сервизен център, където

превозните средства, които се нуждаят от ремонт, идват за поддръжка и рехабилитация.

А не се ли нуждаем всички ние от ремонт, поддръжка и рехабилитация?

Не идваме в Църквата, за да скрием нашите проблеми, а за да ги изцелим.

А като носители на свещеничеството, ние имаме допълнителна отговорност – да „паз(им) Божието стадо ... не с принуждение, а драговолно; нито за (лична) печалба, но с усърдие; нито като че господства(ме) над паството ... а като показвате пример на стадото“.¹³

Помнете, братя, „Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат“.¹⁴

Най-великият, най-способен, най-усъвършенстван мъж, който някога вървя по тази земя, бе и най-смиреният. Той извърши част от най-внушителната Си служба в лични мигове, само пред няколко наблюдатели, които помоли да „не казват никому“ какво е направил.¹⁵ Когато някой Го нарече „благ“, Той бързо отклоняваше комплимента, настоявайки, че само Бог е наистина благ.¹⁶ Определено светската слава не

значеше нищо за Него; единствената Му цел бе да служи на Отца Си и „върш(и) всякога онова, което е Нему угодно“.¹⁷ Добре ще е да следваме примера на Учителя.

Да обичаме както Той ни обича

Братя, това е нашето висше и свято призвание – да бъдем служители на Исус Христос, да обичаме така, както Той ни обича, да служим като Него, да „издиг(аме) ръцете, които са отпуснати“,¹⁸ да „се гриж(им) за бедните и нуждаещите се“,¹⁹ и да се грижим за вдовиците и сираците.²⁰

Моля се, братя, докато служим в нашите семейства, кворуми, райони, колове, общности и страни, да устояваме на изкушението да привличаме вниманието върху себе си, а вместо това, да се стремим към далеч по-благородна чест: да станем смирени, искрени ученици на Исус Христос. Като правим това, ще видим, че вървим по пътя, който води към най-доброто, най-искреното и най-благородното в нас. За това свидетелствам в името на нашия Учител, Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Исаия 29:13.
2. Матей 23:27.
3. Учение и завети 121:37.
4. Откровението 2:4.
5. Вж. Джозеф Смит – История 1:19; вж. също Учение и завети 84:20.
6. Мормон 8:39.
7. Приписвано на Албърт Анщайн.
8. Вж. Етер 12:27.
9. Деяния 10:34.
10. Второзаконие 7:9.
11. Вж. 1 Иоаново 1:9.
12. Откровението 7:16–17.
13. 1 Петрово 5:2–3.
14. Яковово 4:6.
15. Вж. Лука 8:56.
16. Вж. Марка 10:17–18.
17. Иоана 8:29.
18. Учение и завети 81:5.
19. Учение и завети 38:35.
20. Вж. Учение и завети 83:6.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи Съветник в Първото президентство

Свещеничеството и личната молитва

Бог може да ни дарява със сила в свещеничеството при всички обстоятелства. Просто е нужно да молим със смирение.

Благодарен съм за оказаното ми доверие да се обърна към Божиите свещеници по цялата земя. Чувствам важността на тази възможност, защото знам нещо относно доверието, което ви е гласувал Господ. Приемайки свещеничеството, вие сте получили правото да говорите и действате в името на Бог.

Това право ще се превърне в реалност единствено, като получавате вдъхновение от Бог. Само тогава ще можете да говорите в Негово име. И само тогава ще можете да действате в Негово име. Може да сте допуснали грешката да смятате: „О, това не е толкова трудно. Бих могъл да получа вдъхновение, ако някога съм помолен да изнеса реч или ако някога ми се наложи да дам свещеническа благословия“. Или, младият дякон или учител може да се успокояват от мисълта: „Когато стана по-голям или когато съм призван като мисионер, тогава ще узная какво би казал и направил Бог“.

Но помислете си за деня, когато трябва да знаете какво би казал и направил Бог. Този ден вече е дошъл за всички нас – където и да се намираме

в свещеническото си призвание. Израснах в област с много малко членове на Църквата по време на Втората световна война в източните Съединени щати. Членовете на Църквата живееха далеч едни от други и имаше стриктни ограничения в продажбата на бензин. Аз бях единственият дякон в клона. Членовете даваха пликите си с даренията от пост на президента на клона, когато идваха на събранията за пост и споделяне на свидетелства в нашия дом.

На 13 годишна възраст, ние се преместихме в щата Юта и заживяхме в по-голям район. Спомням си първата ми задача да ходя пеш по домовете, за да събирам даренията от пост. Видях името на един от пликовете, които ми бяха дадени, и забелязах, че фамилното име бе същото като на един от тримата очевидци на Книгата на Мормон. С увереност почуках на вратата. Мъжът, който я отвори, ми хвърли един поглед, навъси се и след това ме нахока да се махам. Тръгнах си с наведена глава.

Това се случи преди около 70 години, но все още си спомням чувството в онзи ден пред вратата, че имаше нещо, което трябваше да кажа и направя. Ако само бях се помолил с вяра в онзи ден преди да изляза, може и да съм бил вдъхновен да остана за миг по-дълго пред тази врата, да се усмихна и да кажа нещо от сорта на: „Приятно ми е да се запознаем. Благодаря ви за това, което вие и вашето семейство сте дарили в миналото. Очаквам да ви видя отново следващия месец“.

Ако бях казал и направил това, той може би щеше да се подразни още повече и дори да се обиди. Но знам как аз бих се почувствал. Вместо да изпитвам чувство на тъга и провал, тръгвайки си, можеше да изпитам нежната похвала в сърцето и ума си: „Добра работа!“

Всички ние трябва да говорим и действате в името Божие в моментите, когато нашата безпомощна преценка не е достатъчна без вдъхновение. Тези моменти може да ни сполетят на места, където няма време за подготовка. Това често ми се е случвало. Стучи се преди години в една болница, където един баща каза на мен и колегата ми, че докторите са го уведомили, че три-годишната

му дъщеря, критично ранена, ще умре след броени минути. Полагайки ръцете си върху едничкото място на главата ѝ, необвързано с бинт, аз трябваше да зная, като Божий служител, какво би направил и казал Той.

Думите изгълниха ума ми и аз произнесох, че тя ще живее. Доктърът, намиращ се наблизко, изсумтя от отвращение и ми каза да се разкарам от пътя му. Излязох от болничната стая с чувство на мир и любов. Малкото момиченце оживя и вървя между редиците на събирането за причастие в последния ми ден в този град. Все още си спомням радостта и удовлетворението от това, което бях казал и направил в служба на Господ за това малко момиченце и нейното семейство.

Разликата между чувствата ми в болницата и тъгата, която изпитах, тръгвайки си от онази врата като дякон, произлезе от наученото от мен за връзката между молитвата и свещеническата сила. Като дякон, не бях научил все още, че силата да говорим и действаме в Божието име изисква откровение, а за да го имаме, когато ни е нужно, трябва да се молим и трудим с вяра за спътничеството на Духа.

Вечерта преди да отида до онази врата за даренията от пост, се бях молил преди лягане. Но в продължение на седмици и месеци, преди да получа телефонното обаждане от болницата, аз бях следвал образец за молитва и бях положил усилията, за което президент Джозеф Ф. Смит учи, че ще позволи на Бог да ни дава нужното вдъхновение, за да имаме сила в свещеничеството. Той се изразява простичко:

„Не е нужно да Го призоваваме многословно. Не е нужно да Го отегчаваме с дълги молитви. Това, от което настина се нуждаем, и което трябва да вършим като светии от последните дни, за собственото си добро, е да се обръщаме към Него често, да Му свидетелстваме, че си Го спомняме и че имаме желанието да вземем върху си Неговото име, да спазваме Неговите заповеди, да вършим праведност и че желаем неговия Дух да ни помага“.¹

И след това президент Смит ни казва за какво трябва да се молим, в ролята си на Негови служители, обещава да говорят и действат в Божието име. Той казва: „За какво се молите? Молите се Бог да ви разпознае, да може да чуе вашите молитви“.²

Не е от значение какви думи използвате, но може да ви се наложи да сте търпеливи. Това е подход към вашия Небесен Отец, с намерението Той да ви разпознае лично. Той е Бог над всички неща, Отецът на всичко, и при все това желае да удостои с цялото си внимание едно от Неговите чеда. Това може да е причината Спасителят да използва думите: „Отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име“.³

По-лесно е да се сдобие с подходящото чувство на почит, когато коленичите или свеждате глава, но е и възможно да се почувствате близо до Небесния Отец в по-малко официална и дори казана наум молитва, както често ще ви се налага да постъпвате в своето свещеническо служение. Ще е шумно и ще ви заобикалят хора в по-голямата част от будния ви ден. Бог чува тихите ви молитви, но може да ви се наложи да се научите да притъпявате разсейващите фактори, защото моментите на нужда от връзка с Бог може да не идват в моменти на тишина.

Президент Смит навежда на мисълта, че ще ни се наложи да се молим Бог да разпознае призованието ни да Му служим. Той вече знае всичко за вашето призование в подробности. Той ви е призовавал, и като Му се молите относно призованието си, Той ще ви разкрива допълнително знание.⁴

Ще ви дам един пример за това, което може да прави един домашен учител, докато се моли. Може вече да знаете, че трябва да:

„посещава(те) домовете на всички членове, и да ги увещава(те) да се молят на глас и в тайно, и да изпълняват всички семейни задължения. ...

да бди(те) винаги над църквата и да бъде(те) с членовете, и да ги подсилва(те)

и да гледа(те) да няма беззаконие в църквата, нито грубост един към друг, нито лъжа, одумване или злословене,

и да гледа(те) църквата да се събира често, и също да гледа(те) всичките членове да вършат задълженията си“.⁵

Сега, дори за опитния домашен учител и за неговия младши колега, това е просто невъзможно без помощта на Светия Дух. Помислете си за семействата или дори за отделните хора, на които сте били призовани да служите. Човешката преценка и добрите намерения не са достатъчни.

Затова вие ще се молите да опознавате техните сърца, да знаете какво не е наред в живота и в сърцата на хората, които не познавате добре и които не изгарят от особено желание да ги познавате. Ще ви се налага да узнаете какво иска Бог от вас да правите, за да им помагате, и да го правите възможно

най-пълно, чувствайки Божията любов към тях.

Поради толкова важните и трудни свещенически призования, които имате, президент Смит напомня, когато се молите, винаги да умолявате Бог да ви благославя с Неговия Дух. Ще се нуждаете от Светия Дух не веднъж, а толкова често, колкото Бог ще ви дарява с Него за ваш постоянен спътник. Затова трябва винаги да се молим Бог да ни ръководи в службата ни към Неговите чеда.

Тъй като не можете да достигнете потенциала си в свещеничеството без спътничеството на Духа, вие ставате лична мишена за врага на цялото щастие. Ако той може да ви изкуши да прегрешавате, той може да намали силата ви да бъдете водени от Духа и така да намали силата ви в свещеничеството. Затова президент Смит казва, че винаги трябва да се молите Бог да ви предупреждава и защитава от злото.⁶

Той ни предупреждава по много начини. Предупрежденията са част от плана на спасението. Пророци, апостоли, президенти на колове, епископи и мисионери – всички издигат в предупреждение гласовете си да избягваме бедствието чрез вяра в Исус Христос, покаяние, сключването и спазването на свещени завети.

Като носител на свещеничеството, вие следва да станете част от предупредителния глас на Господ. Но сами трябва да чуete предупреждението. Няма да оцелеете духовно без защитата от спътничеството на Светия Дух в ежедневието ви живот.

Трябва да се молите за него и да полагате усилия, за да разполагате с него. Само с този спътник вие ще можете да си проправяте път на правата и тясна пътека, сред мъглите от зло. Светият Дух ще бъде вашият водач, разкривайки ви истината, когато изучавате словата на пророците.

За да се сдобие с това напътствие няма да е достатъчно просто да слушате и да четете. Ще трябва да се молите и да се трудите с вяра, за да посадите словата на истината в сърцата си. Трябва да се молите Бог да ви благославя с Неговия Дух, да Ви води в пълната истина и да ви показва правилния път. По този начин Той ще ви предупреждава и напътства в правилния път във вашия живот и свещеническа служба.

Общата конференция предоставя прекрасна възможност да позволите на Господ да увеличи силата ви да служите в Божието свещеничество. Може да се подготвите с молитва, както съм сигурен, че сте направили за тази конференция. Може да обедините вярата си с онези, които се молят на конференцията. Те ще се молят за множество благословии за много хора.

Ще се молят Духът да дойде върху пророка в ролята му на Господен говорител. Ще се молят за апостоли-те и всички призвани от Бог служители. Това включва вас, от най-новия дякон до опитния висш свещеник, и неколцина възрастни и млади, които скоро може да отидат в света на духовете, където ще чуят: „Хубаво, добри и верни слуго!“⁷

Това приветствие ще достигне до някои хора, които ще се изненадат от него. Те може никога да не са заемали висок пост в Божието царство на земята. Някои може да чувстват, че не са видели резултат от труда си или че някои възможности за служба никога не са им били давани. Други може да считат, че времето им за служба в този живот е било по-кратко отколкото са се надявали.

На Господната везна не ще бъдат отмервани изпълняваните длъжности или отслуженото време. Знаем това от Господната притча за работниците в лозето, които получават едно и също заплащане независимо колко дълго или къде са служили. Те биват възнаградени за начина си на служба.⁸

Познавам човек, скъп приятел, чието земно служение в лозето приключи снощи в 11 ч. В продължение на години той се лекува от рак. През тези години на лечение, той прие призование да провежда седмични събрания с членове от неговия район и да отговаря за хора, чиито деца са напуснали дома; някои от тях са вдовици. Призованието му цели да им помага да намират утеха в общуването и изучаването на Евангелието.

Когато получава последната си тревожна прогноза, че му остава кратко време живот, епископът му бил замислил на път по работа. Два дни по-късно, той изпраща съобщение на своя епископ посредством

ръководителя на своята група висши свещеници. Той казва следното за поставената му задача: „Разбирам, че епископът е извън града, но аз ще действам. Планирам нашата група да се събере следващия понеделник. Двама членове могат да ни заведат на обиколка в Центъра за конференции. Бихме могли да поканим някои членове да ни закарат и някои скаути да бутат инвалидните колички. В зависимост от записалите се желаещи, може да се съберем достатъчно старчета, за да се справим сами, но ще е добре да знаем, че имаме подкрепление, ако ни се наложи. Това може да е и добра семейна вечер за помощниците да доведат и своите семейства. Както и да е, информирайте ме преди да изложи плана. ... Благодаря“.

И тогава той изненадва епископа с телефонно обаждане. Без да се позовава на собственото си състояние или на храброто усилие в своята задача, той пита: „Епископе, има ли нещо, което мога да направя за Вас?“ Само Светият Дух би могъл да му позволи да почувства бремето на епископа, когато неговото собствено е толкова смазващо. И само Духът е могъл да направи възможно за него да измисли план, за да служи на своите братя и сестри със същата

точност, с която планира дейностите на скаутите в младостта си.

С молитва на вяра, Бог може да ни дарява със сила в свещеничеството при всички обстоятелства. Просто е нужно да молим със смирение духът да ни показва това, което Бог би желал от нас да казваме и вършим, да го правим и след това да продължаваме да живеем достойно за този дар.

Давам ви моето свидетелство, че Бог Отец е жив, че ни обича и чува всяка молитва. Свидетелствам, че Исус е живият Христос, чието Единение прави възможно за нас да се пречистим и така да бъдем достойни за спътничеството на Светия Дух. Свидетелствам, че с вярата и прилежността си, един ден ние можем да чуем думите, които ще ни донесат радост: „Хубаво, добри и верни слуго!“⁹ Моля се да получим това прекрасно приветствие от Учителя, на когото служим. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Ф. Смит* 1998 г., с. 23.
2. *Учения: Джозеф Ф. Смит*, с. 26.
3. Лука 11:2.
4. Вж. Джозеф Ф. Смит, *Gospel Doctrine*, 5-то изд. (1939 г.), с. 215–221.
5. *Учение и Завети* 20:51, 53–55.
6. Вж. *Учения: Джозеф Ф. Смит*, с. 26.
7. Матей 25:21.
8. Вж. Матей 20:1–16.
9. Матей 25:21.

От президент Томас С. Монсън

Свещеничеството – един свещен дар

*На всеки един от нас е поверен един от най-ценните дарове,
давани някога на човечеството.*

Един от моите най-ярки спомени е от време, когато присъствах на събранието за свещеничеството като новоръкоположен дякон и пеех откриващия химн: „На Бога синове, свещеници, вървете“.¹ Тази вечер, на всички събрали се тук в Центъра за конференции, а и по целия свят, аз проехтявам в духа на този специален химн и ви казвам: *На Бога синове, свещеници*, нека обмислим призванията си, нека поразсъждаваме за отговорностите си и нека установим задълженията си; нека следваме Исус Христос, нашия Господ. Въпреки че може да се различаваме по възраст, обичаи или националност, ние сме обединени в едно посредством свещеническите си призвания.

За всеки от нас, възстановяването на Аароновото свещеничество на Оливър Каудъри и Джозеф Смит от Йоан Кръстител, е от изключително значение. Подобно на това, възстановяването на Мелхиседековото свещеничество на Джозеф и Оливър от Петър, Яков и Йоан, е ценено събитие.

Нека приемаме съвсем сериозно призванията, отговорностите и

задълженията, които идват заедно с повереното ни свещеничество.

Почувствах голяма отговорност, когато бях призован да служа като секретар на моя кворум на дяконите. Подготвих съвсем съвместно водените от мен записки, защото исках да дам най-доброто, на което бях способен за това призвание. Много се гордех с работата си. Да правя всичко, което мога, възможно най-добре, според способностите си, винаги е било моята цел, каквато и позиция да съм заемал някога.

Надявам се, че всеки млад мъж, който е бил ръкоположен в Аароновото свещеничество, се е сдобил с духовно осъзнаване за свещеността на своето призвание, както и с възможности да увеличава това призвание. Аз получих такава възможност като дякон, когато епископството ме помоли да занеса причастието на един инвалид, живеещ на около миля от сградата ни за събрания. Тази специална неделна сутрин, като почуках на вратата на брат Райт и чух слабия му глас: „Влез“, аз влязох не само в скромната му къщичка, но и в стая, изпълнена с Господния

Дух. Доближих се до леглото на брат Райт и внимателно поставих парченце хляб в устата му. След това му поднесох чашката с вода, за да може да отпие. Тръгвайки си, аз видях сълзи в неговите очи, казвайки ми: „Бог да те благослови, момчето ми“. И Бог наистина ме благослови – с признателност за свещените символи на причастието и със свещеничеството, на което съм носител.

Няма дякон, учител или свещеник от нашия район, който някога ще забрави паметните посещения, които направихме до Кларкстън, щата Юта до гроба на Мартин Харис, един от тримата очевидци на Книгата на Мормон. Заобиколили високата гранитна плоча, маркираща гроба му, и докато един от ръководителите на кворума ни четеше проникновените слова от „Свидетелството на тримата очевидци“, намиращо се в началото на Книгата на Мормон, в нас се породил любов към свещения летопис и към съдържанието в него истини.

През онези години нашата цел бе да станем като синовете на Мосия. За тях се казва:

„Те бяха станали силни в знанието за истината; защото те бяха мъже с правилно разбиране и изследваха усърдно светите писания, за да имат познание за словото Божие.

Но това не е всичко; те се бяха отдавали на много молитви и пост; ето защо, притежаваха духа на пророчеството и духа на откровението, и когато поучаваха, те поучаваха със сила и власт от Бога”.²

Не мога да се сетя за по-достойна цел, която да има един млад мъж, от тази да бъде описван подобно на смелите и праведни синове на Мосия.

Наближавайки 18-ят си рожден ден и подготвяйки се да се отдам на военна служба, задължителна за младите мъже по времето на Втората световна война, аз бях препоръчан да получа свещеничеството на Мелхиседек, но първо трябваше да позвъня на моя президент на кол, Пол С. Чайлд, за интервю. Той беше човек, който обичаше и разбираше Светите писания и именно негов беше стремежът всички други също така да ги обичат и разбират. Бях чувал от някои от моите приятели за неговите доста подробни и проникателни интервюта, и за това

аз желаех познанията ми за Писанията да бъдат минимално изложени; поради тази причина, когато му се обадох, аз предложих да се срещнем другата неделя по време, за което знаех, че ни дава само един час преди да започне неговото събрание за причастие.

Той отговори: „О, брат Монсън, така няма да разполагаме с достатъчно време да разгледаме Писанията“. След което той предложи да се срещнем три часа преди събранието за причастие и ме инструктира да взема със себе си моите Писания, отбелязани и с направени от мен бележки.

Когато пристигнах в дома му в неделята, аз бях поздравен дружелюбно и интервюто започна. Президент Чайлд каза: „Брат Монсън, вие сте носител на Аароновото свещеничество. Да са ви служили някога ангели?“ Отвърнах, че не са. Когато ме попита дали знам, че ми се полагат такива, аз отново отвърнах, че не съм знаел.

Той продължи: „Брат Монсън, изречитирайте 13-я раздел на Учение и завети.“

Аз започнах: „На вас, служители мои, в името на Месията, аз предавам

Свещеничеството на Аарон, което държи ключовете за служението на ангелите ...“

„Спрете!“ - нареди президент Чайлд. После със спокоен, благ тон, ме осведоми: „Брат Монсън, никога не забравяйте, че като носител на Аароновото свещеничество, вие имате право на служението на ангелите“.

Това бе все едно ангел се намираще в стаята в онзи ден. Никога не забравих интервюто. Все още чувствам духа от това тържествено събитие, докато заедно четяхме за отговорностите, задълженията и благословиите на свещеничеството на Аарон и Мелхиседек - благословии, които идват не само при нас, но и при семействата ни и другите, на които имаме привилегията да служим.

Бях ръкоположен за старейшина, а в деня на заминаването ми на служба във военноморския флот, един член от епископството на моя район се присъедини към моето семейство и приятели на гарата, за да ме изпрати. Точно преди влакът да отпътува, той сложи в ръката ми едно малко издание, озаглавено: *Ръководство на*

мисионера. Засмях се и споменах, че отивам във флота, а не на мисия.

Той отговори: „Вземи го все пак. Може да потрябва“.

Така и стана. Нуждаех се от твърд, правоъгълен предмет, който да сложа на дъното на моряшката си чанта, така че дрехите ми да стоят по-изпънати и по-малко да се мачкат. *Ръководство на мисионера* беше точно това, от което се нуждаех, и вършеше добра работа в моряшката ми чанта в продължение на 12 седмици.

Вечерта преди коледната ни отпуска нашите мисли бяха отпразвени към домовете ни. Бараките бяха тихи, но след това тишината бе нарушена от моя другар, в съседното легло – едно мормонско момче, Лийланд Мерил – който започна да стене от болка. Попитах го какво не е наред, а той отвърна, че се чувства много зле. Не искаше да отиде до диспансера в базата, защото знаеше, че ако го направи, няма да може да си отиде вкъщи на следващия ден.

Състоянието му се влошаваше с течение на времето. Най-накрая,

знаейки, че аз съм старейшина, той ме помоли да му дам свещеническа благословия.

Никога преди не бях давал свещеническа благословия, нито пък получавал такава, и никога не бях виждал да се дава благословия. Като се помолих тихичко за помощ, аз си спомних *Ръководство на мисионера*, намиращо се на дъното на моряшката ми чанта. Бързо изпразних чантата и поднесох книгата на нощната светлина. Там, прочетох как се благославя болен човек. С множество наблюдаващи любопитни моряци, аз дадох благословията. Още преди да си бях прибрал нещата в чантата, Лийланд Мерил спеше като малко дете. Събуди се на следващата сутрин, чувствайки се добре. Благодарността, която почувства всеки един от нас за свещеничеството, беше огромна!

С годините съм имал повече възможности да давам благословии на нуждаещите се, отколкото мога изобщо да преброя. Всяка възможност ме е правила дълбоко благодарен, че

Бог ми се е доверил с този свещен дар. Аз почитам свещеничеството. Отново и отново съм ставал свидетел на неговото влияние. Виждал съм силата му. Удивлявал съм се на чудесата, които е извършвало.

Братя, на всеки един от нас е поверен един от най-ценните дарове, давани някога на човечеството. Като почитаме нашето свещеничество и живеем живота си така, че по всяко време да бъдем достойни, благословиите на свещеничеството ще се изливат върху ни. Обичам думите, намиращи се в Учение и завети, раздел 121, стих 45, които ни казват защо трябва да сме достойни: „Нека недрата ви се изпълнят с милосърдие към всички човеци и към домочадието на вярата, и нека добродетелта непрестанно да украсява мислите ви; тогава ще нараства увереността ви, когато сте в присъствието Божие, и учението на свещеничеството ще поръси душата ви като небесна роса“.

Като носители на Божието свещеничество, ние сме заети в делото на Господ Исус Христос. Ние сме отвърнали на призива Му; ние изпълняваме Неговото поръчение. Нека учим за Него. Нека следваме Неговите стъпки. Нека живеем според Неговите правила. Като правим тези неща, ние ще бъдем подготвени за всякакъв вид служба, която Той ни призовава да извършим. Това е Неговото дело. Това е Неговата Църква. Всъщност, Той е нашият капитан, Царят на славата, самият Син Божий. Свидетелствам, че Той е жив и правя това в Неговото свято име, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. „На Бога синове, свещеници, вървете“, *Химни*, № 197.
2. Алма 17:2–3.

От президент Томас С. Монсън

Благословиите на храма

Като посещаваме храма, в живота ни може да дойде духовност и чувство на мир.

Мои възлюбени братя и сестри, толкова съм благодарен да съм с вас в това красиво великденско утро, когато мислите ни се насочват към Спасителя на света. Обичам и приветствам всеки един от вас и се моля Небесният ни Отец да вдъхнови думите ми.

Тази конференция отбелязва седем години откакто бях подкрепен като президент на Църквата. Това бяха натоварени години, изпълнени не само с множество предизвикателства, но също и с неизброими благословии. Най-приятните и свещени сред тях бе възможността да осветявам храмове, някои от тях повторно.

Последно, през ноември, моя бе честта да осветя красивия нов храм във Финикс, Аризона. С мен бяха президент Дитер Ф. Ухтдорф, старейшина Далин Х. Оукс, старейшина Ричард Дж. Мейнс, старейшина Лин. Г. Робинс и старейшина Кент Ф. Ричардс. Вечерта преди осветяването се проведе великолепно културно мероприятие, в което прекрасно се представиха над 4 000 младежи от храмовата област. На следващия ден храмът бе осветен в три свещени и вдъхновяващи сесии.

Строежът на храмове е много ясен показател за растежа на

Църквата. В момента имаме 144 действащи храма по целия свят, като 5 са процес на обновяване и още 13 са в строеж. Освен това, други 13 храма, които бяха обявени преди време, са на различни етапи от подготовката преди започването на строителните работи. Тази година очакваме повторното осветяване на 2 храма и осветяването на 5 нови храма, които, според плановете ни, ще бъдат довършени.

През изминалите две години, съсредоточавайки усилията си за завършването на вече обявени

храмове, не сме обявявали строежа на нови. Но тази сутрин имам голямото удоволствие да обявя строежа на три нови храма, които ще се построят на следните места: Абиджан, Кот Д'ивоар, Порт о Пренс, Хаити, и Банкок, Тайланд. Какви прекрасни благословии са приготвени за нашите верни светии в тези райони и навсякъде по света, където има храмове.

Процесът по преценка на нуждите и намиране на места за строеж на допълнителни храмове е непрекъснат, защото желаем колкото може повече членове да имат възможност да посещават храма без големи жертви на време и средства. Както сме правили и досега, ще продължим да ви уведомяваме, когато се вземат решения във връзка с това.

Като говоря за храмове, мислите ми се насочват към многото благословии, които получаваме в тях. Като прекрачим прага на храма, ние оставяме зад себе си разсейващите фактори и объркването на света. В това свято обиталище ние намираме красота и ред. Там има покой за

душите ни и почивка от грижите в живота ни.

Като посещаваме храма, в живота ни може да дойде духовност и чувство на мир, които ще надминават всяко друго чувство, което може да дойде в човешкото сърце. Ще схванем истинското значение на словата на Спасителя, когато Той казва: „Мир ви оставям; Моят мир ви давам; ... Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои“¹.

Такъв мир може да навлезе в сърцата ни — сърца, които са обезпокоени, сърца, които са обременени от скръб, сърца, които чувстват обърканост, сърца, които умоляват за помощ.

Наскоро научих лично историята на един млад мъж, който бе отишъл в храма със сърце, умоляващо за помощ. Преди много месеци той получава призвание да отслужи мисия в Южна Америка. Обаче, визата му е отложена за толкова дълго време, че той бива преназначен към една мисия в Съединените щати. Макар и разочарован, че няма да служи на мястото, за което първоначално е призван, той работи усърдно на новото място, решен да даде най-доброто от себе си в служението си. Обаче се обезсърчава, поради отрицателните преживявания, които има с мисионери, които му се струва, че се интересуват повече от това да си прекарват добре, отколкото да споделят Евангелието.

Само след няколко месеца този млад мъж претърпява много сериозен здравословен проблем, който го оставя частично парализиран, затова е изпратен за известно време у дома, по медицински причини.

Няколко месеца по-късно младият мъж е напълно излекуван и парализата му изчезва. Той е уведомен, че отново може да служи като

мисионер, благословия, за която се е молил ежедневно. Единственото разочарование в новината е, че той трябва да се върне в същата мисия, където, според него, отношението и поведението на някои мисионери не е такова, каквото трябва да бъде.

Той отива в храма, за да търси утеха и потвърждение, че ще има добро преживяване като мисионер. Родителите му също се молят това посещение в храма да даде на сина им помощта, от която се нуждае.

Когато след сесията младежът влиза с селестиалната зала, той сяда на един стол и започва да се моли за напътствие от Небесния си Отец.

Един друг човек, който влиза в селестиалната зала малко след това, е млад мъж, на име Ландън. Когато той влиза в залата, погледът му мигновено е прикован към младежа, седящ на този стол, със затворени очи и очевидно казващ молитва. Ландън получава ясният подтик да говори с този младеж. Колебаейки се как да го прекъсне, той обаче избира да го почака. След още няколко минути, младежът все още се моли. Ландън знае, че повече не може да отлага да се подчини на подтика. Той се доближава до младежа и леко го докосва по рамото. Младежът отваря очи, стреснат, че са го обезпокоили. Ландън казва тихо: „Почувствах подтика да говоря с теб, макар че не знам защо“.

Когато започват да говорят, младежът излива мъката си пред

Ландън, обяснявайки обстоятелствата си и приключвайки с желанието си да получи утеха и насърчение относно мисията си. Ландън, който се е завърнал от успешна мисия само година преди това, му разказва за неговите преживявания от мисията, за трудностите и проблемите, които е имал, за начина, по който се е обръщал към Господ за помощ и за благословиите, които е получил. Думите му са успокоителни и утешителни, а ентузиазмът му относно мисията му е заразителен. В крайна сметка, когато страховете на младежа намаляват, той е обзет от чувство на мир. Изпитва силна благодарност, когато осъзнава, че молитвата му е получила отговор.

Двамата млади мъже се молят заедно и после Ландън се подготвя да си тръгне, щастлив, че е послушал вдъхновението, което е получил. Като става да си тръгва, младежът запитва Ландън: „Къде служи мисията си?“ До този момент никой от тях не е споменал на другия мисията, в която е служил. Когато Ландън отговаря коя е мисията му, очите на младежа се изпълват със сълзи. Ландън е служил в същата мисия, в която младежът ще се връща!

В едно скорошно писмо до мен, Ландън пише какво му казва младежът на тръгване: „Имах вярата, че Небесният Отец ще ме благослови, но никога не съм си представял, че ще изпрати да ми помогне някой, който

От Розмари М. Уикъм

Обща президентка на Неделното училище за деца

е служил в моята мисия. Сега знам, че всичко ще е наред². Смирената молитва на едно искрено сърце бе чута и бе получила отговор.

Мои братя и сестри, в живота ни ще имаме изкушения, ще имаме изпитания и трудности. Като отиваме в храма, като помним заветите, които сключваме там, ще сме в състояние по-добре да преодоляваме тези изкушения и да понасяме нашите изпитания. В храма можем да намерим мир.

Благословиите на храма са безценни. Една от тях, за които съм благодарен всеки ден от живота си, е тази, която аз и възлюбената ми съпруга, Франсес, получихме, когато коленичихме на един свещен олтар и сключихме завети, свързващи ни заедно за вечността. Няма по-ценна благословия за мен от мира и утехата, които получавам от знанието, че тя и аз отново ще бъдем заедно.

Нека Небесният Отец ни благослови да имаме духа на храмово служение, да можем да спазваме Неговите заповеди и да следваме внимателно стъпките на нашия Господ и Спасител, Исус Христос. Свидетелствам, че Той е нашият Изкупител. Той е Синът Божий. Той е Този, който излезе от гроба в това първо великденско утро, носейки със Себе Си дара на вечен живот за всички Божии чеда. В този прекрасен ден, когато празнуваме това величествено събитие, нека благодарим в молитвите си за Неговите велики и чудни дарове за нас. Смирено се моля това да бъде така, в свялото Му име, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Иоана 14:27.

2. Кореспонденция в притежание на Томас С. Монсън.

Завръщане към вярата

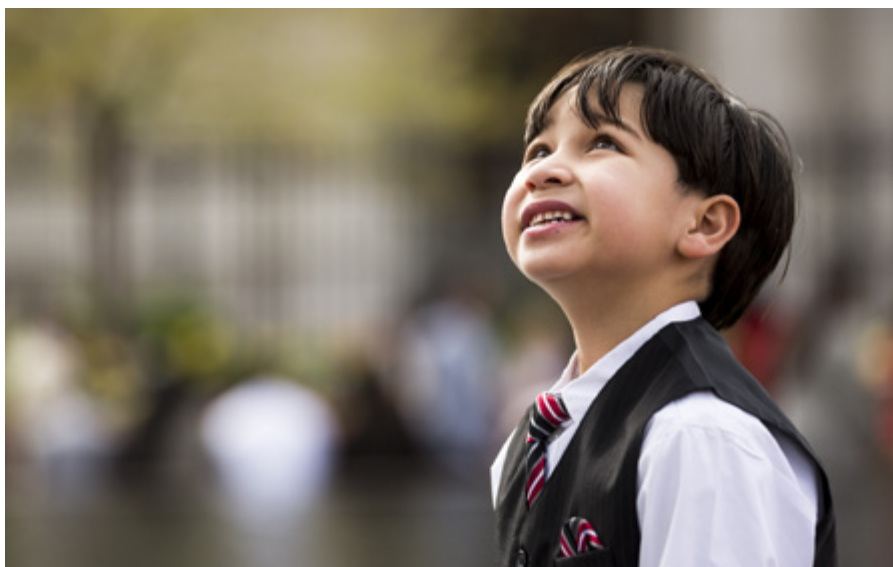
Всеки от нас може да усили вярата си в Исус Христос по време на своето пътуване и да открие радост.

През тази великденска утрин, президент Монсън, ние сме толкова благодарни да чуем гласа на нашия жив пророк. Ценим вашите слова, включително и следния съвет: „Открийте радост по време на пътуването“¹ и „Бъдещето е толкова светло, колкото вашата вяра“².

Тази година децата от Неделното училище споделят радостта и светлината от тяхната вяра в Исус Христос, когато пеят „Спасителят ме обича, знам това“. Те пеят истината: „Знам, Той е жив! ... Давам Му

сърцето си“³. Също както децата от Неделното училище, всеки от нас може да усили вярата си в Исус Христос по време на своето пътуване и да открие радост.

На скорошна среща на Обществото за взаимопомощ аз чух млада майка да описва своето обръщане във вярата. Тя е израснала в Църквата с родители, които са я учили на Евангелието. Посещавала е Неделно училище за деца, Младите жени и семинара. Тя обичала да учи и да открива истини. Постоянната ѝ цел била да

разбере *Защо?* Старейшина Ръсел М. Нелсън казва: „Бог може да научи само любознателния ум“⁴. И тази млада жена искала да бъде научена.

След гимназия, тя отива в университет, запечатана е в храма за завърнал се мисионер и е благословена с красиви деца.

Тази майка с любознателен дух продължава да задава въпроси. Но колкото по-трудни стават въпросите, толкова по-трудни са и отговорите. А понякога няма отговори – или поне не такива, които да дадат мир. В последствие, докато тя търси отговори, изникват все повече въпроси, и тя започва да се съмнява в самата основа на своята вяра.

По време на това объркване, някои от хората около нея казват: „Просто се осланяй на моята вяра“. Но тя си мисли: „Не мога. Вие не разбирате, вие не се борите с тези проблеми“. Тя обясни: „Бях готова да проява уважение към онези, които нямаха съмнения, ако те проявиха уважение към мен“. И мнозина го направили.

Тя казва: „Моите родители познаваха сърцето ми и дадоха свобода. Те избраха да ме обичат, докато се опитвах да разбера нещата за себе си“. Също така, епископът на тази млада майка често се среща с нея и споделя своята увереност в нея.

Членове на района също не се поколебават да покажат обич и тя

чувства принадлежност. Нейният район не е място за демонстриране на съвършенство, а място за подпомагане.

„Беше интересно – спомни си тя. – В това време почувствах истинска връзка с моите баба и дядо, които бяха починали. Те ме теглеха и ме насърчаваха да продължавам да опитвам. Усещах как казват: „Съсредоточи се над това, което знаеш“.

Въпреки значителната подкрепа, тя става слабо активна. Тя казва: „Аз не се отделих от Църквата заради лошо поведение, духовна апатия, търсене на причина да не спазвам заповедите или защото исках лесен изход. Усещах, че имам нужда от отговор на въпроса: „В какво наистина вярвам?“

По онова време тя прочита книга с писанията на Майка Тереза, която споделя подобни чувства. В писмо от 1953 г. Майка Тереза пише: „Моля, помолете се специално за мен, за да не проваля делото Му и за да се прояви Нашия Господ, защото има толкова ужасна тъмнина в мен, сякаш всичко е мъртво. Така е почти от момента, в който започнах „делото“. Помолете нашия Господ да ми даде смелост“.

Архиепископ Перие отговорил: „Бог те напътства, мила Майко; ти не си в толкова дълбока тъмнина, колкото мислиш. Пътят, който трябва да се следва, не винаги е ясен от началото. Моли се за светлина; не

вземай бързи решения, слушай какво имат да кажат другите, обмисляй техните причини. Винаги ще откриеш нещо, което да ти помогне. ... Притежаваш достатъчно – разум и добри намерения, водена си от вяра и молитва“⁵.

Приятелката ми си помислила, че след като Майка Тереза може да живее според вярата си без всички отговори и без да усеща яснота във всичко, може би тя също щяла се справи. Тя можела да направи една малка крачка във вярата, а след това още една. Можела да се съсредоточи над истините, в които вярвала, и да им позволи да изпълнят ума и сърцето ѝ.

Връщайки се назад, тя казва: „Свидетелството ми бе заприличало на купчина пепел. Всичко бе изгоряло. Останал бе само Исус Христос“. Тя продължи: „Но Той не те изоставя, когато имаш въпроси. Когато някой се опитва да спазва заповедите, вратата е широко отворена. Молитвата и изучаването на Писанията станаха много важни“.

Първата ѝ стъпка към възстановяване на вярата била да започне с основните евангелски истини. Тя си купува книга с детски песни на Неделното училище и започва да чете словата на песните. Те са съкровища за нея. Моли за вяра, която да премахне тежестта, която усеща.

Научава, че когато попадне на изказване, което я кара да се съмнява, тя „може да спре, да види цялата картина и да отнесе Евангелието към себе си“. Тя казва: „Задавах си въпроса: „Това ли е правилният път за мен и моето семейство?“. Понякога се питах: „Какво искам за децата ми?“ Осъзнах, че искам те да сключат брак в храма. Тогава вярата ми се върна в моето сърце“.

Старейшина Джефри Р. Холанд казва: „Смирението, вярата и влиянието на Светия Дух (винаги) ще бъдат част от *всяко* търсене на истина“⁶.

Макар че има въпроси за това как ни е дадена Книгата на Мормон, тя не може да отрече истините, които открива там. Тя се съсредоточава над изучаването на Новия завет, за да разбере по-добре Спасителя. „Накрая обаче – казва тя – се върнах към Книгата на Мормон, защото ми харесваше какво усещам, когато чета за Исус Христос и Неговото Единение“.

Тя продължи: „Трябва да имате лични преживявания с истините в тази книга“, а тя ги има. След което обясни: „Прочетох Мосия и се почувствах напълно водена: „Вярвайте в Бога; вярвайте, че Той е и че Той сътвори всички неща ... ; вярвайте, че Той е всемъдър и всемогъщ както на небето, тъй и на земята; вярвайте, че човек не може да разбере всички неща, които Господ може да разбере“⁷.

Някъде по това време идва призование да служи като пианистка в Неделното училище. „Беше безопасно – казва тя. – Исках децата ми да посещават Неделно училище, а сега можех да бъда с тях. А още не бях готова да преподавам“. Докато служи, тя продължава да получава помощ от хората около нея: „Ела, приемаме те, независимо на какъв етап си, и ще те чакаме там. Дай ни каквото можеш да предложиш“.

Докато свири детските песни, тя често си мисли: „Това са истини, които обичам. Още мога да свидетелствам. Просто ще кажа онези неща, които знам и в които вярвам. Може да не е съвършеното споделяне на знание, но ще е моят принос. Това, над което се съсредоточавам, се разраства в мен. Хубаво е да се върнеш

към същността на Евангелието и да усетиш яснота“.

В онази неделна сутрин, докато слушах тази млада сестра да споделя историята на своето пътуване, си припомних, че на върху канарата на нашия Изкупител ние трябва да градим основите си⁸. Спомних си също и следния съвет на старейшина Джефри Р. Холанд: „Дръжте се здраво за онова, което вече знаете и устоявайте, докато се появи допълнително познание“⁹.

По време на нейния урок осъзнах по-добре, че отговорите на нашите искрени въпроси се появяват, когато търсим искрено и живеем според заповедите. Припомних си, че нашата вяра се простира далеч отвъд ограниченията на моментната причина.

И, о, как исках да бъда като онези, които обгръщат тази млада майка, обичат я и я подкрепят. Както казва президент Дитер Ф. Ухтдорф казва: „Ние всички сме странници, стремящи се към Божията светлина, вървящи по пътя на ученичеството. Ние не укоряваме другите за количеството светлина, която те може да имат или да нямат; вместо това ние подхранваме и насърчаваме всяка светлина докато стане ярка, ясна и истинна“¹⁰.

Когато децата в Неделното училище пеят „Детска молитва“, те питат: „Небесни Отче, там ли си? И чуваш ли, отвърщаш ли на всяка детска молитва?“¹¹.

Ние също можем да се чудим: „Наистина ли е там Небесния Отец?“, само за да се зарадваме – както прави моята приятелка – когато отговорите дойдат по тих и прост начин. Свидетелствам, че това просто знание идва, когато Неговата воля стане наша. Свидетелствам, че истината е на земята и Неговото Евангелие се намира тук, в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Томас С. Монсън, „Откриване на радост по време на пътуването“, *Лиахона*, ноем. 2008 г., с. 85.
2. Томас С. Монсън, „Дерзайте“, май 2009 г., с. 92.
3. „Спасителят ме обича, знам това“ в *Спасителят ме обича, знам това: програма за времето за споделяне за 2015 г.*, 2014 г., с. 29.
4. Ръсел М. Нелсън, в М. Ръсел Балард, „What Came from Kirtland“, (Вечер край огнището в Университета Бригъм Йънг, 6 ноем. 1994 г.); speeches.byu.edu.
5. В *Mother Teresa: Come Be My Light—The Private Writings of the Saint of Calcutta*, ред. Brian Kolodiejchuk, 2007 г., с. 149–150.
6. Джефри Р. Холанд, „Не бойте се, само вярвайте“ (вечер със старейшина Джефри Р. Холанд, 6 фев. 2015 г.); lds.org/broadcasts.
7. Мосия 4:9.
8. Вж. Еламан 5:12.
9. Джефри Р. Холанд, „Вярвам, Господи“, *Лиахона*, май 2013 г., с. 94.
10. Дитер Ф. Ухтдорф, „Получаване на свидетелство за светлина и истина“, *Лиахона*, ноем. 2014 г., с. 22.
11. „Детска молитва“, *Children's Songbook*, с. 12.

От старейшина Жосе А. Тейксеира
От Седемдесетте

Да се стремим към Господ

Като задълбочаваме нашето разбиране за Спасителя, ние увеличаваме желанието си да живеем радостно и увереността си, че тази радост е възможна.

Мои скъпи братя и сестри, с голяма радост заставам тук пред вас, докато ние заедно участваме в тази обща конференция. Слушането на слова на мъдрост, напътствие, успокоение и предупреждение, изричани на общи конференции години наред, е огромна благословия за сестра Тейксеира, за нашето семейство и за мен самия.

През тези специални празници, особено на този великденски ден, няма как да не се замисля за значението на учението на Спасителя и Неговата доброта и любящ пример в моя живот.

По-дълбокото разбиране на Исус Христос ще ни даде по-голяма надежда за бъдещето и, въпреки нашите недостатъци, повече увереност в постигането на нашите праведни цели. Това ще ни даде и по-голямо желание да служим на нашите ближни.

Господ казва: „(Търсете) Мене във всяка мисъл; не се съмнявайте; не се бойте“¹. Търсенето на Бог и усещането на Неговото

присъствие е ежедневна цел, полезно усилие.

Братя и сестри, днес, повече от всякога, имаме на разположение невероятни възможности и източници, за да задълбочим нашето разбиране на учението на Исус Христос и Неговото Единение. Правилното използване на тези източници ще ни помогне да живеем пълноценен живот изпълнен с радост.

В притчата за лозата и пръчките Спасителят казва: „Пребъдвайте в Мене и аз във вас. Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не остане на лозата, така и вие не можете, ако не пребъдете в Мене“².

Колкото повече разбираме за изключителната роля на Христос в нашия живот, толкова по-добре осъзнаваме нашата цел тук, в земния живот – да имаме радост. Радостта обаче, не изключва преживяването на изпитания и трудности, някои от които толкова големи и сложни, че могат да ни накарат да мислим, че щастието не е възможно при такива обстоятелства.

Знам от личен опит, че радостта от живота в праведност и подчинение на Христос може да се развива, въпреки трудностите, характерни за земния живот. В крайна сметка тези трудности често ни обогатяват, пречистват и водят към по-дълбоко разбиране за целта на нашето съществуване тук в смъртния живот и Единението на Исус Христос. Всъщност, пълното щастие може да бъде постигнато само чрез Исус Христос³.

Той казва: „Аз съм лозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мене, и аз в него, той дава много плод; защото отделени от Мене, не можете да сторите нищо“⁴.

Вярвам, че като задълбочаваме нашето разбиране за Спасителя, ние ще увеличаваме желанието си да живеем радостно и увереността си, че тази радост е възможна. В резултат от това ние ще имаме повече възможност да се справяме с всеки ден с повече желание за живот и за спазване на Божиите заповеди, дори при трудни обстоятелства.

Нека не оставяме за утре това, което можем да свършим днес. Сега е момента, в който трябва да дойдем при Христа, защото „ако Ми вярвате, вие ще се трудите, докато е още днес“⁵.

Всеки ден трябва често да се обръщаме към ученията на Христос. Прости и малки жестове и действия, извършвани всеки ден ще:

1. Задълбочават разбирането на ролята на Господ в нашия живот, и
2. Ще ни помагат да споделяме това разбиране с подрастващите поколения, които със сигурност ще усещат любовта на Небесния Отец и Неговия Син, Исус Христос, като виждат нашия пример на искрен живот според Евангелието.

И така, кои са някои от малките действия в нашето съвремие, които ще се превърнат в балсам за нашите души в засилването на нашето

Горе: Излъчване от конференцията на самолет по време на полет. Ляво: Спечелилата първо място снимка на конкурса на National Geographic за 2014 г. показва жена, която изпраща ясно послание на другите пътници: макар и да е там физически, тя не е наистина там.

свидетелство за Христос и Неговата мисия?

През 2014 година в конкурса на National Geographic за снимка участваха 9 200 снимки на професионални фотографи и любители от 150 страни. Спечелилата снимка показва жена в средата на вагон пълен с пътници. Светлината, идваща от мобилния ѝ телефон, осветява лицето ѝ. Тя изпраща ясно послание на другите пътници: макар и да е там физически, тя не е наистина там⁶.

Мобилният Интернет, смартфоните и социалните мрежи дълбоко промениха начина ни на живот и начина ни на общуване с останалите.

В тази дигитална епоха ние можем толкова бързо да се прехвърлим на места и дейности, че моментално да изоставим основата за живот, изпълнен с дълготрайна радост.

Този живот в мрежа, ако бъде оставен без надзор, дава приоритет

на връзката ни с хора, които не познаваме или никога не сме срещали, за сметка на хората, с които живеем – нашето собствено семейство!

От друга страна, всички знаем, че сме благословени с чудесни онлайн източници, включително онези, разработени от Църквата, като текстови и видео версии на Светите писания и общите конференции, видео продукции за живота и учението на Исус Христос, приложения за записване на семейна история и възможности за слушане на вдъхновяваща музика.

Нашите избори и приоритети онлайн са решаващи. Те могат да определят нашия духовен прогрес и зрялост в Евангелието и нашето желание да допринесем за един по-добър свят и да живеем едни по-пълноценен живот.

Поради тези причини, днес бих желал да спомена три простички

навика, които ще установят здравословна онлайн дейност. Тези навици ще създадат ежедневието самоанализ, който ни е необходим, за да се доближаваме до учението на нашия Небесен Отец и Неговия Син, Исус Христос.

Навик номер 1: Посещаване на официалните страници на Църквата

Чести посещения през седмицата на тези ресурси ще ни помогне да сме винаги чувствителни към учението на Евангелието и ще насърчава нашите семейства и приятели да мислят и разсъждават над това, което е най-важно.

Навик номер 2: Регистриране в официалните социални мрежи на Църквата

Този избор ще показва на екрана ви съдържанието, което да задълбочава вашето търсене и стремеж към Господ и Неговите учения, както и ще засили вашето желание да разбирате Евангелието. Най-важното е, че това ще ви помага да помните какво Христос очаква от всеки от вас.

Също както „няма плодородна земя без добър земеделец“⁷, така няма и да има добра онлайн реколта, освен ако от началото не си поставим приоритети, които да определят нашите действия в мрежите.

Навик номер 3: Намирайте време да оставяте настрана мобилните устройства

Освежаващо е да оставим за малко настрана нашите електронни устройства и вместо това да прехвърлим страниците на Писанията или да отделим време за общуване със семейство и приятели. Това е още по-важно в Господния ден, когато трябва да усетиш спокойствието от участието в събранието за причастие без постоянен порив да провериш дали имаш ново съобщение или нова публикация.

Навикът да оставяме на страна нашето мобилно устройство е за сметка на време, което ще обогати и разшири нашето виждане за живота, защото животът не се ограничава до екрана на мобилното устройство.

Господ Исус Христос казва: „Както Отец възлюби Мене, така и Аз възлюбих вас; пребъдвайте в Моята любов“⁸. Бог желае ние да имаме радост и да усещаме Неговата любов. Христос прави тази радост възможна за всеки от нас. Ние притежаваме средствата да Го познаваме по-добре и да живеем според Евангелието Му.

Свидетелствам за радостта, която ни се дава, когато спазваме заповедите, както и за спокойствието и сигурността, които чувстваме, когато пребъдваме в любовта на Небесния Отец и Неговия Син, нашият Спасител. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 6:36.
2. Иоана 15:4.
3. Вж. Иоана 15:11.
4. Иоана 15:5.
5. Учение и завети 64:25.
6. Вж. „Photo Contest 2014“, *National Geographic*, photography.nationalgeographic.com/photography/photo-contest/2014/
7. Автор неизвестен.
8. Иоана 15:9.

От епископ Жералд Косе

Първи съветник в Председателстващото епископство

Още ли е изумително за вас?

Да се възхищаваме на чудесата на Евангелието е признак за вяра. Това е да разпознаваме ръката Божия в нашия живот и във всичко около нас.

Съпругата ми и аз бяхме щастливи да отгледаме петте си деца близо до великолепия Париж. През тези години ние искахме да им осигурим много възможности да открият чудесата на този свят. Всяко лято нашето семейство заминаваше на дълги пътувания, за да посетим повечето от значимите паметници, исторически обекти и природни забележителности на

Европа. Накрая, след като прекарахме почти 22 години в района на Париж, се приготвихме да се преместим. Още помня деня, в който децата ми дойдоха при мен и казаха: „Татко, това е срамота! Живели сме тук през целия си живот и никога не сме били на Айфеловата кула!“

Има толкова чудеса по света. Въпреки това, понякога, когато са постоянно пред нас, ние ги приемаме

за даденост. Гледаме, но не виждаме наистина; слушаме, но не чуваме наистина.

По време на земното Си служение Исус казва на учениците Си:

„Блажени очите, които виждат това, което вие виждате.

Защото ви казвам, че много про-роци и царе пожелаха да видят това, което вие виждате, и не видяха, и да чуят това, което вие чувате: и не чува“¹.

Често съм се чудил какво би било да живееш по времето на Спасителя. Можете ли да си представите да седите в краката Му? Да усещате прегръдката Му? Да видите как Той служи на хората? И въпреки това много от онези, които Го срещат, не успяват да Го разпознаят – да „видят“ – че самият Божий Син живее сред тях.

Ние също сме привилегировани да живеем в изключителни времена. Пророците от древността смятат делото на Възстановяването за „чудно дело ... , да, чудно дело и изумление“². В никоя от предишните диспансаци не са призовавани толкова мисионери, нито толкова много народи са приемали евангелското послание, нито толкова много храмове са били построявани по света.

За нас, като светии от последните дни, чудесата се случват и в личния живот. Те включват личните ни разговори, отговорите, които получаваме на нашите молитви и нежните благословии, с които Господ ни засипва всеки ден.

Да се възхищаваме на чудесата на Евангелието е признак за вяра. Това е да разпознаваме ръката Божия в нашия живот и във всичко около нас. Нашето изумление поражда и духовна сила. То ни дава енергията да останем закотвени във вярата си и да се включим в делото на спасението.

Но нека бъдем внимателни. Нашата способност за изумление е крехка. След дълго време неща като рутинното спазване на заповедите, апатията и дори изтощението могат да се появят и да ни направят безразлични към най-удивителните знамения и чудеса на Евангелието.

Книгата на Мормон описва период, много подобен на нашия, който предшества идването на Месията в Северна и Южна Америка. Изведнъж знаменията за Неговото раждане се явяват в небето. Хората са толкова изумени, че се смиряват и почти всички се обръщат във вярата. Само четири години след това обаче, „людете започнаха да забравят чутите от тях знамения и изумления и започнаха да се учудват все по-малко и по-малко на знамение или изумление от небесата ... и започнаха да не вярват на нищо, което бяха чули и видели“³.

Мои братя и сестри, Евангелието още ли е изумително за вас? Можете ли още да виждате, чувате, усещате и да се възхищавате? Или вашите духовни сензори са в режим на пауза? Независимо от личната ви ситуация, каня ви да направите три неща.

Първо, никога не се уморявайте да откривате и преоткривате истините на Евангелието. Писателят Марсел Пруст казва: „Пътешествието на откривателя не се състои търсенето на нови пейзажи, а погледа с нови очи“⁴. Помнете ли първия път, когато прочетохте стих от Писанията и се почувствахте сякаш Господ говори лично на вас? Можете ли да си спомните първия път, когато усетихте успокояващото влияние на Светия Дух да идва при вас, може би преди дори да сте осъзнали, че това е Светия Дух? Не са ли това свещени, специални моменти?

Трябва да гладувате и жадувате за духовно познание всеки ден. Тази лична практика се основава на изучаване, размисъл и молитва. Понякога може да се изкушим да си помислим: „не е нужно да изучавам Писанията днес; чел съм всичко преди“ или „не е нужно да ходя на църква днес; там няма нищо ново“.

Но Евангелието е извор от знание, който никога не пресъхва. Винаги има какво ново да се научи и почувства всяка неделя, на всяко събрание и във всеки стих от Писанията.

Във вярата ние се държим за обещанието, че ако „търси(м), и ще намери(м)“⁵.

Второ, закответе вярата си в чистите и прости истини на Евангелието. Нашето възхищение трябва да се корени в основните принципи на нашата вяра, чистотата на нашите завети и обреди и в нашите най-прости прояви на поклонение.

Една сестра мисионерка ми разказа историята на трима мъже, които срещнала по време на окръжна конференция в Африка. Те идват от изолирано село в пустошта, където Църквата още не е организирана, но където има 15 вярващи и почти 20 проучватели. Две седмици тези мъже вървят пеш, като изминават към 500 км. по разкаляни от дъждовния сезон пътища, за да могат да присъстват на конференцията и да донесат десетки от членовете на тяхната група. Те планират да останат цяла седмица, за да се радват на привилегията да вземат от причастието следващата неделя и след това се надяват да си тръгнат носейки на главите си кутии, пълни с екземпляри на Книгата на Мормон, които да раздадат на хората в тяхното село.

Мисионерката свидетелства колко трогната е била от чувството на изумление, което тези братя показват,

и от техните искрени саможертви, за да получат неща, които винаги са били достъпни за нея.

Тя си задава въпроса: „Ако се събудя една неделна сутрин в Аризона и видя, че колата ми не работи, ще вървя ли пеша до сградата на Църквата, която е само на няколко пресечки от дома ми? Или просто ще остана у дома, защото е много далече или защото вали?“⁶ Това са добри въпроси, които всички трябва да обмислим.

Накрая, каня ви да търсите и цените спътничеството на Светия Дух. Повечето изумления на Евангелието не могат да бъдат възприети от сетивата ни. Това са нещата, които „око не е видяло, и ухо не е чуло, ... всичко това е приготвил Бог за тия, които Го любя“⁷.

Когато Духът е с нас, нашите духовни сетива са обострени и нашата памет е будна, така че ние не можем да забравим чудесата и знаменията, които сме видели. Може би затова, знаейки че Исус е на път да ги напусне, Неговите нефитски ученици трескаво се молят „за онова, което най-много желаеха; и те желаеха да им бъде даден Светия Дух“⁸.

Макар да са виждали Спасителя със собствените си очи и да са докоснали раните Му със собствените

си ръце, те знаят, че свидетелствата им може да изчезнат, ако не се подновяват постоянно от силата на Духа Божий. Мои братя и сестри, никога не правете нещо, с което да рискувате да загубите този ценен и удивителен дар – спътничеството на Светия Дух. Търсете го с искрена молитва и праведен живот.

Свидетелствам, че делото, с което сме заети, е „чудно дело и изумление“. Докато следваме Исус Христос, Господ свидетелства пред нас „чрез знамения и чудеса, чрез разни велики дела и чрез раздаване Светия Дух по волята Си“⁹. В този специален ден аз давам своето свидетелство, че изумленията и чудесата на Евангелието са закотвени в най-удивителния от всички Господни дарове – Единението на Спасителя. Това е съвършения дар на обич, който Отец и Син, обединени в цел, предлагат на всеки от нас. Заедно с вас „така удивен съм от неземната любов, с която Исус ми дари Своя благослов“¹⁰.

Винаги да имаме очи, които виждат, уши, които чуват и сърца, които усещат чудесата на това изумително Евангелие е моята молитва в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Лука 10:23–24.
2. Нефи 27:26.
3. 3 Нефи 2:1.
4. „Marcel Proust“, *Guardian*, July 22, 2008, theguardian.com/books/2008/jun/11/marcelproust.
5. Матей 7:7.
6. Адаптирано от Lorraine Bird Jameson, „The Giants of Kinkondja“ (статия на интернет страницата област Африка югоизток, 2009 г.); web.archive.org/web/20101210013757/http://www.lds.co.za/index.php/news-a-events/news/aseanews/91-the-giants-of-kinkondja.
7. 1 Коринтяните 2:9.
8. 3 Нефи 19:9.
9. Евреите 2:4.
10. „Така удивен съм“, *Химни*, № 118.

От старейшина Брент Х. Нилсън
От Седемдесетте

Очакване на блудните

Нека всички ние получаваме откровението да знаем как най-добре да се отнасяме с хората в живота ни, които са се изгубили.

Спасителят Исус Христос прекара земното Си служение в преподаване относно изцериелната Си и изкупваща сила. В един случай в Лука, 15-та глава, в Новия завет, Той е критикуван за това, че яде и прекарва време с грешници (вж. Лука 15:2). Спасителят използва тази критика като възможност да научи всички нас как да реагираме на хората, които са се изгубили от пътя.

Той отговаря на критиците Си, като им задава два важни въпроса:

„Кой от вас, ако има сто овце, и му се изгуби една от тях, не оставя деветдесетте и девет в пустинята и не отива след изгубената, докле я намери?“ (Лука 15:4).

„Или коя жена, ако има десет драхми, и изгуби една драхма, не запаля светило, не помита къщата, и не търси грижливо докле я намери?“ (Лука 15:8).

След това Спасителят преподава притчата за блудния син. Тази притча не е за 100-те овце или десетте драхми, тя е за един безценен син, който е изгубен. На какво ни учи Спасителят чрез тази притча относно начина, по който да реагираме, когато наш близък се изгуби от пътя?

Блудният син уведомява баща си, че иска да му се изплати

наследството. Той иска да напусне безопасността на дома си и семейството си и да се занимава със светски дела (вж. Лука 15:12–13). Моля забележете, че в притчата на Спасителя бащата реагира с любов, като дава на сина си наследството му. Определено бащата вероятно е направил всичко по силите си, за да убеди сина си да остане. Обаче, след като пълнолетният син взема решение, разумният баща го пуска да си тръгне. След това бащата изразява искрена любов, бди и очаква (вж. Лука 15:20).

Моето семейство имаше подобно преживяване. Двамата ми верни

братя, прекрасна сестра и аз бяхме отгледани от родители за пример. Бяхме учени на Евангелието у дома, успешно стигнахме до пълнолетие и четиримата бяхме запечатани в храма за нашите брачни половинки. Обаче, през 1994 г. сестра ни Сюзън се отдели от Църквата и някои от нейните учения. Тя бе повлияна от хора, които подиграваха и критикуваха ранните ръководители на Църквата. Тя позволи на вярата си в живите пророци и апостоли да намалее. С времето съмненията надделяха над вярата ѝ и тя избра да напусне Църквата. Сюзън ми даде позволение да споделя историята ѝ с надеждата, че тя може да помогне и на други хора.

Братята ми, аз и овдовялата ни майка, бяхме съкрушени. Не можехме да си представим какво може да я е довело до това да изостави вярата си. Изборите на сестра ми изглеждаха разбиваха сърцето на майка ни.

Братята ми и аз бяхме служили като епископи и президенти на кворуми и бяхме изпитали радостта от успеха с членове на района и кворума, когато ние оставяхме деветдесет и деветте и отидехме да търсим

изгубената овца. Обаче, със сестра ни, постоянните ни усилия да я спасим и поканим да се върне, само я отблъскваше все повече и повече.

Докато търсехме небесно напътствие как можем правилно да се държим с нея, стана явно, че трябва да следваме примера на бащата в притчата за блудния син. Сюзън бе взела решението си и ние трябваше образно казано да я пуснем, но не и без да тя да разбере и почувства, че искрено я обичаме. И така, с подновена любов и добронамереност, ние бдяхме и очаквахме.

Майка ми никога не спря да обича и да е загрижена за Сюзън. Всеки път, когато майка ми отидеше в храма, тя поставяше името на Сюзън в молитвения списък и никога не губеше надежда. По-големият ми брат и съпругата му, които живееха най-близо до Сюзън в Калифорния, я канеха на всички семейни събития. Те подготвяха вечеря в дома си всяка година на рождения ден на Сюзън. Правеха така, че винаги да са във връзка с нея и тя да е наясно за искрената им любов към нея.

По-малкият ми брат и неговата съпруга се свързваха с децата на Сюзън в Юта и се грижеха за тях и ги обичаха. Те се грижеха за това нейните деца винаги да са поканени на семейните събирания и когато дойде времето за кръщението на внучката на Сюзън, брат ми с радост прие да извърши обряда. Сюзън имаше и любящи домашни учители

и посещаващи учителки, които никога не се отказваха.

Тя бе канена на изпращанията на децата ни на мисии и на техните сватби и присъстваше на тези семейни празненства. Усърдно се опитвахме да създаваме семейни събития, за да може Сюзън и децата ѝ да са с нас и те да знаят, че над всичко друго, ние ги обичаме и те бяха част от нашето семейство. Когато тя получи допълнителна образователна степен в един калифорнийски университет, ние всички присъствахме на дипломирането ѝ, за да я подкрепим. Въпреки че не можехме да приемем всички нейни избори, ние определено приемахме нея. Обичахме я, бдяхме и очаквахме.

През 2006 г., 12 години след като Сюзън напусна Църквата, дъщеря ни Кели се премести със съпруга си в Калифорния, за да учи право. Те заживяха в града на Сюзън. Тази млада двойка очакваше помощ и подкрепа от леля си Сюзан и я обичаше. Сюзън помагаше при грижите за двегодишната ни внучка Люси и ѝ се налагаше да помага на Люси за вечерните ѝ молитви. Кейти ми се обади един ден и попита дали мисля, че Сюзън някога ще се върне в Църквата. Аз я уверих, че чувствам, че тя ще го направи и че ние трябва да продължим с търпението си. Изминаха още три години, ние продължавахме да я обичаме, да бдим и очакваме.

Точно преди шест години съпругата ми, Марша, и аз седяхме на предния ред в този конферентен център. В този ден щях да бъда подкрепен за висш ръководител. Марша, която винаги е духовно настроена, ми написа бележка, в която пишеше: „Мисля, че е време Сюзън да се върне“. Дъщеря ми Кейти предложи да изляза и да се обадя на Сюзън, за

да я покания този ден да гледа общата конференция.

Подтикнат от тези две страхотни жени, аз излязох във фойето и се обадих на сестра ми. Свързах се с гласовата ѝ поща и просто я поканих да гледа тази сесия на общата конференция. Тя получи съобщението. За наша радост, тя се почувства вдъхновена да гледа всички сесии на конференцията. Тя чу пророци и апостоли, които бе обичала преди години. Откри нови имена, които не бе чувала преди, като например на президент Ухтдорф и старейшини Беднар, Кук, Кристоферсън и Андерсън. По време на това и други уникални вдъхновени преживявания, сестра ми, подобно на блудния син, дойде на себе си (вж. Лука 15:17). Словата на пророците и апостолите, а също и любовта на семейството ѝ, я подтикнаха да се обърне и да започне завръщането си към дома. След 15 години нашата дъщеря и сестра, която бе изгубена, се намери. Бденето и очакването приключиха.

Сюзън описва това преживяване също както Лехий го описва в Книгата на Мормон. Тя пусна железния прът и се озова в мъглата от мрак (вж. 1 Нефи 8:23). Тя казва, че не е знаела, че се е изгубила, докато вярата ѝ не бе събудена повторно от Светлината на Христос, която ярко увеличи силния контраст между това, което тя преживяваше в света, и това, което предлагаша Господ и семейството ѝ.

Едно чудо се случи през изминалите шест години. Сюзън има подновено свидетелство за Книгата на Мормон. Тя получи храмовата си препоръка. Служи като храмов работник в храма и в момента е учител в класа за Евангелски учения в нейния район. Небесните отвори се

разкриха над нейните деца и внуци и макар и да имаше трудни последици, тя сякаш никога не си е тръгвала.

Мнозина от вас, подобно на семейството на Нефи, имате близки, които временно са изгубили по пътя. Напътствието на Спасителя е към всички, които имат 100 овце, да оставят деветдесет и деветте и да отидат и спасят едната. Неговото указание към онези, които са имали десет драхми и изгубят една, да я търсят, докато я намерят. В нашето семейство научихме, че когато изгубеният е ваш син или дъщеря, ваш брат или сестра и той или тя е избрал да си тръгне, след всичко, което можем да направим, ние обичаме този човек с цялото си сърце и бдим, молим се и очакваме Господната ръка да бъде разкрита.

Вероятно най-важният урок, който Господ ме научи чрез този процес, се случи по време на семейното ни изучаване на Писанията, след като сестра ми напусна Църквата. Нашият син Дейвид четеше, докато изучавахме заедно Лука 15. Докато той четеше притчата за блудния син, в този ден аз я чух по различен начин от когато и да е било. По някаква причина, винаги мислех за себе си като за сина, който остава у дома. Докато Дейвид четеше онази сутрин,

аз осъзнах, че донякъде аз бях блудният син. Всички ние не заслужаваме да се прославим от Бога (вж. Римляните 3:23). Всички ние се нуждаем от Единението на Спасителя, за да ни изцели. Всички ние сме изгубени и трябва да бъдем намерени. Това откровение в този ден ми помогна да знам, че както сестра ми, така и аз, се нуждаехме от любовта на Спасителя и Неговото Единение. Сюзън и аз действително бяхме на една и съща пътека обратно към дома.

Думите на Спасителя в притчата, докато описва как бащата посреща блудния си син, са силни и считам, че те са описанието на това, което всички ние ще изпитаме с Отца, когато се завърнем в небесния си дом. Те ни учат за един баща, който обича, очаква и бди. Чуйте думите на Спасителя: „А когато бе още далеч, видя го баща му, смили се, и като се завтече, хвърли се на врата му и го целуваше“ (Лука 15:20).

Нека всички ние получаваме откровението да знаем как най-добре да се отнасяме с хората в живота ни, които са се изгубили и, когато е необходимо, да имаме търпението и любовта на нашия Отец в Небесата и неговия Син Исус Христос, докато обичаме, бдим и очакваме блудните. В името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Джефри Р. Холанд
От Кворума на дванадесетте апостоли

Когато правосъдието, любовта и милостта се сливат в едно

*Исус Христос страда, умря и се вдигна от смъртта,
за да може да ни вдигне във вечен живот.*

Без предпазни въжета, колани или оборудване за катерене от какъвто и да е вид, двама братя — Джими, на 14 години, и Джон, на 19 години (това не са истинските им имена) — предприели изкачването на стръмна стена в Сноу Кениън Стейт Парк, в родното ми място южна Юта. Близко до върха на трудоемкото им изкачване, те открили, че една издатина им препречвала пътя от последните няколко фута, за да стигнат на върха. Не могли да я преминат, но и не могли вече да се върнат назад. Намирали се в безизходица. След внимателни маневри, Джон намерил достатъчна опора за краката си, за да избута помалкия си брат на сигурно място, отгоре на издатината. Но нямало как да повдигне себе си. Колкото повече се напрягал да застопори пръстите или краката си, толкова повече мускулите му започнали да се схващат. Започнала да го обзема паника и той започнал да се страхува за живота си.

Неспособен да се придържа още дълго, Джон решил, че единственият му избор е да се опита да скочи

вертикално, опитвайки се да сграбчи върха на надвисналата издатина. Ако успеел, посредством значителната сила на ръцете си, той вероятно можел да се издърпа на безопасност.

Самият той разказва:

„Преди да скоча, аз казах на Джими да отиде и да потърси клон от дърво, достатъчно здрав, за да го спусне до мен, въпреки да знаех, че няма да намери нищо подобно на този скалист връх. Това бе просто уловка от отчаяние. Ако скокът ми се провалеше, най-малкото което можех да направя, бе да се уверя че малкото ми братче няма да види смъртно-носното ми падане.

Предоставяйки му достатъчно време, за да се отдалечи, аз казах последната си молитва — исках семейството ми да знае, че ги обичам и Джими да може да се прибере безопасно у дома — и тогава скочих.

В отскока ми имаше достатъчно адреналин, защото можах да протегна ръце почти до лактите си над издатината. Но сграбчвайки повърхността, не усетих нищо друго освен пясък върху гладкия камък. Все още си спомням пясъчливото усещане, висейки там без нищо друго, към което да се придържам — никакъв ръб, издатък или каквото и да било, в което да се вкопча. Усещах как пръстите ми започват плавно да се плъзгат по пясъчливата повърхност. Знаех, че живота ми е пред своя край.

Но тогава изведнъж, като гръм от ясно небе, две ръце се простряха някъде над ръба на скалата, сграбчвайки ме за китките със сила и решителност, непривична за техния размер. Моят верен малък брат не беше отишъл да търси някакъв си измислен клон от дърво. Предполагайки точно какво бих направил, той не бе помръднал и инч. Просто беше чакал — тихичко, почти без дъх — знаейки пределно ясно, че аз ще имам дързостта да предприема този скок. И когато аз направих това, той ме сграбчи, задържа ме и отказа да ме пусне. Тези силни братски ръце спасиха живота ми в онзи ден, докато висях безпомощно над сигурната си смърт¹.

Мои възлюбени братя и сестри, днес е Великден. Въпреки, че трябва винаги да си спомняме (нещо, което обещаваме да правим в ежеседмичните молитви за причастието), това е най-свещеният ден в годината за специално възпоменание на братските решителни ръце, протегнати в бездната на смъртта, за да ни спасят от падания и провали, от нашите скърби и грехове. На фона на тази история, разказана от семейството на Джон и Джими, аз изразявам благодарността си за Единението

и Възкресението на Господ Исус Христос и си спомням събитията в божествения план на Бог, които осъществяват и осмислят „любов(та), с която Исус (ни) дари“².

В нашето все по-светско общество, е така необичайно, както и не в крак с модата, да се говори за Адам и Ева и за тяхното „радостно падение“ в смъртността. И въпреки това, простата истина е, че ние *не можем* изцяло да разберем Единението и Възкресението на Христос и *не ще можем* подходящо да оценим изключителния смисъл на Неговото раждане или смърт — или с други думи, не е възможно истински да честваме Коледа *или* Великден — без да разбираме, че наистина са съществували Адам и Ева, които паднали в Едемската градина, придружени от последствията на това падение.

Аз не знам какво точно се е случило на тази планета преди това, но знам, че те двамата бяха създадени от божествената ръка на Бог, че определено време живяха сами в райска обстановка, където нямаше нито човешка смърт, нито бъдещо семейство. Знаем и че посредством низ от избори, те пристъпиха заповедта на Бог, което направи необходимо те да напуснат градината, но им позволи да имат деца преди да изстрадат физическата смърт³. Като допълнителна мъка и усложняване на техните обстоятелства, прегрешението им бе последвано и от духовни последствия, отделяйки ги от присъствието Божие винаги. Тъй като сме родени в този паднал свят

и също нарушаваме Божиите закони, и ние сме потърпевши от наказанията, които са наложени на Адам и Ева.

Какво нещастие само! Цялото човешко семейство да падне — всеки мъж, жена и дете — физически да се приближава към постоянна смърт, духовно да се гмурне във вечно страдание. Това ли е смисълът на живота? Това ли е големият завършек на човешкото преживяване? Нима ние всички просто си висим някъде в един студен каньон, в една безразлична вселена, всеки един от нас търсец опорна точка, нещо, за което да се вкопчи — с нищо друго освен чувството за пясък прокрадващ се между пръстите, нищо което да ни спаси, нищо към което да се задържим, а още по-малко, нещо което да се хване за нас? Нима целта в живота ни е безсмисления стремеж към оцеляване — просто да подскачаме колкото можем по-високо, да се придържаме към определените ни седемдесетина години, след което да се провалим и да паднем, и да продължим да падаме винаги?

Отговорът на тези въпроси е безспорно и вечно отрицателен. В едно с минали и съвременни пророци, аз свидетелствам, че „всички неща са били извършени по мъдростта на Този, Който знае всичко“⁴. Така, от момента, когато онези първи родители излязоха от Едемската градина, Бог и Отецът на всички нас, очакващ решението на Адам и Ева, изпрати самите небесни ангели да им заявят — както и на нас — че целият този порядък е сътворен за нашето вечно щастие.

Това бе част от Неговия божествен план, който предостави Спасител, Синът на Самия Бог — „последния Адам“, както Го нарича апостол Павел⁵ — Който да дойде в средата на времето, за да извърши единение за прегрешението на първия Адам. Това Единение постига цялостна победа над физическата смърт, безусловно дарявайки възкресение на всеки човек, който е бил роден или някога ще бъде роден в този свят. То милостиво осигурява и прошка за личните грехове на всички, от Адам до края на света, при условие, че се покаят и спазват Божиите заповеди.

Като един от Неговите ръкоположени свидетели, аз заявявам тази Великденска утрин, че Исус от Назарет е Спасителят на света, „последният Адам“⁶, Начинателят и Усъвършителят на нашата вяра, Алфа и Омега на вечния живот. Защото, както в Адама всички умират, така и в Христа всички ще оживеят“⁷, казва Павел. А така също и пророкът-патриарх Лехий: „Адам падна, за да могат хората да бъдат. ... И Месията идва в пълнотата на времето, за да може да изкупи чедата човешки от падението“⁸. Най-изчерпателно от всички, пророкът от Книгата на Мормон, Яков, учи под формата на двудневна проповед за Единението на Исус Христос, че „възкресението трябва да ... дойде ... по причина на падението“⁹.

И така, днес ние честваме дара на победата над всяко падение, което ще изпитаме някога, над всяка скръб, с която ще се сблъскаме, над всяко разочарование, което някога ще понесем, над всеки страх, на който ще бъдем изложени — и не на последно място, нашето възкресение от смъртта и опрощението на греховете ни. Тази победа е достъпна за нас благодарение на събитията, случили се през уикенд като този, преди почти две хилядолетия в Ерусалим.

Започвайки духовното Си страдание в Гетсиманската градина, преминавайки към Разпъването на кръста на Голгота, и завършвайки в една прелестна неделна утрин в дарена гробница, един безгрешен, чист и свят мъж, Синът на Самия Бог, направи това, което никой друг смъртен никога не е правил, нито някога е можел да направи. Чрез собствена Си сила, Той се вдигна от смъртта, като никога повече тялото Му няма да бъде разделено от Неговия дух. По Своя собствена воля, Той свали от Себе си погребалните плащаницы, с които бе повит, внимателно полагайки погребалната кърпа, поставена на лицето Му, „на отделно място“,¹⁰ както се казва в Писанията.

Тази великденска последователност на Единението и Възкресението, наред с всичко, понесено от Исус, съставлява най-важният

момент, най-забележителната жертва, най-смазващата болка и най-величествената проява на божествена любов, показвана някога в историята на света. Исус Христос, Единородният Божий Син, страда, умря и се вдигна от смъртта, за да може, като гръм от ясно небе, да протегне спасителните Си ръце към нас, да ни хване, да ни задържи, и чрез нашето подчинение на Неговите заповеди, да ни вдигне към вечен живот.

Този Великден аз благодаря на Него и на Отца, Който ни Го даде, че Исус все още триумфира над смъртта, въпреки да е застанал на ранените Си нозе. Този Великден, аз благодаря на Него и на Отца, Който ни Го даде, че Той все още може да предоставя безкрайна благодат, въпреки да го прави с пробити длани и белязани китки. Този Великден, аз благодаря на Него и на Отца, Който ни Го даде, че можем да пеем пред градина, попита с пот, пред изпълнен с гвоздеи кръст, и пред една славно опразнена гробница.

*Велик е планът на Отца,
чедата да се спасят.*

*А любовта и милостта
божествено блестят*¹¹.

В святото име на възкресения
Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Кореспонденция в притежание на Джефри Р. Холанд.
2. „Така удивен съм“, *Химни*, № 118.
3. Вж. 2 Нефи 2:19–29, по-специално стихове 20–23; Моисей 5:10–11.
4. 2 Нефи 2:24.
5. Вж. 1 Коринтяните 15:45.
6. 1 Коринтяните 15:45.
7. 1 Коринтяните 15:22.
8. 2 Нефи 2:25–26.
9. 2 Нефи 9:6.
10. Иоана 20:7.
11. „Със дивна мъдрост и любов“, *Химни*, № 116.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото президентство

Дарът на благодатта

Днес и завинаги Божията благодат е налична за всички, чиито сърца са съкрушени и чиито духове са разкаяни.

На Възкресение Христово отбелязваме най-очакваното и величествено събитие в историята на света.

Това е денят, който промени всичко.

На този ден се промени моят живот.

Промени се вашият живот.

Съдбата на всички Божии чеда се промени.

В този благословен ден, Спасителят на човечеството, който пое върху Си оковите на греха и смъртта, които ни държаха в плен, разкъса тези окови и ни освободи.

Поради жертвата на нашия възлюбен Изкупител, жилото на смъртта е погълнато и гробът няма победа,¹ Сатана няма трайна власт, а ние сме „възрод(ени) ... за жива надежда чрез *възкресението* на Исуса Христа“².

Наистина, апостол Павел е прав, когато казва, че можем да се „насърчава(ме) с тия думи“³.

Божията благодат

Често говорим за Единението на Спасителя — и с право!

По думите на Яков: „защо да не говорим за Единението на Христа и да не постигнем съвършено знание

за Него?“⁴ Но, когато ние „говорим за Христа, ... радваме се в Христа, ... проповядваме за Христа и прокуваме за Христа“⁵ при всяка възможност, ние никога не трябва да губим нашата възхита и огромна благодарност за вечната жертва на Сина Божий.

Единението на Спасителя не може да стане банално в нашето учение, в нашите разговори или сърца. То е свято и свещено, защото поради тази „велика и последна жертва“ Исус Христос донесе

„спасение за всички, които повярват в Неговото име“⁶.

Удивен съм, че Божият Син благоволел да ни спаси, нас, несъвършените, които често сме нечисти, склонни да грешим и неблагодарни. Опитвал съм се да разбера Единението на Спасителя с ограничения си ум и единственото обяснение, което мога да си дам, е следното: Бог ни обича силно, съвършено и вечно. Не мога дори да започна да обхващам с разума си „широчината, височината и дълбочината ... (на) Христовата любов“⁷.

Мощен израз на тази любов е това, което Писанията често наричат *благодатта Божия* — божествената помощ и надаряване със сила, чрез които израстваме от несъвършените и ограничени същества, каквито сме сега, във възвисени същества на „истина и светлина, докато не (бъдем) прославен(и) в истина и не познае(м) всички неща“⁸.

Удивително нещо е благодатта Божия. Въпреки това, тя често остава неразбрана⁹. Ние трябва да

Хелзинки, Финландия

сме опознали Божията благодат, ако възнамеряваме да наследим това, което е подготвено за нас в Неговото вечно царство.

Поради тази причина искам да говоря за благодатта. И конкретно, първо, как благодатта *отключва небесните порти* и второ, как тя *разкрива небесните отвори*.

Първо: Благодатта отключва небесните порти

Тъй като ние всички сме „съгреши(ли) и не заслужава(ме) да се прославя(ме) от Бога“¹⁰ и, защото „нищо нечисто не може да влезе в царството Божие“¹¹, всеки един от нас е недостоеен да се завърне в Божието присъствие.

Дори и да служим на Бог с цялата си душа, не е достатъчно, защото пак ще сме „безполезни слуги“¹². Не можем да си спечелим връщането в небесата; изискванията на справедливостта са като бариера, която сме безсилни да преминаем сами.

Но не всичко е изгубено.

Благодатта Божия е нашата велика и вечна надежда.

Чрез жертвата на Исус Христос, планът на милостта задоволява изискванията на правосъдието¹³ и „доставя средство на човеците да могат да имат вяра за покаяние“¹⁴.

Греховете ни, макар и морави, могат да станат бели като сняг¹⁵. Тъй като нашият възлюбен Спасител „даде Себе Си откуп за всички“¹⁶, на

нас се предоставя начин да влезем в Неговото вечно царство¹⁷.

Портата е отключена!

Но благодатта Божия не просто ни връща в предишното ни невинно състояние. Ако спасението означава само изтриване на грешките и греховете ни, то спасението, колкото и да е прекрасно, не изпълнява целите на Отец за нас. Целта Му е много по-висша: Той иска Неговите синове и дъщери да станат като Него.

С дара на Божията благодат, пътят на ученичеството не води назад, той води нагоре.

Той води към висини, които едва можем да си представим! Той води към възвисяване в сестималното царство на нашия Небесен Отец, където ние, заобиколени от любимите ни хора, получаваме

„пълнотата Му и славата Му“¹⁸. Всичко става наше и ние сме Христови¹⁹. Наистина, всичко, което Отец има, ще ни бъде дадено²⁰.

За да наследим тази слава, ни трябва нещо повече от отключена порта; ние трябва да преминаем през портата с желание в сърцето си за промяна, промяна толкова драматична, че Писанията я описват като да сме „родени отново; да, родени от Бога, и променени от плътското си и паднало състояние в състояние на праведност, като бѣд(ем) изкупени от Бога и стан(ем) Негови синове и дъщери“²¹.

Второ: Благодатта разкрива небесните отвори

Друг елемент от Божията благодат е разкриването на небесните отвори, през които Бог излива благословии от сила и мощ, които ни помагат да постигаме неща, които иначе щяха да са невъзможни за нас. Чрез удивителната Божия благодат Неговите чеда могат да преодоляват подводните течения и плаващите пясъци на измамника, да се издигнат над греха и станат „свършени в Христа“²².

Макар че всички имаме слабости, ние можем да ги преодоляваме. Наистина, чрез благодатта Божия, ако се смирим и имаме вяра, слабите ни страни могат да стават силни²³.

През целия ни живот Божията благодат ни дарява материални благословии и духовни дарове, които увеличават способностите ни и обогатяват живота ни. Неговата благодат ни усъвършенства. Тя ни помага да станем най-доброто, което можем да бъдем.

Кой може да я получи?

В Библията четем за гостуването на Христос в дома на фарисея Симон.

Външно, Симон изглежда е добър и праведен човек. Той редовно изпълнява списъка си религиозни задължения: спазва закона, плаща десятъка си, почита Господния ден, моли се ежедневно и ходи в синагогата.

Но докато Исус е при Симон, една жена се приближава, измива нозете на Спасителя със сълзите си и помазва нозете Му със скъпо масло.

Симон не е доволен от такова изразяване на почит, защото знае, че тази жена е грешница. Симон си мисли, че ако Исус не знае това, Той явно не е пророк, защото иначе не би позволил на жената да го докосне.

Усещайки мислите му, Исус се обръща към Симон и го запитва: „Някой си заеодавец имаше двама длъжника ... единият дължеше петстотин динари, а другият петдесет.

И понеже (и двамата) нямаха с какво да му платят, той прости и на двамата. И тъй, кой от тях ще го обикне повече?“

Симон отговаря, че това е този, на когото повече е простено.

Тогава Исус му дава мъдър урок: „Видиш ли тая жена? ... Прощават ѝ се многото грехове; *защото тя обикна много*; а комуто малко се прощава той малко обича“²⁴.

На кой от тези двамата приличаме повече?

Като Симон ли сме? Уверени и убедени ли сме в добрите си дела, считайки себе си за праведни? Не сме ли малко нетърпеливи с хората, които не живеят според нашите стандарти? На автопилот ли сме, носейки се по течението, посещавайки събранията си, прозявайки се по време на Неделното училище, преглеждайки телефоните си по време на събранието за причастие?

Или сме като тази жена, която счита, че е напълно и безнадеждно изгубена поради греха си?

Обикнали ли сме много?

Разбираме ли нашата задълженост към Небесния Отец и умоляваме ли с цялата си душа за Божията благодат?

Когато коленичим за молитва, това само с цел да повтаряме най-великите си дела на праведност ли става, или го правим, за да признаваме грешките си, да умоляваме за Божията милост и проливаме сълзи на благодарност за удивителния план на изкуплението?²⁵

Спасението не може да бъде закупено с подчинение, то е закупено чрез кръвта на Божия Син²⁶. Ако си мислим, че можем да разменим добрите си дела за спасение, това е като да купим самолетен билет и после да си мислим, че притежаваме авиолинията. Или да си мислим, че като платим наем за жилището си, сега притежаваме цялата планета земя.

Тогава защо да се подчиняваме?

Ако благодатта е Божий дар, тогава защо е толкова важно спазването на Божиите заповеди? Защо да се занимаваме с тях или, например, с покаяние? Защо просто не признаем, че сме грешни и да позволим на Бог да ни спаси?

Или, да зададем въпроса с думите на Павел: „Нека останем в греха, за да се умножи благодатта?“ Отговорът на Павел е прост: „Да не бъде!“²⁷

Братя и сестри, ние се подчиняваме на Божиите заповеди от любов към Него!

Усилието да разберем Божия дар на благодатта с цялото си сърце и разум ни дава повече причини да обичаме и се подчиняваме на нашия Небесен Отец с кротост и благодарност. Като вървим по пътеката на ученичеството, това ни усъвършенства, подобрява, помага ни да станем по-подобни на Него и ни води обратно в присъствието Му. „Духът на Господа (нашия Бог)“ извършва такава „голяма промяна в нас, ... та да нямаме повече склонност да

вършим зло, а да вършим добро непрестанно²⁸.

Затова нашето спазване на Божиите заповеди произтича естествено от безкрайната ни любов и благодарност към Бог. Тази форма на истинска любов и благодарност по чуден начин ще слее делата ни с Божията благодат. Добродетелта непрестанно ще украсява мислите ни и ще нараства увереността ни, когато сме в присъствието Божие²⁹.

Скъпи братя и сестри, спазването на Евангелието с вяра не е бреме. То е радостна репетиция, подготовка за наследяването на величествената слава на вечността. Ние се стремим да се подчиняваме на Небесния ни Отец, защото духовете ни ще станат по-настроени към духовни неща. Отварят се перспективи, които не сме знаели, че съществуват. Когато вършим волята на Отца, получаваме прозрение и разбиране³⁰.

Благодатта е Божий дар и желанието ни да спазваме всички Божии заповеди е като протягане на ръка, за да получим този свят дар от Небесния ни Отец.

След всичко, което можем да сторим

Пророкът Нефи допринася значително за разбирането ни на Божията благодат, когато заявява: „Ние се трудим усърдно ... да убеждаваме децата си, също и братята си да повярват в Христа и да се помирят с Бога; понеже ние знаем, че *чрез благодат сме спасени, след всичко, което можем да сторим*“³¹.

Обаче, аз се чудя дали понякога не разбираме погрешно израза „след всичко, което можем да сторим“. Трябва да разбираме, че „след“ не е равно на „поради“.

Ние не сме спасени „поради“ всичко, което можем да сторим.

Някой от нас направил ли е *всичко*, което може да стори? Бог чака ли, докато извършим всичко, преди Той да се намеси в живота ни с Неговата спасяваща благодат?

Мнозина се чувстват обезсърчени, защото все не успяват. Те знаят от първа ръка, че „духът е бодър, а тялото — немощно“³². Те издигат гласа си с Нефи, като казват: „Душата ми е в горест поради беззаконията ми“³³.

Убеден съм, че Нефи знае, че благодатта на Спасителя ни *позволява* и ни *дава способността* да преодоляваме греха³⁴. Поради това Нефи се труди усърдно да убеждава децата и братята си „да повярват в Христа и да се помирят с Бога“³⁵.

В крайна сметка, *това е всичко, което можем да сторим!* И *това е* нашата задача в смъртността!

Благодатта е налична за всички

Когато размишлявам за това, което Спасителят е направил за нас през тази първа великденска неделя, искам да извисявам гласа си и да викам възхваля за Всевишния Бог и Неговия Син Исус Христос!

Небесните порти са отключени!
И небесните отвори са разкрити!
Днес и завинаги Божията благодат е налична за всички, чиито сърца са съкрушени и чиито духове са разкаяни³⁶. Исус Христос разчисти за нас пътя да можем да се извисим до висини, неразбираеми за смъртните умове³⁷.

Моля се да видим с нови очи и ново сърце вечната значимост на единителната жертва на Спасителя.

Моля се да показваме нашата любов към Бог и благодарността си за дара на Божията безкрайна благодат, като спазваме заповедите Му и с радост „ходим в нов живот“³⁸. В святото име на нашия Учител и Изкупител, Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. 1 Коринтяните 15:55; Мосия 16:8.
2. 1 Петрово 1:3; курсив добавен.
3. 1 Солунците 4:18; вж. и стихове 13–17.
4. Яков 4:12.
5. 2 Нефи 25:26.
6. Алма 34:10, 15.
7. Ефесяните 3:18–19.
8. Учение и Завети 93:28.
9. Действително, ние сме „малки деца и ... не сме разбрали колко велики благословии има Отец в собствените Си ръце, които са приготвени за (нас)“ (Учение и завети 78:17).
10. Римляните 3:23.
11. 1 Нефи 15:34; вж. и 1 Нефи 10:21; Моисей 6:57.
12. Мосия 2:21.
13. Вж. Алма 42:15.
14. Алма 34:15.
15. Вж. Исаия 1:18.
16. 1 Тимотея 2:6.
17. Вж. 2 Петрово 1:11.
18. Учение и завети 76:56.
19. Вж. Учение и завети 76:59.
20. Вж. Учение и завети 84:38.
21. Мосия 27:25.
22. Мороний 10:32.
23. Вж. Етер 12:27.
24. Вж. Лука 7:36–50; курсив добавен.
25. Притчата на Христос за фарисея и бирника ясно илюстрира това (вж. Лука 18:9–14).
26. Вж. Деянията 20:28.
27. Римляните 6:1–2.
28. Мосия 5:2.
29. Вж. Учение и завети 121:45.
30. Вж. Иоана 7:17.
31. 2 Нефи 25:23; курсив добавен.
32. Матей 26:41; вж. и Римляните 7:19.
33. 2 Нефи 4:17.
34. Вж. 2 Нефи 4:19–35; Алма 34:31.
35. 2 Нефи 25:23.
36. Вж. 3 Нефи 9:19–20.
37. Вж. 1 Коринтяните 2:9.
38. Римляните 6:4.

От старейшина Робърт Д. Хейлз
От Кворума на дванадесетте апостоли

Опазване на свободата на избор и на религиозната свобода

Вярното упражняване на нашата свобода на избор зависи от религиозната ни свобода.

Днес е Великден: ден за благодарност и възпоменание, в който почитаме Единението и Възкресението на нашия Спасител Исус Христос, извършени за цялото човечество. Ние Го възхваляваме, благодарни за нашата религиозна свобода, свободата на събранията, свободата на словото и даденото ни от Господ право на свободен избор.

Макар че пророците са описали тези последни дни, в които живеем, мнозина са объркани по отношение на това кои сме ние и в какво вярваме. Някои са „клеветници, ... неприязтели на доброто“¹. Други „наричат злото добро, а доброто зло; които турят тъмнина за виделина, а виделина за тъмнина“².

Докато нашите околни решават как да реагират на вярванията ни, ние не трябва да забравяме, че моралната свобода на избор е основна част от Божия план за всички Негови чеда. Този вечен план, представен ни на доземния съвет в небесата, включва дара на свободния избор³.

На този Велик съвет, Луцифер, познат и като Сатана, упражнява своята свобода на избор, за да се противопостави на Божия план. Бог казва: „Тъй като ... Сатана се разбунтува срещу Мен и поиска да унищожи свободата на избор на човека, която Аз, Господ Бог, му бях дал, ... Аз сторих той да бъде низвергнат“⁴.

Той продължава: „И също една трета от небесните множества отвлеche той от Мен, поради правото им на избор“⁵.

В резултат на това духовните чеда на Небесния Отец, които избират да отхвърлят Неговия план и да следват Луцифер, губят своята божествена съдба.

Исус Христос, като използва Своего право на избор, казва:

„Ето Ме, проводи Мен“⁶.

„Да бъде волята Ти и да бъде Твоя славата, завинаги“⁷.

Исус, Който упражнява свободата Си на избор и подкрепя плана на Небесния Отец, е посочен и определен от Отца за наш Спасител,

предопределен да извърши единителната жертва за всички. По подобен начин, нашето упражняване на свободата на избор ни дава възможност да разберем своята същност и да получим всички благословии, приготвени от Небесния Отец – включително възможността да имаме тела, да се развиваме, да изпитваме радост, да имаме семейства и да наследим вечен живот.

За да спазваме заповедите, ние трябва да познаваме официалното учение на Църквата, за да не бъдем отклонявани от ръководството на Църквата чрез постоянно променящите се капризи на отделни хора.

Благословиите, на които се радваме сега, са възможни, защото сме избрали да следваме Спасителя преди този живот. Всички, които слушате или четете тези слова, които и да сте и където и да се намирате, запомнете следното: не е късно да направите същия избор отново и да Го следвате.

Чрез нашата вяра в Исус Христос, вярата в Неговото Единение, чрез

покаяние за греховете ни и чрез кръщение, ние можем да получим небесния дар на Светия Дух. Този дар осигурява познание и разбиране, напътствия и сила да учим и да получаваме свидетелство, пречистване да преодолеем греха и утеха и насърчение да бъдем верни в трудностите. Тези несравними благословии на Духа увеличават нашата свобода и сила да вършим каквото е редно, защото „гдето е Господния Дух, там е свободата“⁸.

Докато вървим по пътя на духовната свобода в тези последни дни, ние трябва да разберем, че вярното упражняване на нашата свобода на избор зависи от религиозната ни свобода. Ние вече знаем, че Сатаната не желае тази свобода да бъде наша. Той се опитва да разруши моралната свобода на избор в небесата, а сега на земята яростно подкопава, изопачава и разпространява объркване относно религиозната свобода – какво представлява и защо е важна за нашия духовен живот и самото ни спасение.

Има четири крайъгълни камъка на религиозната свобода, на които ние, като свети от последните дни, трябва да разчитаме, както и да пазим.

Първият е свободата на вероизповеданието. Никой не бива да бъде критикуван, преследван или нападан от хора или правителства за това, което той или тя вярва за Господ. Това е нещо много лично и много важно. Ранно изявление на нашата вяра относно религиозната свобода гласи:

„Нито едно правителство не може да съществува в мир, освен ако не се създадат и наложат за спазване на такива закони, които ще осигурят на всяка личност свободно упражняване на съвестта. ...

... Гражданският магистрат трябва да ограничава престъпността, но никога да не контролира съвестта, (ни-то да) подтиска духовната свобода“⁹

Тази основополагаща свобода на вероизповеданието след това бива призната от Обединените нации в тяхната Всеобща декларация за правата на човека, както и от други национални и международни документи за правата на човека¹⁰.

Вторият крайъгълен камък на религиозната свобода е правото да споделяме нашата вяра и нашите вярвания с другите. Господ ни заповядва: „Да учите на тях чедата си, ... когато седиш в къщата си“¹¹. Той казва също на учениците Си: „Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар“¹². Като родители, пълно-временни мисионери и членове мисионери ние разчитаме на религиозната свобода, за да проповядваме Господното учение на в нашите семейства и по целия свят.

Третият крайъгълен камък на религиозната свобода е правото да създаваме религиозна организация и да се покланяме в мир с околните. Както гласи единадесетата точка от Символа на вярата: „Ние претендираме за правото да се покланяме на Всемогъщия Бог според както диктува собствената ни съвест и даваме на хората същата привилегия; и нека те се покланят както, където и на каквото си искат“. Международните документи за човешките права и много национални конституции подкрепят този принцип.

Четвъртият крайъгълен камък на религиозната свобода е правото на живеем според вярата си – свободното упражняване на вяра не само у дома и в залата за събрания, но и на обществени места. Господ

ни заповядва не само да се молим в тайно¹³, но да тръгнем и „да свети (нашата) виделина пред човеците, за да виждат добрите (ни) дела и да прославя(ме) (нашия) Отец, Който е на небесата“¹⁴.

Някои се чувстват обидени, когато отнесем нашата религия на площада, макар често хората, които настояват техните виждания и действия да бъдат толерирани от обществото, са същите онези, които трудно дават същата толерантност на религиозните вярващи, които също желаят техните гледни точки и действия да бъдат толерирани. Общата липса на уважение към религиозните виждания бързо преминава в социална и политическа нетърпимост към религиозните хора и институции.

Тъй като сме изправени пред нараснал натиск да свеждаме глава пред светски стандарти, да се отказваме от религиозната си свободи и да правим компромиси с нашата свобода на избор, замислете се какво проповядва Книгата на Мормон за нашите отговорности. В книга на Алма четем за Амлсий, „много лукав“ и „нечестив човек“, който желае да бъде цар на народа и „да ги лиши от правата и привилегиите им“, което „беше тревожно за хората на църквата“¹⁵. Цар Мосия ги учи да издигат гласовете си за онова, което е право¹⁶. Затова „из цялата страна людете се събраха заедно в различни групи, всеки човек според мнението си, дали беше за или против Амлсий, като спореха много и имаха ... раздори едни с други“¹⁷.

При тези дискусии членовете на Църквата и останалите хора имат възможност да се съберат, да усетят духа на единството и влиянието на Светия Дух. „И стана така, че гласът на народа дойде срещу Амлсий,

тъй че той не бе направен цар на народа“¹⁸.

Като ученици на Христос ние имаме отговорност да работим заедно с други вяващи хора, които имат сходни разбираня, за да издигнем гласовете си в защита на това, което е правилно. Макар членовете никога не трябва да твърдят или дори да намекват, че говорят от името на Църквата, всички ние сме поканени, в ролята ни на граждани, да споделяме нашето лично свидетелство с убеждение и любов – „всеки човек според мнението си“¹⁹.

Пророкът Джозеф Смит казва:

„Ако е сметнато за вярно, че съм готов да умра за някой мормон, имам смелостта да заявя пред небето, че по същия начин съм готов да умра в защита правата на всеки презвитерианин, баптист и всеки добър човек от коя да е друга деноминация; защото същият принцип, който би погазил правата на светите от последните дни, ще погази правата на римо-католиците или на коя да е друга деноминация, която може да е непопулярна и твърде слаба да се защити.

Онова, което вдъхновява душата ми, е любовта към свободата – гражданска и религиозна свобода на целия човешки род“²⁰.

Братя и сестри, ние носим отговорност да пазим тези свещени свободи и права за нас и за нашето потомство. Каквото можем вие и аз да направим?

Първо, можем да се информираме. Бъдете наясно с проблемите във вашите общности, които могат да повлияят на религиозната свобода.

Второ, според личните възможности, присъединете се към други хора, които споделят нашата отдаденост към религиозната свобода.

Работете рамо до рамо, за да пазите религиозната свобода.

Трето, живеете своя живот така, че да бъдете добър пример за вашата вяра – на думи и на дела. Начинът, по който живеем според религията си, е много по-важен от онова, което можем да кажем за нашата вяра.

Второто пришествие на нашия Спасител приближава. Нека не отлагаме тази велика кауза. Спомнете си капитан Мороний, който издига знамето на свободата, на което са изписани думите: „В памет на нашия Бог, на нашата религия, на свободата ни и на нашия мир, и на нашите съпруги, и на нашите чедра“²¹. Нека помним отговора на народа: като упражняват свободата си на избор, те „дотичаха заедно“, сключвайки завет да действат²².

Мои обични братя и сестри, не ходете! Тичайте! Тичайте да получите благословиите на свободата на избор, като следвате Светия Дух и упражнявате свободите, които Господ ни е дал, за да изпълняваме волята Му.

Давам моето специално свидетелство на този специален великденски ден, че Исус Христос използва Своята свобода на избор, за да изпълни волята на Отца.

За нашия Спасител пеem: „Той своята кръв за нас проля; безропотно умря“²³. И тъй като го прави, ние имаме безценната възможност да „избираме свобода и вечен живот“ чрез

силата и благословиите на Неговото Единение²⁴. Свободно да избираме да Го следваме днес и завинаги, се моля в святото Му име, това на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 2 Тимотея 3:3.
2. Исаия 5:20.
3. Вж. Моисей 6:56.
4. Моисей 4:3.
5. Учение и завети 29:36.
6. Авраам 3:27.
7. Моисей 4:2.
8. 2 Коринтяните 3:17
9. Учение и завети 134:2, 4.
10. Вж. Всеобща декларация за правата на човека, приета на Общо събрание на ООН на 10 декември 1948 г., un.org/en/documents/udhr. Член 18 гласи: „Всеки човек има право на свобода на мисълта, съвестта и религията; това право включва правото да смени религията или убежденията си, както и свободата да изповядва религията или убежденията си, индивидуално или колективно, публично или частно, чрез обучение, обреди, богослужение и ритуали“. Вж. също член 9 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, ратифицирана на 3 септември 1953 г., conventions.coe.int/treaty/en/treaties/html/005.htm.
11. Второзаконие 11:19.
12. Марка 16:15.
13. Вж. Матей 6:6.
14. Матей 5:16.
15. Вж. Алма 2:1–4.
16. Вж. Мосия 29:25–26.
17. Алма 2:5; курсив добавен.
18. Алма 2:7.
19. Алма 2:5.
20. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., с. 368.
21. Алма 46:12.
22. Алма 46:21.
23. „Със дивна мъдрост и любов“, *Химни*, №. 116.
24. 2 Нефи 2:27

От Старейшина Кевин У. Пиърсън
От Седемдесетте

Останете до дървото

Видението на Лехий за дървото на живота е съдържателна притча за устояването до край.

Малко преди президент Хибър Дж. Грант да почине, един от братята го посещава в дома му. Преди този брат да си тръгне, президент Грант се моли: „Боже, благослови ме да не загубя моето свидетелство и да остана верен до край“¹. След почти 27 години като президент на Църквата, това е неговата пламенна молитва. Неговият пример е впечатляващо напомняне, че никой, независимо от възрастта си, не е имунизиран срещу влиянието на Сатана. Две от най-силните оръжия на Сатана са разсейването и заблудата.

Устояването до край е признак за истинско ученичество и е основополагащо за вечен живот. Но когато се изправим пред изпитания и предизвикателства, често ни казват да „се държим“. Нека да уточня: да „се държим“ не е принцип на Евангелието. Устояването до край означава постоянно доближаване към Христос, като така се усъвършенстваме в него.

Ако устояването до край е основополагащо за вечния живот, защо ни е трудно да бъдем верни? Трудно ни е, когато попаднем между борещи се за вниманието ни приоритети. Непостоянното подчинение и непълната отдаденост отслабват

вярата. Устояването до край изисква пълна отдаденост на Спасителя и на нашите завети.

Видението на Лехий за дървото на живота е съдържателна притча за устояването до край. Моля ви, с молитва изучете и обмислете съня на Лехий, след което го оприличете за себе си. Докато го правите, внимателно обмислете шест важни принципа, които ни помагат да устоим до край.

1. Не забравяйте да се молите

Започваме с Лехий, който е сам в „една мрачна и тъмна пустош“². Всеки от нас изпитва периоди на тъмнина и самота. „Не забравяй да се молиш, ако си в беда“³. Следвайте примера на президент Хибър Дж. Грант. Молете се за силата да устоите до край. Питайте Небесния Отец: „Какво още искаш да направя?“

2. Елате в Христа и станете свършени в Него

Дървото на живота заема централно място в съня на Лехий. Всичко сочи към дървото на живота. Дървото представлява Христос, който е ясно проявление на Божията любов. Плодът е Неговото безкрайно Единение и е възвишено доказателство за Божията любов. Вечният живот с нашите близки е по-сладък и по-желан от всичко друго. За да получим този дар, ние трябва „да дойдем в Христа и да станем свършени в Него“⁴.

Той е „пътят, истината и животът“⁵. Можем да изпълним живота си с постижения и правене на добро, но накрая, ако не сключваме свещени завети да следваме Христос и не ги спазваме с вяра, ние напълно и изцяло сме пропуснали най-важното.

3. Продължавайте напред с вяра

Има път, който води към дървото на живота, към Христос. Той е стеснен и тесен, строг и прецизен. Господните заповеди са строги, но не и ограничаващи. Те ни предпазват от духовна и физическа опасност и не ни позволяват да се изгубим.

Подчинението изгражда вяра в Христос. Вярата е принцип на действие и сила. Постоянното следване на примера на Спасителя ражда духовна сила и способност. Без укрепващата и подпомагаща сила на Единението не е възможно да останем на пътя и да устоим.

„Бързайте напред с увереност в Христа“⁶.

4. Книгата на Мормон е ключа към духовно оцеляване

Пътуването през живота е трудно. Лесно е да се разсеем, да се отклоним от пътя и да се загубим. Трудностите са неизменна и необходимост част от нашият вечен напредък. Когато несгодата се появи, не позволявайте на нещо, което не разбирате напълно, да унищожи всичко, което знаете. Бъдете търпеливи, дръжте се здраво за истината; разбирането ще ви се даде. Испитанията са като големи мъгли от тъмнина, които могат да ни объркат и да вкоравят сърцата ни. Освен ако „непрестанно се придържаме здраво“⁷ към Божието слово и живеем според него, ние ще станем духовно слепи, вместо духовно мислещи. Четете Книгата на Мормон

и словата на пророците всеки ден, всеки ден, всеки ден! Това е ключът за духовно оцеляване и избягване на заблудата. Без него ние сме изгубени духовно.

5. Не се разсейвайте и не се заблуждавайте

Да се вслушваш означава да обръщаш внимание. Вслушването в онези, които не вярват в Христос, няма да ви помогне да Го откриете. Претърсването на #обширното здание за знание няма да ви отведе до истината. Тя не е публикувана там. Единствено Спасителят притежава „словото на вечния живот“⁸. Всичко останало са просто думи. Голямото и обширно здание символизира „суетните въображения и гордостта“⁹ на света – с други думи разсейване и заблуда. Тя е изпълнена с добре облечени хора, които сякаш притежават всичко. Но те се подиграват на Спасителя и на онези, които Го следват. Те са, „които всякога се учат, а никога не могат да дойдат в познание на истината“¹⁰. Те може да са приети от обществото, но са изгубени духовно.

6. Останете до дървото

Посланието на Лехий е да останем до дървото. Ние оставаме, защото сме обърнати към Господ. Алма проповядва: „Ето, Той промени сърцата им; да, Той ги събуди от дълбок сън и те се събудиха в Бога“¹¹. Когато предаваме сърцата си на Господ, Светият Дух променя нашата същност, ние ставаме дълбоко обърнати към Бог и повече не търсим голямото здание. Ако спрем да правим нещата, които задълбочават нашето обръщане, ние спираме духовното си развитие. Вероотстъпничеството е обратното на обръщането във вярата.

Към всички мисионери – минали и бъдещи: старейшини и сестри, не можете просто да се върнете от своите мисии, да се гмурнете отново във Вавилон и да прекарвате безброй часове в натрупване на безсмислени точки в безсмислени видео игри без да отслабнете духовно. Нито можете да се отдадете на онлайн порнография и да игнорирате добротелта и целомъдрието без ужасни духовни последствия. Ако загубите

Духа, вие сте изгубени. Не се разсейвайте и не се заблуждавайте.

Истинските ученици продължават да се събуждат в Бог всеки ден със съдържателна лична молитва, задълбочено изучаване на Писанията, лично подчинение и безкористна служба. Останете до дървото и останете будни.

Преди няколко години сестра Пиърсън и аз бяхме призовани да председателстваме над мисия Вашингтон Такома. Призованието бе пълна изненада. Малко нервен, аз се срещнах с председателя и изпълнителния директор на компанията, в която работех, и ги информирах за моето призоваване на мисия. Те бяха видимо разстроени от решението ми да напусна фирмата. „Кога взе това решение и защо не го обсъди с нас по-рано?“ – попитаха те.

В момент на просветление отговорът се появи в ума ми. Аз казах: „Взех това решение като 19 годишен младеж, когато сключих свещени

завети с Бог в храма да следвам Спасителя. Изградих целия си живот върху тези завети и сега напълно смятам да ги спазя“.

Веднъж сключим ли завет с Господ, няма връщане назад. Компромисите, отказването и предаването не са варианти. В царството Божие съществува стандарт за съвършенство за възвисяване. Той изисква отдадено ученичество! Няма място за посредствени и самодоволни ученици. Посредствеността е враг на съвършенството, а посредствената отдаденост ви пречи да устоите до край.

Ако изпитвате затруднения, объркани сте или сте изгубени духовно, призовавам ви да направите единственото нещо, за което знам, че ще ви помогне да се върнете в пътя. Започнете отново с молитва да изучавате Книгата на Мормон и да живеете според ученията ѝ всеки ден, всеки ден, всеки ден! Свидетелствам за дълбоката сила на Книгата на

Мормон, която ще промени живота ви и ще засили вашата решителност да следвате Христос. Светият Дух ще промени сърцата ви и ще ви помогне да видите „нещата такива, каквито са в действителност“¹². Той ще ви покаже какво още трябва да направите. Ето какво е обещанието на Нефи към вас:

„И аз им казах, ... който се вслуша в словото Божие и се държи здраво за него, никога няма да погине, нито пък ще могат да ги надвият до слепота изкушенията и огнените стрели на противника, за да ги отведат към унищожение.

Затова, аз ... ги увещавах ..., за да се вслушат в словото Божие и да помнят винаги да спазват заповедите Му във всички неща“¹³.

Братя и сестри, устояването до край е великият тест на ученичеството. Нашето ежедневно ученичество ще определи вечната ни съдба. Събудете се в Бог, придържайте се към истината, спазвайте вашите свещени завети от храма и останете до дървото!

Свидетелствам за възкръсналия жив Христос. Знаем, че Той е жив. Моето най-голямо желание е да бъда верен и предан до край в следването на прекрасния Му пример. В свящото име на Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Цитирано от John Longden, в Conference Report, окт. 1958 г., с. 70.
2. 1 Нефи 8:7.
3. „Молиш ли се ти?“ *Химни*, № 87.
4. Мороний 10:32.
5. Иоана 14:6.
6. 2 Нефи 31:20.
7. 1 Нефи 8:30.
8. Иоана 6:68.
9. 1 Нефи 12:18.
10. 2 Тимотея 3:7.
11. Алама 5:7.
12. Яков 4:13.
13. 1 Нефи 15:24–25.

Старейшина Рафаел Е. Пино
От Седемдесетте

Вечната перспектива на Евангелието

За решенията, които засягат вечността, да имаш евангелска перспектива е от основно значение.

В откровение, дадено на Моисей, научаваме какви са целите на Небесния Отец: „Защото ето, това е делото Ми и славата Ми — да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека“¹. Според това изказване, желанието на Отца е даде на всеки възможността да получи пълнота от радост. Откровенията от последните дни разкриват, че нашият Небесен Отец създава велик план за щастието на всички Свои чеда – много специален план, чрез който да можем да се завърнем да живеем с Него.

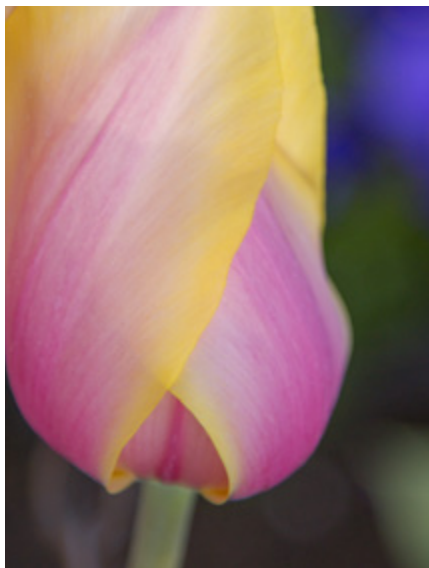
Разбирането на този план на щастие ни дава вечна перспектива и ни помага наистина да оценим заповедите, обредите, заветите, изпитанията и трудностите.

Един от основните принципи научаваме от Алма: „Бог им даде заповеди, след като им откри плана за изкуплението“².

Интересно е да забележим последователността в процеса на проповядване. Нашият Небесен Отец първо проповядва на Адам и Ева плана на изкупление, а след това им дава заповедите.

Това е важна истина. Разбирането на плана ще помогне на хората да спазват заповедите, да вземат подобри решения и да имат правилната нагласа.

За времето, през което съм служил в Църквата, съм станал свидетел на предаността и вяността на членовете на Църквата в различните страни, в някои от които е царял политически, социален или икономически конфликт. Нещо общо, което често съм откривал в тези верни членове, е перспективата, която имат за вечността. Вечната перспектива на Евангелието ни помага да разберем мястото, което заемаме в плана на

Господ, да приемем трудностите и да напредваме чрез тях, да вземаме решения и да поставим нашия божествен потенциал в центъра на нашия живот.

Перспективата е начинът да видим нещата от разстояние, което ни позволява да оценим истинската им стойност.

Това е все едно сме в гора и да има дърво пред нас. Освен ако не се отдръпнем малко, не можем да обхванем с поглед гората и да разберем какво представлява наистина. Веднъж посетих амазонската джунгла в Летисия, Колумбия, близо до границата с Бразилия и Перу. Не можах да добия представа за нейните размери, докато не прелетях над нея и не получих перспектива.

Когато децата ни бяха малки, те гледаха детския телевизионен канал, по който излъчваха предаване със заглавие *Какво виждате?*. Картината понякога се увеличаваше много и децата трябваше да познаят какъв е предмета, докато той постепенно влизаше целия в кадър. Когато това станеше, човек можеше лесно да каже, че това е котка, растение, плод и т.н.

Спомням си как веднъж, когато те гледаха предаването и показваха нещо от много близко разстояние, което им изглеждаше много грозно, дори отблъскващо; но когато образът се промени, те осъзнаха, че това е много апетитна пица. След това ми казаха: „Татко, купи ни една същата като тази!“ След като разбраха какво е, нещо, което в началото им изглеждаше неприятно, на края се оказа нещо много привлекателно.

Нека споделя още едно преживяване. У дома нашите деца обичаха пъзелите. Вероятно всички сме имали възможност да подредим пъзел.

Някои са съставени от много малки части. Спомням си, че едно от децата (няма да кажа името му, за да запазя самоличността му) се съсредоточаваше над отделните части и когато някое не съвпаднаше на мястото, на което той мислеше, че трябва, той се ядосваше, решаваше, че частта е виновна и искаше да я изхвърли. Той се научи да подрежда пъзели чак когато разбра, че всяка малка част има свое място в голямата картина, дори когато той не знае къде ще съвпадне в дадения момент.

Това един от подходите за разбиране на Господния план. Не трябва да се притесняваме за отделните му части, а вместо това да се опитаме да видим цялата картина, като не забравяме какъв ще бъде крайният резултат. Бог знае къде е мястото на всяка част, за да съвпадне с плана. Всички заповеди са от безкрайно значение в контекста на великия план на щастие.

От изключителна важност е ние да не вземаме решения с вечна стойност от перспективата на смъртността. За решенията, които засягат

вечността, да имаш евангелска перспектива е от основно значение.

Старейшина Нийл А. Максвел учи: „Макар и „закотвени“ с възвишена и върховна надежда, някои от нашите тактически надежди са друг въпрос. Можем да се надяваме на увеличение на заплатата, специална среща, победа в избори или по-голяма къща – неща които може да се случат или да не се случат. Вярата в плана на Господ ни дава издържливост дори сред отломките на такива непосредствени надежди. Надеждата ни държи „ревностно заети“ с добри дела, дори когато те изглеждат загубени каузи (вж. У. и З. 58:27)³.

Отсъствието на вечна перспектива, или загубването ѝ, може да ни накара да приемем земния стандарт като личен такъв и да вземаме решения, които не са в унисон с волята Божия.

Книгата на Мормон споменава отношението, което има Нефи, и отношението на Ламан и Лемуил. Всички те изстрадат много огорчения и трудности; въпреки това тяхното

отношение към тях е много различно. Нефи казва: „И толкова големи бяха благословиите Господни върху ни, че през времето, когато се хранехме със сурово месо в пустошта, жените ни имаха кърма в изобилие за децата си и бяха силни, да, тъкмо както мъжете; и те започнаха да понасят пътванията си без роптания“⁴.

Ламан и Лемуил, от друга страна, се оплакват много. „И така Ламан и Лемуил, бидейки по-възрастните, роптаеха срещу баща си. И те роптаеха, понеже не познаваха делата на онзи Бог, Който ги беше сътворил“⁵. Незнанието или пренебрегването на делата Божии е начин да загубим вечна перспектива, а роптаенето е само един от симптомите. Макар Ламан и Лемуил да стават свидетели на много чудеса заедно с Нефи, те възкликват като казват: „И ние се скитаме в пустошта през всички тези години; и жените ни работеха непосилно, бидейки непразни; и те родиха деца в пустошта и изстрадаха всичко, освен смърт; и щеше да бъде по-добре за тях да бяха умрели, преди да излязат от Ерусалим, отколкото да изстрадат всички тези огорчения“⁶.

Това са две много различни отношения, макар трудностите и огорченията, с които се сблъскват, са подобни. Очевидно техните перспективи са различни.

Президент Спенсър У. Кимбъл пише следното: „Ако смятаме, че съществува единствено смъртния живот, тогава болката, скръбта, неуспехът и краткият живот биха били пълна трагедия. Но ако погледнем на живота като нещо вечно, разпростриращо се далече в миналото преди да дойдем на земята и във вечното бъдеще след смъртта, тогава всичко, което става в живота ни, може да бъде поставено в точната перспектива“⁷.

От старейшина Нийл Л. Андерсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Старейшина Дейвид Б. Хейт разказва една история за скулптура Микеланджело, за да покаже колко е важно виждането на всичко в точна перспектива: „Докато скулптурът вае един мраморен блок, едно момче всеки ден идва и го гледа свенливо. Когато статуята на Давид изниква и се появява от този камък, готова целият свят да ѝ се възхити, момчето пита Микеланджело: „Как знаеше, че той е вътре?“⁸.

Перспективата, в която скулптурът вижда този мраморен блок, е различна от онази на момчето, което го гледа как работи. Визията на твореца за възможностите, обвити в камъка, му позволява да създаде произведение на изкуството.

Господ знае какво иска да постигне с всеки един от нас. Той знае какъв вид промени желае да постигне в нашия живот и ние нямаме право да Го съветваме. Неговите мисли са по-висши от нашите⁹.

Свидетелствам, че имаме любящ, справедлив и милостив Небесен Отец, който е подготвил план за нашето вечно щастие. Свидетелствам, че Исус Христос е Негов Син и Спасителят на света. Знаем, че президент Томас С. Монсън е Божи пророк. Казвам тези неща в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Моисей 1:39.
2. Алма 12:32.
3. Нийл А. Максуел, „Brightness of Hope“, *Ensign*, ноем. 1994 г., с. 35–36.
4. 1 Нефи 17:2.
5. 1 Нефи 2:12.
6. 1 Нефи 17:20.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* 2006 г., с. 15.
8. Дейвид Б. Хейт, „Your Purpose and Responsibility“ (вечер край огнището в Университета Бригъм Йънг 4 септ. 1977 г.); speeches.byu.edu.
9. Вж. Исаия 55:8–9.

Да дойде Твоето царство

Мисълта за Неговото пришествие кара душата ми да трепне. То ще бъде изумително! Неговото величие, безпределност и великолепиe, ще надминат всяко нещо, което са виждали или изпитвали смъртните ни очи.

Докато пяхме, бях дълбоко развълнуван, докато си представях как стотици хиляди, вероятно милиони, вярващи светии от над 150 страни, на удивителните 75 различни езика,¹ заедно издигаме глас във възхвала на Бог, пеейки:

*Ела, Царю, от небеса,
очаквахме те дълго ний.
Със святи Божий крила,
изцели ни с обич Ти².*

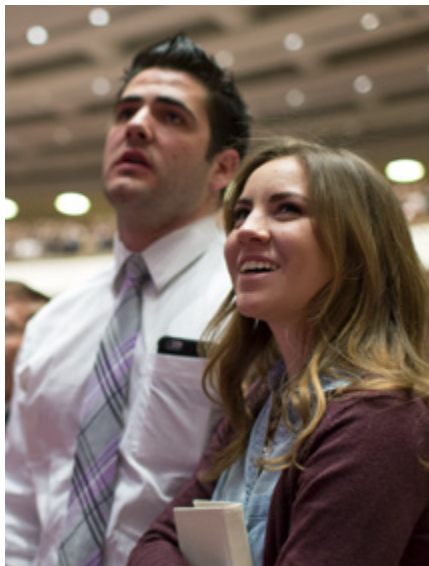
„Ела, Царю, от небеса!“³ Ние сме едно огромно световно семейство

вярващи, ученици на Господ Исус Христос.

Вземали сме върху си името Му и всяка седмица, като вземаме от причастието, обещаваме винаги да си спомняме за Него и да спазваме Неговите заповеди. Далеч не сме свършени, но не сме и повърхностни във вярата си. Ние вярваме в Него. Почитаме Го. Следваме Го. Най-дълбоко Го обичаме. Неговото дело е най-великата кауза на света.

Братя и сестри, живеем във време, предшестващо Второто пришествие на Господ, дни така дългоочаквани от вярващите през вековете. Живеем във време на войни и слухове за войни, време на природни бедствия, време, в което светът е раздиран от объркване и безредици.

Но живеем и в славното време на Възстановяването, когато Евангелието се разпространява по целия свят — време, за което Господ е обещал, че ще „издигн(е) чисти люде“,⁴ които Той ще въоръжи с „праведност и със силата Божия“⁵.

Ние ликуваме от радостите и постиженията си и се надяваме смело да посрещаме трудностите и несигурностите си. Трудностите на някои хора са по-сурови от тези на други, но никой не е застрахован от тях. Старейшина Нийл А. Максуел веднъж ми каза: „Ако в момента всичко при теб върви като по вода, само почакай“.

Въпреки че Господ ни е уверявал не веднъж, че „не трябва да се бо(им)“,⁶ да имаме една ясна перспектива, с поглед отправен отвъд този свят, е не винаги лесно, когато сме подложени на изпитания.

Президент Томас С. Монсън ме научи на важен урок относно поддържането на една вечна перспектива.

Преди осемнадесет години, докато с президент Монсън пътувахме с влак в Швейцария, аз го попитах за трудните му отговорности. Неговият отговор усили вярата ми. „В Първото президентство – отговори президент Монсън – ние правим всичко по силите си, за да придвижваме напред това дело. Но това е Господното дело и Той го наставлява. Той е начело. Ние се удивляваме, наблюдавайки Го да отваря врати, които ние не можем да отворим, и да извършва чудеса, които надхвърлят представата ни“⁷.

Братя и сестри, виждането и вярата в чудесата Господни при установяването на Неговото царство на земята, може да ни помага да виждаме и вярваме, че Господната ръка действа и в нашия собствен живот.

Господ заявява: „Аз мога сам да свърша делото Си“⁸. Ние се опитваме да вършим своята част, но Той е чудният архитект. Под напътствието на Своя Отец, Той е създал този свят. „Всички неща бяха направени от Него; и без Него не бе направено нищо

от това, което беше направено“⁹. Бъдейки духовно будни и бдящи, ние виждаме как ръката Му действа в света и в нашия собствен живот.

Нека ви дам един пример.

През 1831 г. със само 600 члена на Църквата, Господ заявява: „Ключовете на царството Божие са поверени на човека на земята и оттам Евангелието ще се затъркаля към краищата на земята, както камъкът, който е изсечен от планината не с ръце, ще се търкаля, докато не изпълни цялата земя“¹⁰.

Пророкът Нефи предвижда, че броят на членовете на Църквата ще бъде „малък“, в сравнение с населението на земята, но че светиите ще бъдат „по лицето на цялата земя“¹¹.

Три прекрасни примера за това как Господната ръка установява Неговото царство са храмовете, които днес бяха обявени от президент Монсън. Само преди няколко десетилетия, можехме ли да си представим храмове в Хаити, Тайланд и Кот д'Ивоар?

Местоположението за един храм не се прави по географски съображения. То се дава чрез откровение на Господ към Неговия пророк и показва многото работа, която трябва да бъде изпълнена, както и праведността на светиите, които ще ценят и ще се грижат за Неговия дом през поколенията¹².

Съпругата ми, Кати и аз, посетихме Хаити преди две години. Високо на планината извисяваща се над Порт о Пренс, ние се присъединихме към светиите от Хаити, за да честваме освещаването на страната

от старейшина Томас С. Монсън само 30 години по-рано. Никой от нас не ще забрави опустошаващото земетресение в Хаити, случило се през 2010 г. Благодарение на верните членове и група смели мисионери, повечето от които са хаитяни, Църквата на този остров продължава да се разраства и да се усилва. Вярата ми се укрепва, като си представя тези праведни Божии светии, облечени в бяло, разполагащи със силата на святото свещеничество, която да насочва и изпълнява светите обреди в Господния дом.

Кой си представяше, че Господен дом ще се издига в красивия град Банкок? Християните са само един процент в тази предимно будистка

страна. Подобно на Хаити, Господ е събрал в Банкок избраните на земята. Докато бяхме там преди няколко месеца, ние се запознахме със Сатит и Ютамас Кайвалватана и техните предани деца. Сатит се присъединил към Църквата на 17-годишна възраст и отслужил мисия в родната си страна. По-късно, той се запознал в Института с Ютамас и били запечатани в храма Манила Филипините. През 1993 г. семейство Кайвалватана били ударени от един камион, чийто шофьор заспал зад волана и Сатит бил парализиран от гръдния кош надолу. Вярата им никога не се поколебала. Сатит е уважаван преподавател в Международното училище в Банкок. Той служи като президент на кол Тайланд Банкок север. Ние виждаме Божиите чудеса се проявяват в чудното Му дело, както и в нашия собствен живот.

Агати Афуе. Като новобрачни двойки, те се присъединили към Църквата, едната двойка в Германия, а другата във Франция. През 90-те години Филипе и Лусиен почувствали необходимостта да се завърнат в родната си Африканска страна, за да изградят Божието царство. За сестра Асард, която е германка, да остави семейството си и да позволи на брат Асард да напусне работата си като признат машинен инженер, била нужна изключителна вяра. Двете двойки се запознали за първи път в Кот д'Ивоар и поставили началото на неделно училище. Това се случило преди 30 години. Сега, в тази красива африканска страна, има осем кола и 27 000 члена. Семейство Афуе продължават доблестната си служба, както и семейство Асард, които наскоро завършиха мисията си в храма Акра Гана.

Можете ли да видите Божиата ръка, придвижваща делото Му напред? Можете ли да видите Божиата ръка в живота на мисионерите в Хаити или семейство Кайвалватана в Тайланд? Можете ли да видите Божиата ръка в живота на семействата Асард и Афуе? Можете ли да видите Божиата ръка в собствения си живот?

„И в нищо човек не наскърбява Бога ... освен срещу онези, които не признават Неговата ръка във всичко“¹³.

Божиите чудеса не се случват само в Хаити, Тайланд или Кот д'Ивоар.

Огледайте се¹⁴. „Бог помни всички люде в която и страна ... ; да, Той брой Своите люде и Неговото милостиво сърце е над цялата земя“¹⁵.

Понякога можем да видим ръката на Господ в живота на околните, а да се чудим: „Как по-ясно мога да видя Неговата ръка в собствения си живот?“

Спасителят казва:

„Не се съмнявайте“¹⁶.

„Не бойте се“¹⁷.

„Ни едно (враче) ... (не) пад(а) на земята без ... волята на Отца ви. ...

Не бойте се, прочее, вие сте много по-скъпи от врабчетата“¹⁸.

Спомнете си слугата, който проплаква на пророк Елисей, когато те заобиколени от врагове: „Ах, господарю мой! Какво ще правим?“¹⁹

Елисей отвръща:

„Не бой се, защото ония, които са с нас, важат повече от ония, които са с тях.

И помолите се Елисей: ... Господи, отвори му очите, за да види. И Господ отвори очите на слугата та видя, и, ето, хълмът бе пълнен с огнени коне и колесници“²⁰.

Когато спазвате заповедите и се молите с вяра да видите Господната ръка в живота си, обещавам ви, че Той ще отвори още по-широко вашите духовни очи и така ще виждате по-ясно, че не сте сами.

Писанията учат, че ние следва да „остане(м) непоколебими във вярата,

Горе в ляво: Президент Томас С. Монсън в Хаити за освещаването на тази страна през 1983 г. Горе: Пионерите от Кот д'Ивоар Филипе и Анелис Асард (ляво) и Лусиен и Агати Афуе. Ляво: Президентът на кол Сатит Кайвалватана и неговата съпруга, Ютамас, в Банкок, Тайланд.

Чудото на Църквата в Кот д'Ивоар не може да се опише без да бъдат споменати и имената на две двойки: Филипе и Анелис Асард и Лусиен и

към това, което трябва да дойде²¹.
Какво трябва да дойде? Спасителят се моли:

„Отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име!

Да дойде Твоето царство; Да бъде волята Ти на земята, тъй както е на небесата“²².

Тъкмо изпяхме „Ела, Царю от небеса!“.

Нашата вяра нараства, когато очакваме завръщането на Спасителя. Мисълта за Неговото пришествие кара душата ми да трепне. То ще бъде изумително! Неговото величие, безпределност и великолепиe, ще надминат всяко нещо, което са виждали или изпитвали смъртните ни очи.

В този ден, Той не ще дойде повит в пелени, положен в ясла,²³ а ще се яви „в небесните облаци, облечен в сила и велика слава, с всичките свети ангели“²⁴. Ние ще чуем „глас на архангел и ... Божията тръба“²⁵. Слънцето и луната ще бъдат преобразени, а звездите „ще бъдат запокитени от местата си“²⁶. Вие и аз, или онези, които ни следват, „светлите ... от четирите краища на земята“²⁷ „ще бъдат оживотворени и вдигнати да Го посрещнат“²⁸ и хората, които са починали в праведност, също ще „ще бъдат вдигнати да Го посрещнат посред небесния стълб“²⁹.

И тогава следва преживяване, което изглежда невъзможно: „И всяка плът – казва Господ – вкупом ще Ме види“³⁰. Как ще стане това? Не знаем. Но свидетелствам, че то ще стане — точно, както е пророкувано. Ще коленичим почтително „и Господ ще отпусне гласа Си и всичките краища на земята ще го чуят“³¹. „Това ще бъде глас като глас от много води и като глас от мощна гръмотевица“³². „Господ, тъкмо Спасителят, ще заста не посред хората Си“³³.

И тогава ще се случат незабравимите събирания между небесните ангели и светиите на земята³⁴. Но преди всичко, както заявява Исаия, „всичките земни краища ще видят Спасението от нашия Бог“³⁵ и Той „ще зацарува над всяка плът“³⁶.

В този ден, скептиците ще замлъкнат, „защото всяко ухо ще го чуе ... и всяко коляно ще се преклони, и всеки език ще изповяда“³⁷, че Исус е Христос, Синът Божий, Спасителят и Изкупителят на света.

Днес е Великден. Заедно с всички християни по света, ние ликуваме за славното Му възкресение и за нашето обещано възкресение. Нека се подготвяме за Неговото пришествие, като се замисляме отново и отново над тези славни събития, с хората, които обичаме. Нека също Неговата молитва да бъде и наша: „Да дойде

Твоето царство; Да бъде волята Ти на земята, тъй както е на небесата“³⁸. Свидетелствам, че Той е жив. „Ела, Царю от небеса!“ В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Макар общата конференция да се превежда на общо 94 езика, не всички езици се предават пряко и не всички сесии се превеждат. Съботната следобедна сесия на тази конференция се предава пряко на 75 езика.
2. „Ела, Царю от небеса!“ *Химни*, № 43.
3. Във вторник, 31 март 2015 г., от офиса на Първото президентство ми изпратиха имейл, който ми съобщи, че ще говоря на 5 април, веднага след химна с конгрегацията, озаглавен „Ела, Царю от небеса!“ . Текстът на този прекрасен химн на възстановяването е написан от Парли П. Прат и представлява смирена молба Спасителят да се завърне на земята. В него най-добре се изразява посланието на моята реч, повече от всеки друг химн, който пеem. Бях дълбоко впечатлен от това как вярващите светици по целия свят издигаме гласа си на Великден, и в единство пеem: „Ела, Царю от Небеса, очаквахме те дълго ний“. Осъзнавайки, че нямам никакъв принос към избора на музика за общата конференция, аз се запитах дали отговарящите за музиката бяха прочели предварителния вариант на тази реч, след което са избрали химн за Второто пришествие на Спасителя. Покъсно научих, че диригентите на Хора на Табернакъл са препоръчали химна на Първото президентство в началото на март, седмици преди речта ми да бъде изпратена на Първото президентство за превод. Последният път, когато „Ела, Царю от небеса!“ е бил пян като химн с конгрегацията на обща конференция е през октомври 2002 г. Всеки от нас полага усилията да свърши своята част, но Той е Архитекта.
4. Учение и завети 100:16.
5. 1 Нефи 14:14.
6. Учение и завети 10:55.
7. Лично преживяване, май, 1997 г.
8. 2 Нефи 27:20.
9. Иоана 1:3.
10. Учение и завети 65:2.
11. 1 Нефи 14:12.
12. През май 2001 г., докато живеехме в Бразилия, ентузиазирани споделих с президент Джеймс Е. Фауст от Първото президентство множество впечатляващи факти за светиите, които живеят в град

От старейшина Хорхе Ф. Зебалос
От Седемдесетте

Куригиба, надявайки се той да предаде тази информация на президент Гордън Б. Хинкли. Президент Фауст ме прекъсна на средата на моето изречение. „Нийл – каза той – ние не лобираме пред президента. Решението къде да се построи храма е между Господ и Неговия пророк. Храмът Куригиба Бразилия бе осветен през 2008 г.

13. Учение и завети 59:21.

14. Едно от най-големите чудеса от Господната ръка, е придвижването на Неговото царство в Съединените щати, до по-големи и по-малки градове във всеки щат. Ето един пример. През май, 2006 г., бях изпратен на конференцията на кол в Дентън, щата Тексас. Отседнах в дома на президента на кола, президент Вон А Андриус. Сестра Андриус ми разказа за ранната Църква в Дентън, започнала с нейните родители, Джон и Маргарет Портър. В началото имало само неделно училище. Но семейство Портър споделили Евангелието със семейство Рагсдейл, които от своя страна го споделили със семейство Нобъл и Мартино. Разбира се, и мисионерите имаха важен принос. Множество семейства се присъединили към Църквата. Други хора от запад се преместили в Дентън. Днес, там където имало малък клон, сега има четири кола, а един от синовете на семейство Мартино, старейшина Джеймс Б. присъединил се към Църквата на 17-годишна възраст, служи като висш ръководител в Църквата.

15. Алма 26:37.

16. Матей 21:21.

17. Марка 5:36.

18. Матей 10:29, 31.

19. 4 Царете 6:15.

20. 4 Царете 6:16–17.

21. Мосия 4:11.

22. Матей 6:9–10; вж. и Учение и завети 65:6.

23. Лука 2:12.

24. Учение и завети 45:44.

25. 1 Солунците 4:16.

26. Учение и завети 133:49.

27. Учение и завети 45:46.

28. Учение и завети 88:96.

29. Учение и завети 88:97.

30. Учение и завети 101:23.

31. Учение и завети 45:49.

32. Учение и завети 133:22.

33. Учение и завети 133:25.

34. Вж. Моисей 7:63.

35. Исаия 52:10.

36. Учение и завети 133:25.

37. Учение и завети 88:104.

38. Матей 6:10.

Бъдете отговорни

Нека продължаваме напред като учим своите отговорности, вземаме правилни решения, действаме според тези решения и приемаме волята на Отца.

Бях само на 12 години, когато мисионерите пристигнаха за първи път да проповядват в града, в който съм роден, в северно Чили. Една неделя, след като бях посещавал малък клон шест месеца, един мисионер ми предложи хляб, защото той раздаваше причастието. Аз го погледнах и казах тихо: „Не мога“.

„Защо не?“ – попита той.

Аз му казах: „Защото не съм член на Църквата“¹.

Мисионерът не можеше да повярва. Очите му блестяха. Предполагам си е помислил: „Но този младеж идва на всяко събрание! Как така не е член на Църквата?“

На следващия ден мисионерите дойдоха у дома и направиха всичко по силите си да проповядват на цялото ми семейство. Но тъй като семейството ми не се интересуваше, моето седмично посещаване на Църквата вече повече от шест месеца бе единственото нещо, което даваше причина на мисионерите да продължат. Накрая настъпи така очакваният момент, когато те ме поканиха да стана член на Църквата на Исус Христос. Мисионерите ми обясниха, че тъй като съм малолетен, ще ми трябва разрешение от моите родители. Отидох с мисионерите при баща ми, като си мислех, че неговият любящ отговор ще бъде: „Сине, когато навършиш пълнолетие ще можеш сам да вземаш такива решения“.

Докато мисионерите говореха с него, аз усилено се молах сърцето му да бъде докоснато, за да ми даде позволенията, от които исках. Неговият отговор към мисионерите бе следният: „Старейшини, през последните шест месеца виждах сина ми Хорхе

да става рано всяка неделя сутрин, да облича най-хубавите си дрехи и да отива в Църквата. Видях само добро влияние на Църквата в живота му“. След това, като се обърна към мен, той ме изненада като каза: „Сине, ако подходиш отговорно към това решение, тогава имаш позволение ми да бъдеш кръстен“. Аз прегърнах баща ми, целунах го и му благодарих за това, което направи. На следващият ден бях кръстен. Миналата седмица бе 47-мата годишнина от този важен момент в моя живот.

Какви отговорности имаме ние като членове на Църквата на Исус Христос? Президент Джозеф Фийлдинг Смит казва така: „Ние имаме следните две големи отговорности. ... Първо, да се стремим към собственото си спасение и второ, нашето задължение към другите хора“².

Това тогава са главните отговорности, които нашият Отец ни е възложил: да работим за своето собствено спасение и това на другите, с разбирането че в това изказване *спасение* означава достигане на най-висшата степен на слава, която нашият Отец е подготвил за Своите подчиняващи се чеда³. Тези отговорности, които са ни поверени – и които свободно сме приели – трябва

да определят нашите приоритети, нашите желания, нашите решения и ежедневно ни поведение.

За човек, който е успял да разбере, че заради Единението на Исус Христос, възвисяването е наистина достижимо, неуспехът да го получи е проклятие. Ето защо противоположното на спасение е проклятие, също както противоположното на успеха е провал. Президент Томас С. Монсън учи, че „хората не могат за дълго да се задоволяват с посредственост, след като са видели, че могат да постигнат съвършенство“⁴. Как тогава ние можем да приемем нещо по-малко от възвисяване, след като знаем, че извисяването е възможно?

Позволете ми да споделя четири ключови принципа, които ще ни помогнат да изпълним нашето желание да бъдем отговорни пред нашия Отец, както и да отговорим на Неговото очакване да станем такива, какъвто е Той.

1. Да научим задълженията си

Ако ще изпълняваме волята Божия, ако ще бъдем отговорни пред Него, трябва да започнем с научаване на Неговата воля за нас и разбиране, приемане и живеене според нея. Господ казва: „Затова нека сега

всеки човек да научи задължението си да действа в службата, на която е назначен, с цялото си усърдие“⁵. Да имаме желанието да правим каквото е редно не е достатъчно, ако не се погрижим да разбираме какво нашият Отец очаква от нас и какво искане да направим.

В приказката за Алиса в страната на чудесата, Алиса не знае по кой път да тръгне, затова пита Котаракка: „Бихте ли ми казали, моля, в коя посока трябва да вървя?“

Той отговаря: „Това до голяма степен зависи от това къде искаш да стигнеш“.

Алиса казва: „Не ме интересува особено къде“.

„Тогава няма значение в коя посока ще тръгнеш“ – казва Котаракка⁶.

Въпреки това, ние знаем, че пътят, който води до „дървото, чиито плод беше желателен, за да направи човека щастлив“⁷ – „който води в живот“ – е тесен. Нужни са усилия да вървим по пътя и „малцина са ония, които го намират“⁸.

Нефи проповядва: „словата на Христа ще ви кажат всичко това, което трябва да правите“⁹. След това добавя: „Светия Дух ... ще ви покаже всичко, което трябва да правите“¹⁰. По този начин източникът, който ни позволява да научим нашите задължения, са словата на Христос, които трябва да получим чрез древните и съвременните пророци и личното откровение, което получаваме чрез Светия Дух.

2. Да вземем решение

Независимо дали сме научили за възстановяването на Евангелието, определена заповед, задълженията, свързани със служенето в призование или заветите, които склучаваме в храма, изборът е наш дали да

действаме или не според това ново познание. Всеки човек свободно избира за себе си дали да сключи свещен завет като например кръщение или храмови обреди. Тъй като заклеването е било нормална част от религиозния живот на хората в древни времена, стария закон казва „да се не клънете на лъжа в Моето Име“¹¹. Въпреки това, в средата на времето Спасителят проповядва по-висш подход за спазване на обещанията като казва, че *да* означава да и *не* означава не¹². Думата на човек трябва да бъде достатъчна за установяване на неговата или нейната вярност и обещание към някого друго, а още повече когато този някой е нашият Отец в Небесата. Спазването на обещание се превръща в проявление на вярност и честност към нашата дума.

3. Да действаме съобразно

След като сме научили нашите задължения и сме взели решенията, свързани с това знание и разбиране, ние трябва да действаме съобразно това.

Въздействащ пример за твърдата решителност да спази Своето обещание към Своя Отец идва от случката със Спасителя, когато Му довеждат човек, болен от парализа, за да го излекува. „А Исус, като видя вярата им, каза на парализика: Синко, прощават ти се греховете“¹³. Ние знаем, че Единението на Исус Христос е основно за получаване на прошка за греховете ни, но по време на сцената с излекуването на парализирания човек, това грандиозно събитие още не се е случило; страданието на Спасителя в Гетсиманската градина и на кръста все още не се е случило. Въпреки това, Исус не само благославя човека с парализата с възможността да стане и да ходи, но и

му опрощава греховете, като така му дава недвусмислен знак, че Той няма да се провали, че ще изпълни обещанието, което е дал на Своя Отец, и че в Гетсиманската градина и на кръста Той ще направи каквото е обещал.

Пътят, по който сме избрали да вървим, е тесен. По него има предизвикателства, които ще изискват нашата вяра в Исус Христос и най-добрите ни усилия, за да останем на него и да продължим. Трябва да се покаяваме, да се подчиняваме и да бъдем търпеливи, дори когато не разбираме всички обстоятелства, които ни обкръжават. Трябва да прощаваме на другите и да живеем според това, което сме научили, и с изборите, които сме направили.

4. Доброволно да приемаме волята на Отца

Ученичеството изисква от нас не само да научим нашите задължения, да вземаме правилни решения и да действаме според тях, но също е важно да развием желание и способност да приемаме волята Божия, дори когато тя не съпада с нашите праведни желания или предпочитания.

Печатлен съм и се възхищавам на прокажения, който идва при Бог

„падна на лицето си и Му се помоли, казвайки: Господи, ако искаш, можеш да ме очистиш“¹⁴. Прокаженият не изисква нищо, макар неговите желания сигурно са били праведни; той просто е готов да приеме волята на Бог.

Преди няколко години, скъпа вярна двойка, мои приятели, бяха благословени с дългоочакван син, за когото се молеха много време. Този дом се изпълни с радост, когато нашите приятели и тяхната дъщеря, която бе единственото им дете тогава, се радваха на присъствието на новороденото малко момче. Един ден, обаче, се случи нещо неочаквано: малкото момче, което беше само на около три години, изведнъж изпадна в кома. Веднага, след като научих за ситуацията, аз се обадох на моя приятел, за да изразя моята подкрепа в този тежък момент. Но неговият отговор беше урок за мен. Той каза: „Ако волята на Отца е да го вземе при Себе си, тогава всичко е наред за нас“. В думите на моя приятел нямаше и следа от оплакване, непокорство или недоволство. Напротив, всичко, което усетих в думите му, беше благодарност към Бог за това, че им е позволил да се радват на малкото си момче поне за

От старейшина Джозеф У. Ситати
От Седемдесетте

кратко, както и пълна готовност да приеме волята на Отца за тях. След няколко дни това малко дете бе върнато в селестиялния си дом.

Нека продължаваме напред като учим своите отговорности, вземаме правилни решения, действаме според тези решения и приемаме волята на Отца.

Колко благодарен и щастлив съм от решението на моя баща да ми позволи да взема решение преди 47 години. С течение на времето успях да разбера, че условието, което той ми постави – да нося отговорност за това решение, е означавало да бъда отговорен пред моя Небесен Отец и да полагам усилия за моето собствено спасение и това на моите близки, като по този начин заприличвам повече на този, когото Моят Отец очаква и иска да бъде. На този много специален ден свидетелствам, че Бог, нашият Отец, и Неговият Възлюбен Син са живи. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Моля, обърнете внимание, че „макар причастието да се приготвя за членовете на Църквата, водещият събрание не бива да съобщава, че то се раздава само на членовете; не трябва да се прави нищо, за да се попречи на нечленове да взимат от него“ (*Handbook 2: Administering the Church*, 2010 г., 20.7.1).
2. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Фийлдинг Смит*, 2013 г., с. 294.)
3. Вж. Учение и Завети 132:21–23.
4. Томас С. Мосън, „To the Rescue“, *Liahona*, юли 2001 г., с. 58.
5. Учение и завети 107:99.
6. Lewis Carroll, *Alice's Adventures in Wonderland*, 1920 г., с. 89.
7. 1 Нефи 8:10.
8. Матей 7:14.
9. 2 Нефи 32:3.
10. 2 Нефи 32:5.
11. Левит 19:12.
12. Вж. Матей 5:37.
13. Марка 2:5.
14. Марка 1:40.

Плодете се и се размножават и подчиняват земята

Небесният Отец ни е заръчал и благословил да се плодим, размножаваме и да подчиняваме земята, за да можем да станем като Него.

Благодаря на Мормонския хор на Табернакъл за тази прекрасна възхвала на Спасителя на света.

В деня, когато Бог Отец призовава Своя Единороден Син да създаде човека по Техен образ и подобие, Той благославя чедата Си, казвайки: „Плодете се и се размножават, и изпълнете цялата земя и покорете я, и господствайте ... над всяко живо същество, което се движи по земята“¹. И така, нашето земно пътешествие започва както с божествено поръчение, така и с благословия. Един любящ Отец ни дава поръчението и благословията да се плодим и да се размножаваме, и да владеем, така че да можем да се развиваме и да станем като Самия Него.

Братя и сестри, моля се този следобед за вашата вяра и молитви, докато споделям някои мисли с вас относно три основни качества на нашето божествено естество. Моля се всички ние да можем по-пълно

да разпознаваме и изпълняваме свещената си отговорност — поръчението на нашия Отец — да развиваме божественото си естество, така че да можем да направим пътешествието си по-успешно и да реализираме божествената си съдба.

Първо, Бог ни е заръчал да бъдем плодородни

Важна част от това да сме плодородни, на която понякога не се обръща внимание, е да установяваме Божието царство на земята. Спасителят учи:

„Аз съм лозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мене, и аз в него, той дава много плод; защото отделени от Мене, не можете да сторите нищо. ...

Ако пребъдете в Мене и думите Ми пребъдат във вас, искайте каквото и да желаете, и ще ви бъде.

В това се прославя Отец Ми, да принасяте много плод; и така ще бъдете Мои ученици“².

Ние ставаме плодородни, като се подчиняваме на Христос и като „взема(ме) върху си (Неговото) име (и) ... Му служ(им) до края“³, помагайки на околните да дойдат при Него.

В наши дни живите пророци и апостоли продължават да издигат гласовете си, за да канят всеки един от нас по-пълно да се включва в делото на спасението, в зависимост от нашите способности и възможности.

Началната точка на поведението, даващо много плод, е да бъдем „крот(ки) и смирен(и) по сърце“⁴. Тогава ще можем по-пълно да дойдем при Христос, като се отдаваме на убежденията на Светия Дух и спазваме всички сключени от нас завети⁵. Можем да търсим и получаваме дара на милосърдието и да упражняваме силата да каним нашите семейства, предци, нашите съседи и приятели, били те членове или не, да приемат Евангелието на Исус Христос.

Да се трудим в духа на милосърдието не е задължение, а радост. Трудностите се превръщат във възможности за изграждане на вяра. Ние ставаме „свидетели Божии по всяко време, за всяко нещо и на всяко място, където може да се намира(ме), даже и до смърт“⁶.

Всички ние можем и трябва изцяло да се включим в делото по спасението. Спасителят ни е дал следната отговорност с обещание: „Аз избрах вас, и ви определих да излезете в света и да принасяте плод и плодът ви да бъде траен; та каквото и да поискате от Отца в Мое име, да ви даде“⁷.

Второ, Бог ни е заръчал да се размножаваме

Нашите физически тела са благословия от Бог. Ние ги получаваме с цел да изпълним делото на Небесния

Отец „да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека“⁸. Тялото е средството, чрез което можем да достигнем божествения си потенциал.

Тялото прави възможно послушните духовни чедата на Небесния Отец да водят този живот на земята⁹. Раждането на деца дава възможността и на други Божии чедата да се радват на живот на земята. Всички хора, родени в смъртността, имат възможността да се развият и да бъдат възвисени, ако се подчиняват на Божиите заповеди.

Бракът между мъжа и жената е постановен от Бог за изпълнението на поръчението да се размножаваме. Еднополовите връзки не водят до размножаване.

Официален и законен брак, запечатан в храма, при който се спазват сключените завети, предоставя възможността на родители и деца да изпитат любовта в най-висшата ѝ форма и да се подготвят за един плодороден живот. Този брак им предлага идеалната среда, в която могат да живеят според сключените с Бог завети.

Поради Своята любов към нас, Небесният Отец дава възможност на всички Свои верни чедата, които не притежават или не могат да се

радват на благословиите на брак, сключен в завета, и деца, или пък от пълотата на тези благословии, поради причини не по тяхна вина, според избраното от Господ време, да се радват на тези благословии¹⁰.

Живите пророци и апостоли съветват всички онези, които имат възможността да сключат завета на брака за вечността, да направят това с мъдрост и вяра. Не бива да отлагаме момента за този свещен ден поради светски стремежи или пък да вдигаме левтата за подходящ партньор на ниво, което да елиминира всеки възможен кандидат.

Обещанието към всички, които са запечатани в завета на вечния брак и които са плодородни чрез спазване на заветите си, е че противникът никога няма да има силата да подкопае основата на тяхната вечна връзка.

Трето, Бог ни е заръчал да подчиним земята

Да подчиним земята и да владеем над всяко живо същество и неща на нея, означава да контролираме така тези неща, че те да изпълняват Божията воля¹¹, като служат за целите на Неговите чедата. Част от това подчинение включва да се сдобием с надмощие над нашите собствени тела¹². Това *не* включва да станем

се покаеш за всичките си прегрешения, и бъдеш кръстен тъкмо във вода в името на Моя Единороден Син ... ще получиш дара на Светия Дух, искайки всичко в Негово име; и каквото и да поискаш, ще ти се даде¹⁷.

Верните светии от последните дни, които разбират божествения си потенциал и се осланят с цялото си сърце на силата, давана чрез Единението на Господ Исус Христос, биват усилявани в естествените си слабости и „мога(т) да прав(ят) всичко“¹⁸. Те получават силата да преодоляват слабостите на злото, което е поставило мнозина в робството на противника. Павел учи:

„Бог е верен, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така щото да можете да го издържите“¹⁹.

„Понеже в това дело и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага“²⁰.

безпомощни жертви на тези неща или да ги използваме в противоречие с волята на Бог¹³.

Развиването на способността да подчиняваме земните неща започва със смирението да разпознаваме човешката си слабост и силата, налична за нас чрез Христос и Неговото Единение. Защото „Христос е казал: Ако вие имате вяра в Мене, ще имате сила да вършите всичко, което Ми е необходимо“¹⁴. Тази сила ни се предоставя, като избираме да действаме в послушание на Неговите заповеди. Ние увеличаваме способността си като търсим даровете на Духа и развиваме нашите таланти.

Аз бях роден и отгледан в скромни обстоятелства, типични за множество семейства в Африка. Сдобих се със способността да се издигам над тези обстоятелства, търсейки и получавайки загрижената помощ на моите родители и добро образование. Развиването на визия за това, което можех да стана, бе много важно за моя напредък. По-късно, като млада двойка, съпругата ми Гладис и аз открихме Възстановеното Евангелие, което все още продължава да благославя нашия живот с духовно напътствие. Като всяко семейство, ние имаме трудности и проблеми. Но когато търсим Господната помощ, сме получавали отговори, които ни дават мир и утеха и не се чувстваме победени от тези неща.

Предизвикателствата, с които се сблъсква човешкото общество днес, включващи неморалността, порнографията, въоръжените конфликти,

замърсяването, злоупотребата с наркотични вещества и бедността, процъфтяват, защото твърде много хора в света са се отдали по-скоро на избора „с волята на дявола и на плътта“¹⁵ отколкото с волята на Бог. „Те не търсят Господа, за да установят Неговата праведност, а всеки човек върви в свой собствен път, след образа на своя собствен бог, чийто образ е по подобие на света“¹⁶.

Въпреки това, Бог кани *всички* Свои чеда да се сдобият с Неговата помощ, за да преодоляват и издържат изпитанията на този живот, казвайки:

„Аз съм Бог; Аз създадох света и хората, преди да бъдат в плътта.

... Ако се обърнеш към Мен и се вслушаш в гласа Ми, и повярваш, и

От старейшина Ръсел М. Нелсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Небесният Отец ни е заръчал и благословил да се плодим, размножаваме и да подчиняваме земята, за да можем да станем като Него. Той ни е предоставил помощ, чрез която всеки от нас, според личния си избор, може да израсне и бъде като Него. Моля се всички да живеем живота си така, че да бъдем водени от визията за нашето божествено естество, да изискваме нашите божествени привилегии и да изпълним божествената си съдба.

Свидетелствам за живата реалност на Бог Отец и Неговия Възлюбен Син, нашият Спасител Исус Христос, за Неговия величествен план за щастие и за ключовете, които Той е предал на един жив пророк на земята днес, именно Томас С. Монсън, когото обичаме и подкрепяме. Моля се да имаме силата да се наслаждаваме на пълнотата на Неговите благословии, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Моисей 2:28; вж. и Моисей 2:26–27; Битие 1:26–28.
2. Иоана 15:5, 7–8.
3. Учение и завети 20:37.
4. Мороний 7:44.
5. Вж. Мосия 3:19.
6. Мосия 18:9.
7. Иоана 15:16.
8. Моисей 1:39.
9. Вж. Моисей 5:10–11.
10. Вж. *Handbook 2: Administering the Church* 2010 г., 1.3.3; Езра Тафт Бенсън, „To the Single Adult Sisters of the Church“, *Ensign*, ноем. 1988 г., с. 96–97.
11. Вж. Яков 2:18–19.
12. Вж. 1 Коринтяните 6:19–20; Галатяните 5:16–25; 1 Солунците 4:3–7; 2 Тимотея 2:22.
13. Вж. Яков 2:12–16, 20–21.
14. Мороний 7:33.
15. 2 Нефи 10:24.
16. Учение и завети 1:16.
17. Моисей 6:51–52.
18. Алма 26:12.
19. 1 Коринтяните 10:13.
20. Евреите 2:18.

Господният ден е наслада

Как може да направите така, че поведението ви в Господния ден да доведе до радост и ликуване?

Скъпи братя и сестри, тези два дни на конференция бяха прекрасни. Бяхме мотивирани от вдъхновяваща музика и красноречиви молитви. Духовете ни бяха поучени от послания, изпълнени със светлина и истина. В тази великденска неделя ние отново единно и искрено благодарим на Бог за пророка!

Въпросът към всеки от нас е: как ще се променя в резултат на това, което чух и почувствах по време на тази конференция? Какъвто и да е отговорът ви, каня ви също да прочути мислите си относно Господния ден и поведението ви в този ден.

Впечатлен съм от думите на Исаия, който нарича Господния ден „наслада“¹. И все пак се чудя, Господният ден наистина ли е наслада за всички нас?

За пръв път открих наслада в Господния ден преди много години, когато като натоварен хирург считах Господния ден за ден за лично изцеление. До края на всяка седмица ръцете ми бяха раздразнени от непрекъснатото им търкане със сапун, вода и четка. Нуждаех се и от

почивка от бремето на една натоварваща професия. Господният ден ми даваше така нужното облекчение.

Какво има предвид Спасителят, когато казва, че „съботата е направена за човека, а не човек за съботата“²? Мисля, че Той иска да разберем, че Господният ден е дар за нас, даващ ни истинска отмора от напрежението на ежедневието и възможност за духовно и физическо обновяване. Бог ни е дал този специален ден не за забавление или ежедневен труд, а за ден на почивка от професионалните задължения, за физическо и духовно облекчение.

На иврит думата *Шабат* означава „почивка“. Целта на Господния ден започва от Сътворението на света, когато след шест дни на труд, Господ си почива от работата по сътворението³. Когато по-късно Той разкрива на Моисей десетте заповеди, Бог заповядва: „помни съботния ден, за да го освещаваш“⁴. По-късно Господният ден е почитан във възпоменание на избавлението на Израил от египетското робство⁵. Вероятно най-важното е, че Господният ден е даден като постоянен завет, постоянно

в молитвения дом и принеси в жертва свещенодействията си на Моя свят ден.

Защото наистина, това е ден, който ти е назначен, за да си починеш от трудовете си и да се поклониш на Всевишния. ...

И на този ден ... да приготиш храната си с простосърдечие, та постенето ти да бъде свършено, ... радостта ти да бъде пълна. ...

И доколкото вие вършите тези неща с благодарност, с радостни сърца и лица, ... всичко, що има по земята, е ваше“¹³.

Представете си величината на това заявление! Всичко, което има по земята, е обещано на хората, които пазят Господния ден свят¹⁴. Нищо чудно, че Исаия нарича Господния ден „наслада“.

Как може да направите така, че поведението ви в Господния ден да доведе до радост и ликуване? Освен отиването ви на църква, вземане от причастието и усърдие в конкретното ви призование, какви други дейности биха помогнали да направят

напомняне, за да може Господ да освещава народа Си⁶.

Освен това, сега ние вземаме от причастието в Господния ден, във възпоменание на Единението на Исус Христос⁷. Ние отново сключваме завет, че желаем да поемем върху си свящото Му име⁸.

Спасителят казва, че Той Самият е господар на Господния ден⁹. Това е Неговият ден! Той повтаря молбата Си да *пазим* Господния ден¹⁰ и да *освещаваме* Господния ден¹¹. Ние сме сключили завет да правим това.

Как *освещаваме* Господния ден? Като бях доста по-млад, изучавах списъците, които други бяха съставили за това какво да се прави и какво да *не* се прави в Господния ден. По-късно научих от Писанията, че поведението и отношението ми в Господния ден представлява един вид *израз* на взаимоотношенията между мен и Небесния ми Отец¹². С това разбиране, аз вече не се нуждаех от списъци какво може и какво не. Когато трябваше да взема решение дали някоя дейност е подходяща за Господния ден, аз просто се запитах: „Как да *изразя* отношението си

към Бог?“ Този въпрос правеше кристално ясен избора ми за дейности в Господния ден.

Въпреки че учението, отнасящо се за Господния ден е с древен произход, то е подновено в тези последни дни като част от един нов завет с обещание. Вслушайте се в силата на следната божествена заповед:

„И за да може по-пълно да се запазиш неопетнен от света, иди

Господния ден наслада за вас? Как ще изразявате своята обич към Господ?

Господният ден предоставя прекрасна възможност да се укрепват семейните връзки. В крайна сметка, Бог иска всички ние, като Негови чеда, да се завърнем при Него като получили надаряване светии, запечатани в храма като семейства, за нашите предци и нашето потомство¹⁵.

Ние правим Господния ден наслада, когато преподаваме на децата си Евангелието. Нашата отговорност като родители е съвсем ясна. Господ казва: „И отново, ако в Сион ... има родители с деца, които до осем годишна възраст *не* ги научат да разбират учението за покаянието, за вярата в Христа, Синът на живия Бог, за кръщението и дара на Светия Дух чрез полагање на ръце, грехът ще е върху главите на родителите“¹⁶.

Преди години Първото президентство подчерта колко е важно добре прекараното време със семейството. Те пишат:

„Ние призоваваме родителите да посвещават максимално усилията си да учат и отглеждат децата си съгласно евангелските принципи, които ще ги задържат близо до Църквата. Домът е основата на праведния живот и нищо друго не може да заеме мястото му или да изгълни неговите функции при изпълнението на тази божествено постановена отговорност.

Съветваме родителите и децата да дадат най-висок приоритет на семейната молитва, семейната домашна вечер, изучаването и преподаването на Евангелието и благотворните семейни дейности. Колкото и достойни и подходящи да бъдат други изисквания и дейности, не трябва да се допуска те да изместват божествено предписаните задължения, които

само родителите и семействата могат да упражняват адекватно“¹⁷.

Когато размишлявам над този съвет, почти ми се приисква отново да бях млад баща. Сега родителите разполагат с такива прекрасни ресурси, които да им помагат да правят времето със семейството по-смислено – в Господния ден, а също и в другите дни. Те имат LDS.org, Mormon.org, поредицата Bible videos, Mormon Channel, достъпния в Интернет набор от църковни публикации, *Звездичка*, *New Era*, *Ensign*, *Луахона* и други — много други. Тези ресурси са много полезни за родителите при изпълнението на свещеното им задължение да учат децата си. Никоя друга работа не надминава тази на праведното и съзнателно родителство.

Като преподавате Евангелието, ще научавате повече. Това е начинът, по който Господ ви помага да разберете Неговото Евангелие. Той казва:

„И аз ви давам заповед, че трябва да се поучавате един друг за учението на царството.

Учете се усърдно ... да можете да бъдете обучени по-съвършено ... в учението, в закона на Евангелието, във всички неща, които се отнасят до царството Божие“¹⁸.

Такова изучаване на Евангелието прави Господния ден наслада. Това обещание важи независимо от размера, състава или мястото, където се намира семейството.

Освен да прекарвате време със семейството, в Господния ден може да изпитате истинска наслада и от работата по семейната история. Търсенето и намирането на близки, които са живели преди вас на земята, тези, които не са имали възможност да приемат Евангелието приживе, може да дава огромна радост.

Виждал съм го лично. Преди няколко години съпругата ми съпруга Уенди реши да се научи как да проучва семейната си история. Напредъкът ѝ в началото бе бавен, но малко по малко, тя се научи колко е лесно да се върши това свято дело. И никога не съм я виждал по-щастлива. Вие също не е нужно да пътувате до далечни страни или дори до център по семейна история. Вкъщи, с помощта на компютър или мобилно устройство, може да намерите души, които копнеят да приемат обредите. Направете Господния ден наслада, като намерите предците си и ги освободите от духовния затвор!¹⁹

Направете Господния ден наслада, като отдавате служба на другите, особено на тези, които не се чувстват добре или тези, които са самотни или нуждаещи се²⁰. Ободряването на духа им ще ободри и вас.

Когато Исаия описва Господния ден като „наслада“, той също ни учи как да го направим наслада. Той казва:

„Ако отдръпнеш ногата ..., да не вършиш своята воля в светия Ми ден, и наречеш събота насада, света на Господа, почитаема, и Го почиташ като не следваш в нея своите си пътища, и не търсиш своето си удоволствие, и не говориш своите си думи,

тогава ще се наслаждаваш в Господа“²¹.

Изисква се самодисциплина, за да не търсим „своето си удоволствие“ в Господния ден. Може да се наложи да се лишите от нещо, което харесвате. Ако изберете да се наслаждавате в Господа, няма да позволите да се отнасяте към този ден като към всички останали дни. Рутинните и забавните дейности може да бъдат вършени по друго време.

Помислете върху следното: като плащаме десетък, ние връщаме на Господ една десета от нашия прираст. Като осветяваме Господния ден, ние запазваме един от седем дни за Него. Наистина, имаме привилегията да посвещаваме и пари и време за Този, който ни съхранява от ден на ден²².

Вярата в Бог поражда любов към Господния ден, вярата в Господния

ден поражда любов към Бог. Един свят Господен ден наистина е насада.

Сега, когато тази конференция наближава своя край, ние знаем, че, където и да живеем, ние трябва да сме пример за вярващите сред нашите близки, съседи и приятели²³. Истинските вярващи осветяват Господния ден.

Приключвам със заключителната молба на Мороний, когато той приключва Книгата на Мормон. „Да, елате в Христа и станете съвършени в Него, и отречете се от всякакво безбожие; и ако се отречете от всякакво безбожие и заобичате Бога с цялата си мощ, разум и сила, тогава ... вие ще може да бъдете съвършени в Христа“²⁴.

С любов в сърцето си, казвам това като моя молитва, свидетелство и благословия в святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Исаия 58:13.
2. Марка 2:27.
3. Вж. Битие 2:2–3.
4. Изход 20:8; вж. и Второзаконие 5:12; Мосия 13:16; 18:23.
5. Вж. Второзаконие 5:14–15. Хората, които избират да работят седем дни в седмицата, са на практика в робство

— на работата или вероятно на парите, но въпреки това са роби. Милионер, който работи седем дни в седмицата, е богат роб.

6. Вж. Изход 31:13, 16.
7. Вж. Учение и завети 59:12. Преди Своето разпъване на кръста, Господ въвежда сред учениците Си причастието на празника на Пасхата (вж. Матей 26:26–28; Марка 14:22–24). Възкресеният Господ въвежда причастието като възпоменание на Неговото Единение сред хората в древна Америка (вж. 3 Нефи 18:1–12; Мороний 4:1–3; 5:2) и го възстановява в днешно време (вж. Учение и завети 20:77, 79). Вземането от причастието подновява нашия завет, сключен при кръщението, да спазваме Неговите заповеди (вж. Учение и завети 20:68).
8. Вж. Учение и завети 20:37, 77.
9. Вж. Матей 12:8; Марка 2:28; Лука 6:5.
10. Вж. Изход 31:13; Левит 19:3, 30; 26:2; Учение и завети 68:29.
11. Вж. Езекиил 20:20; 44:24.
12. Вж. Изход 31:13; Езекиил 20:12, 20.
13. Учение и завети 59:9–10, 13, 15–16.
14. Вж. Левит 26:2–4.
15. Вж. Учение и завети 128:15–18.
16. Учение и завети 68:25; курсив добавен; вж. и Моисей 6:58–62.
17. Писмо на Първото президентство 11 фев. 1999 г.; цитирано в *Handbook 2: Служение в Църквата*, 2010 г., 1.4.1.
18. Учение и завети 88:77–78.
19. Вж. Исаия 61:1; Учение и завети 128:22; 138:57–59.
20. Вж. Матей 25:35–40.
21. Исаия 58:13–14; курсив добавен.
22. Вж. Мосия 2:21.
23. Вж. 1 Томотей 4:12.
24. Мороний 10:32–33.

Следният списък с избрани преживявания от общата конференция може да бъде ползван при лично изучаване, семейни домашни вечери и друго преподаване. Номерът се отнася до първата страница на речта.

Говорител	История
Нийл Л. Андерсън	(119) Старейшина Томас С. Монсън казва на Нийл Л. Андерсън как Господ отваря врати и върши чудеса. Вратата на една двойка в Тайланд остава силна, след като съпругът е парализиран. Сред като се срещат в Кот д'Ивоар, две двойки светии от последните дни изграждат царството Божие там.
Уилфорд У. Андерсън	(54) Един индианец казва на лекар, че може да го научи да танцува, но че за това трябва да се научи да чува музиката.
Дейвид А. Беднар	(46) Като момче, Дейвид А. Беднар се страхува, че ще отиде в затвора, след като е счупил витрина на магазин.
Линда К. Бъртън	(29) Един баща казва на децата си, че ще бъдат в безопасност, ако не пресичат оградата от опъната връв около техния двор. Господ води една сестра и съпруга ѝ в създаването на дом, където Духът да може да обитава.
Жералд Косе	(98) След като са живели 22 години в района на Париж, семейство Косе все още не са посетили Айфеловата кула. Трима африканци ходят над 500 км., за да могат да участват в окръжна конференция, да платят десетък и да получат екземпляри на Книгата на Мормон.
Д. Тод Кристоферсън	(50) Д. Тод Кристоферсън насърчава жена, която се чувства неспособна като майка и се моли за нея.
Л. Уитни Клейтън	(36) Седемгодишно момиче, което оцелява в самолетна катастрофа, върви към една светлина и успява да стигне безопасно място.
Куентин Л. Кук	(62) Чичото на Куентин Л. Кук е убит по време на Втората световна война. Член на Църквата в Самоа, който желае да се моли за своето заболяване, се среща с лекар, за да открие какъв е проблемът.
Шерил А. Есплин	(8) Шерил А. Есплин присъства на събрание, където сестрите научават, че истината и Светият Дух осигуряват на техните домове и семейства силата да устояват на злото. Сестра на бабата на Шерил А. Есплин получава силен подтик да сподели свидетелството си.
Хенри Б. Айринг	(17) Светият Дух дава утеха и сила на родители, скърбящи след смъртта на тяхното малко момче при злополука. (22) Хенри Б. Айринг се чувства благословен от това, че неговите дарения от пост могат да помогнат на светиите в опустошения от тропическа буря Вануату. Сестра изразява благодарност за даренията от пост, които поддържат нея и други членове на Църквата по време на гражданска война в Сиера Леоне. (84) Докато 13-годишният Хенри Б. Айринг събира дарения от пост, един мъж му казва да се махне. Хенри Б. Айринг е вдъхновен да благослови ранено дете и казва, че то ще живее. Светият Дух вдъхновява умиращ мъж да служи в призованието си и му позволява да почувства какъв товар носи неговият епископ.
Лари М. Гибсън	(77) Бащата на Лари М. Гибсън му дава сребърен долар, за да му напомня за неговата вечна съдба. Лари М. Гибсън извървява пеш 80 км. за 19 часа със синовете си.
Джефри Р. Холанд	(104) Млад мъж спасява големия си брат от падане в каньон, като го хваща за китките и го издърпва в безопасност.
Томас С. Монсън	(88) Като дякон, Томас С. Монсън се чувства благословен, когато дава причастието на болен човек. Томас С. Монсън развива любов към Книгата на Мормон, след като посещава гроба на Мартин Харис. Докато служи във флота, Томас С. Монсън дава свещеническа благословия на приятел и той е изцелен. (91) След като се моли в храма по повод връщането на мисия, млад мъж е укрепен от служил в същата мисия завърнал се мисионер.
Брент Х. Нилсън	(101) Брент Х. Нилсън и неговите роднини с обич връщат в Църквата едно слабо активно семейство.
Бони Л. Оскарсън	(14) През 1850 г. една млада жена в Италия се противопоставя на тълпа. Дъщерята на Бони Л. Оскарсън защитава майчинството в училището на нейните деца.
Бойд К. Пахър	(26) Бойд К. Пахър чака пред учебна зала своята бъдеща съпруга, Дона Смит, след което тя му дава бисквитата и целувка.
Кевин У. Пиърсън	(114) Президент Хибър Дж. Грант се моли да може да остане верен до край. Кевин У. Пиърсън напуска работа, за да приеме призование като президент на мисия.
Рафаел Е. Пино	(117) Децата на Рафаел Е. Пино учат за перспективата от телевизионно предаване и пълзел. Момче пита Микеланджело как е знаел, че фигурата на Давид е в камъка.
Дейл Г. Ренлънд	(56) Майка в ЮАР учи дъщеря си на толерантност. Мисионер получава вдъхновение, което му помага да бъде търпелив с колегата си.
Майкъл Т. Рингууд	(59) Майкъл Т. Рингууд научава на своята мисия и в семинара, че най-важната служба е тази, която само Бог вижда.
Юлисис Соарес	(70) Дякон предупреждава съучениците за порнографията. На своята мисия Юлисис Соарес научава, че злото не може да надвие силата на свидетелството на Христовия ученик.
Джозеф У. Ситати	(126) Джозеф У. Ситати се издига над скромните обстоятелства като получава добро образование.
Керъл М. Стивънз	(11) Керъл М. Стивънз посещава сестра индианка в Аризона, САЩ, която счита себе си за баба на всички.
Дитер Ф. Ухтдорф	(80) Губернатор в Русия събира селяни в бутаторни села, за да впечатли посланици. Ръководители на кол поставят цели, които се съсредоточават на тяхното служение.
Розмари М. Уикзъм	(93) Слабо активна сестра подклажда своята вяра чрез изучаване на Евангелието, четене на Книгата на Мормон и подкрепа от страна на роднини и членове на района.
Хорхе Ф. Зебалос	(123) Бащата на 12-годишния Хорхе Ф. Зебалос му позволява да се присъедини към Църквата. Предана двойка приемат волята на Небесния Отец, която тяхното бебе умира.

Да превърнем конференцията в част от нашия живот

Може да използвате някои от следните изказвания и въпроси като отправна точка за дискусия или лично размишление.

За деца

- Старейшина Дейвид А. Беднар от Кворума на дванадесетте апостоли споделя как се е страхувал, когато счупва витрина на магазин близо до неговия дом (с. 46). След това той учи, че когато гледаме към Исус Христос и Го следваме, ние можем да чувстваме мир, вместо страх. Какво можете да правите всеки ден, за да помагате на децата си да гледат към Спасителя? Как можете да ги учите да продължават напред с вяра в Христос, дори когато времената са трудни?
- Сестра Линда К. Бъртън, обща президентка на Обществото за взаимопомощ, разказва за семейство, преместило се в нова къща, която няма ограда около двора (с. 29). Бащата опъва връв по границите и казва на децата си, че ще бъдат

в безопасност, ако не пресичат връвта. Децата се подчиняват, дори когато топката им отива от другата страна на връвта. Как родителите могат да помагат на децата да бъдат в безопасност? Какви благословии произлизат от слушане на родителите? Какви граници ни е поставил Небесният Отец?

- Епископ Жералд Косе, първи съветник в Председателстващото епископство, разказва история за трима мъже от Африка, които две седмици вървят по кални пътища, за да участват в окръжно събрание (с. 98)! Те остават за една седмица, за да могат да вземат от причастието, преди да тръгнат обратно. След това отнасят кашони с екземпляри на Книгата на Мормон върху главите си и ги дават на хората в тяхното село. Смятате

ли Евангелието за нещо изумително? Какви жертви сте готови да правите, за да живеете според Евангелието?

За младежи

- Много речи на тази конференция подчертават колко важни са семейството и домът. Например, сестра Бони Л. Оскарсън, обща президентка на Младите жени, кани членовете на Църквата да „защитава(т) дома като място, което е второ само след храма по святост“ (с. 14). Какво можете да правите, за да защитавате дома? Как можете да направите своя дом свято място?
- Старейшина Ръсел М. Неслън от Кворума на дванадесетте апостоли учи, че нашето отношение и поведение през Господния ден са израз на отношенията между Небесния Отец и нас (с. 129). Докато четете речта на старейшина Нелсън, бихте могли да помислите за предстоящата неделя и да се запитате: „Как да изразя отношението си към Бог?“
- Старейшина Юлисис Соарес от Седемдесетте разказва за дякон, който следва примера на капитан Мороний (с. 70). Когато младежът вижда как негови съученици разглеждат порнографски изображения на своите телефони, той им казва, че правят нещо неправилно и че трябва да спрат. Един негов приятел наистина спира. Как можем да придобиваме силата да избираме правилното? Как знаем кое развлечение е безопасно за нас?
- Електронните устройства сякаш ви дават сила, защото дават достъп до почти неограничена информация и медии. Но някога спирала ли сте да помислите дали *те* имат сила над *вас*? Старейшина Жозе А. Тейсейра от Седемдесетте казва: „Освежаващо е да оставим за малко настрана нашите електронни устройства“. Опитайте. Изберете скоросен ден, през

който да оставите електронното си устройство. Може да ви се стори, че това е последното нещо, което ще поискате да направите, но ще бъдете изненадани колко много време можете да прекарате в създаването на спомени с приятели и семейството си.

- Постът е един от най-добрите начини да получим духовна сила. Хенри Б. Айринг, първи съветник в Първото президентство, ни напомня, че постът и молитвата дават сила на Спасителя срещу изкушенията на Сатана, докато Той е в пустощта (с. 22). През следващата неделя за пост, опитайте се да следвате примера на Исус и да постите с цел. Така ще получите също и божествена помощ и защита.

За възрастни

- Няколко говорители на конференцията наблегнаха колко са важни бракът и семейството в обществото и плана на спасение. Бихте могли да отговорите на въпросите, които задава сестра Бъртгън, (на с. 31) и с молитва да се замислите как можете по-добре да помагате на хората около вас и да ги обичате. Като семейство, обсъдете как можете по-добре да съсредоточавате своя дом върху Исус Христос и как можете по-добре да се подкрепяте взаимно.
- Президент Томас С. Монсън ни напомня за благословиите, които произлизат от храмовото поклонение, сред които духовност, мир и силата да преодоляваме изкушения и изпитания (с. 91). „Като посещаваме храма, – казва той – в живота ни може да дойде духовност и чувство на мир, които ще надминат всяко друго чувство, което може да дойде в човешкото сърце“. Какво може да направите, за да

станат вашите храмови посещения по-съдържателни?

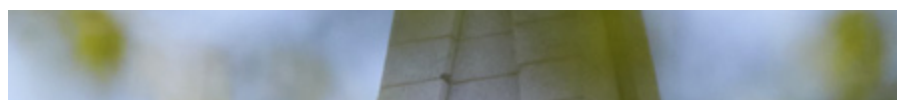
- Вярата в Исус Христос е принцип на действие. „Ние няма случайно да повярваме в Спасителя и Неговото Евангелие, както и няма случайно да се молим или да платим десетък – казва старейшина Л. Уитни Клейтън от Президентството на седемдесетте. – Ние активно избираме да вярваме“ (с. 36). Докато четете неговата реч и речите на старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на дванадесетте апостоли (с. 32), Розмъри М. Уикзъм, обща президентка на Неделното училище за деца (с. 93), епископ Жералд Косе (с. 98) и старейшина Кевин У. Пиърсън от Седемдесетте (с. 114),

бихте могли да изготвите списък с начини да укрепите своята вяра в Исус Христос и Неговото Евангелие. След това изгответе списък с обещаните благословии, които произлизат от увеличената вяра.

- Старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли учи, че Единението и Възкресението на Спасителя представляват „най-величествената проява на божествена любов, показвана някога в историята на света“ (с. 104). Как могат вашите мисли, думи и дела по-добре да отразяват благодарността ви за това, което е направил Спасителят?
- Президент Дитер Ф. Ухтдорф, първи съветник в Първото президентство, обяснява чудотворния дар на благодатта и колко са важни подчинението и покаянието. „Усилието да разберем Божия дар на благодатта с цялото си сърце и разум ни дава повече причини да обичаме и се подчиняваме на нашия Небесен Отец с кротост и благодарност“ – казва той (с. 107). Бихте могли да продължите своето изучаване за благодатта, като прочетете Римляните 3:23; 6:1–4; 2 Нефи 25:23, 26; Мосия 2:21; 5:2; 27:25; Алма 34:10, 15; Етер 12:27 и Мороний 10:32. ■

Обявени три храма

Планирани са храмове за Абиджан, Кот д'Ивоар, Порт о Пренс, Хаити, и Банкок, Тайланд, това съобщи президент Томас С. Монсън на неделната сутрешна сесия на общата конференция. Във всеки един от случаите тези храмове ще са първите в съответните страни. На по-късен етап ще се обявят точните местонахождения на храмовете.

„Какви прекрасни благословии са приготвени за нашите верни светии

в тези райони и навсякъде по света, където има храмове“ – каза президент Монсън.

Храмът Порт о Пренс Хаити

В Хаити живеят над 20 000 членове от последните дни в страна с население около 10 милиона души. Мисионерската работа започва официално през 1980 г. Най-близкият храм е храма Санто Доминго Доминиканска Република.

Въпреки че храмът е разположен на същия остров, за да се стигне до него е нужен почти цял ден.

Храмът Абиджан Кот д'Ивоар

Кот д'Ивоар е дом на над 27 000 члена на Църквата в страна с население към 20 милиона души. Мисионерската работа започва официално през 1988 г. Най-близкият храм е храма Акра Гана, разположен на 550 км. разстояние.

Храмът Банкок Тайланд

В Тайланд живеят около 19 000 светии от последните дни в страна с население около 67 милиона души. Църквата е официално организирана в Тайланд през 1966 г. Храмът Банкок Тайланд ще обслужва светиите от последните дни в Тайланд и югоизточна Азия. Понастоящем най-близкият до Тайланд храм е храма Хонконг Китай, намиращ се на 1 600 км. разстояние.

Допълнителни новини за храмове

Отворени врати, културни празненства и откриванията на пет храма са обявени за 2015 г.: в Кордоба, Аржентина; Пейсън, Юта, САЩ; Трухильо, Перу; Индианаполис, Индиана, САЩ и Тихуана, Мексико. Обновеният храм Мексико Сити Мексико също ще бъде повторно осветен през 2015 г.

През изминалите две години, Църквата е съсредоточила усилията си върху завършването на вече обявени храмове. В допълнение на 3 нови храма, има 144 действащи храма, 5 са в ремонт, 13 в строеж и 13 вече обявени в процес на подготовка за строителство. ■

Подкрепени нови ръководители

Пет нови висши ръководители бяха подкрепени на общата конференция, за да служат в Първия кворум на Седемдесетте. Те са старейшини Ким Б. Кларк, Алън Д. Хейни, Вон Г. Кийч, Уго Монтоя и Върн П. Станфил.

Също така беше подкрепено ново Президентство на Младите мъже. Стивън У. Оуен ще служи като президент, Дъглас Д. Холмс като първи съветник и М. Джозеф Броу като втори съветник.

Също така беше подкрепено ново Президентство на Неделното училище за деца. Мери Р. Дърхам бе призована да служи като втора съветничка. Розмари М. Уикзъм ще продължи да служи като президентка, а Шерил А. Есплин, която досега служеше като втора съветничка, ще служи като първа съветничка.

Биографиите на новопризованите ръководители са поместени на с. 140–144. ■

Президент Айринг на семинар във Ватикана

Президент Хенри Б. Айринг, първи съветник в Първото президентство, призова за „възраждане на щастливите бракове“ на международен междурелигиозен семинар във Ватикана, с домакин Католическата църква, проведен на 18 ноември 2014 г. Озаглавен „Взаимното допълване на мъжа и жената“, семинарът събра заедно религиозни ръководители от 14 вероизповедания и 23 страни.

„Мъжът и жената, обединени чрез брак, имат величествена сила да създават щастие за себе си, семейството си и своите околни“ – каза президент Айринг. ■

Книгата на Мормон на 110 езика

Със скорошната публикация на кошрайски език, Книгата на Мормон е преведена вече на 100 езика. Кошрай е един от островите на Федеративните щати Микронезия.

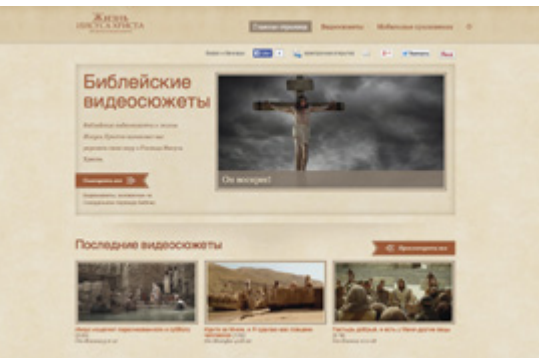
Печатните екземпляри на Книгата на Мормон ще бъдат на разположение през юли 2015 г. Дигиталните версии станаха достъпни през месец март на LDS.org, както и на мобилните приложения Евангелска библиотека и Книгата на Мормон. Църквата публикува дигитални версии на Писанията веднага след като текстът е готов за печат. Така наскоро преведените Писания са достъпни за членовете много по-рано.

Няколко нови превода на Писанията ще бъдат обявени през следващите две години. Три нови превода на Книгата на Мормон и пет допълнителни превода на тройната комбинация (Книгата на Мормон, Учение и завети и Скъпоценен бисер в един том) ще бъдат

публикувани през 2015 г.

Членовете, които говорят съответните езици, ще бъдат информирани при публикуването на дигиталните версии. ■

Укрепване на вярата с Библейски видео откъси

Тази година ще можете допълнително да укрепите своята вяра в Исус Христос – или тази на вашите околни – като гледате и споделяте *The Life of Jesus Christ Bible Videos* на BibleVideos.org и на приложение-то Bible Videos.

Тези изграждащи вярата материали се предоставят безвъзмездно и на други църкви в усилие посланието на Спасителя да се разпространява по света, за да се помогне на зрителите да почувстват Неговата обич и да ги вдъхнови да бъдат подобни на Него.

Над половината от 92-та библейски видео откъса, които Църквата е създала през изминалите три години, са преведени от английски на испански, португалски, италиански, френски, руски, немски, корейски, японски и китайски. ■

Въпроси и отговори със старейшина и сестра Беднар

Младежи по света са поканени да участват в сесия с въпроси към старейшина Дейвид А.

Беднар от Кворума на дванадесетте апостоли и неговата съпруга Сюзън, която ще се проведе на живо.

Младежите могат да се присъединят към интерактивния чат на 12 май 2015 г. в 18:00 часа планинско лятно време, като гледат предаването на живо на LDS.org, младежката Facebook страница на Църквата, страницата за младежки дейности (lds.org/youth/activities) или страницата на Mormon Channel в YouTube. Излъчването ще бъде превеждано в ефир на испански, португалски, италиански, немски, френски, руски, корейски, японски и китайски.

Младежите се насърчават да предават въпросите си на страницата за младежки дейности преди и по

време на събитието; те също така ще могат да следват разговора чрез #LDSface2face.

„Насърчаваме младежите, докато се подготвят за това събитие, да търсят водачеството на Духа и да размислят какви въпроси ще зададат – казва старейшина Беднар. – Когато имаме Духа с нас, ще можем да се учим заедно“. ■

Духовно послание за млади възрастни

Старейшина Лин Г. Робинз от Президентството на Седемдесетте ще говори на световно духовно послание за млади възрастни, което ще бъде излъчено в неделя, 3 май 2015 г. в 18:00 планинско лятно време. Излъчването ще бъде второто от трите световни излъчвания, планирани за 2015 г.

Всички млади възрастни (възраст 18 г. - 30 г.) и ученици, завършващи гимназия или друго средно училище, са поканени да участват. Излъчването ще бъде достъпно по сателитната система на Църквата, Интернет и други медии. Допълнителни материали за излъчванията ще бъдат на разположение на devotionals.lds.org. ■

Интернет сайтове информират за служба

Какво правят светиите от последните дни, за да направят своите общности по-добри? Открийте, като посетите MormonNewsroom.org. Там има някои примери от статии, поместени на международните страници Newsroom.

Нова Зеландия и Вануату

Когато циклонът Пам връхлита малката островна страна Вануату, светиите от последните дни в Окланд, Нова Зеландия – с подкрепата на Хуманитарните служби на Църквата – се събират, за да помогнат на пострадалите от бурята. Те пакетират 2 000 контейнера с храна, за да помогнат на пострадалото население. Всеки контейнер е напълнен с брашно, ориз, консервирани плодове, бобови храни, консервирано телешко и риба, бисквити, стафиди, макаронени изделия, мляко с какао

на прах и отварачка за консерви. Контейнерите могат да се използват и за други цели, складирането на вода, например.

Доминиканската република и Канада

В Доминиканската република и Канада светиите от последните дни се събират, за да отпразнуват Международния ден на жената, събитие провеждано по инициатива на ООН. Над 1 200 жени се събират в сградата на Църквата в няколко района на Доминиканската република, за да почетат жените за техния значителен принос в света. Религиозни, политически и военни ръководители участват във събитието, в което са включени музикални изпълнения

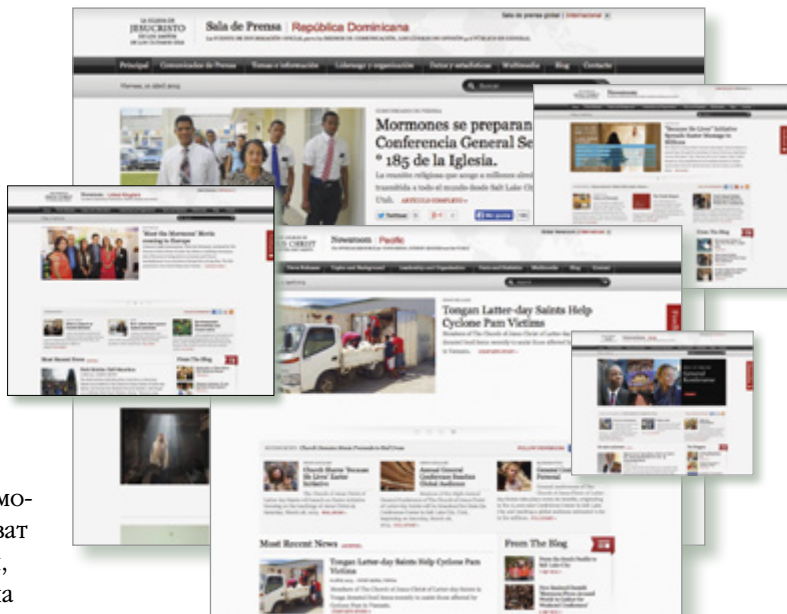
и речи. В Канада жените светиите от последните дни отпразнуват този ден, като споделят информация за Обществото за взаимопомощ, отбелязвайки, че то е „изключителен двигател за служба по света“.

Обединеното кралство

Първоначалната им цел е да ушиват 100 рокли за нуждаещи се деца в Африка, но когато приключват, жените от район Кавънтри в Англия, ушиват над 230. Това са прости рокли, които лесно се шият от калъфи за възглавници. Една сестра, която няма опит в шиенето, успява да ушие 3 от тях.

Арканзас, САЩ

Над 600 души посещават семинара за различни вероизповедания с тема религиозната свобода, с домакин кол Литъл Рок Арканзас, сред тях представители на католическата, методистката и ислямската общности, както и водач на евангелска радиостанция. Събитието включва записано послание на губернатора на щата и закриваща молитва на щатски сенатор, и двамата баптисти. Организаторите казват, че събитието е изградило „мостове на разбирателство“.

По-лесна за ползване страница LDS.org

LDS.org ще получи наново структурирани меню и навигация през месец май, като това ще е поредното подобрение, целящо да направи официалната страница на Църквата по-персонализирана и лесна за ползване.

Специалистите използват получените мнения и традиционни

подходи, за да създадат по-персонализирано меню. Тестването е показало, че новата навигация прави откриването на съдържанието и ресурсите значително по-лесно.

Ще бъде подготвен и видео тур на LDS.org, за да могат членовете да се приспособят към новата организация. ■

Разкази за Първото видение

Четири разказа за Първото видение с автор Джозеф Смит вече са на разположение на 10 езика. Те могат да бъдат прочетени на josephsmithpapers.org, където онлайн приложение осигурява достъп и на оригиналните документи и дневници. ■

Учения за нашето време

От май 2015 г. до октомври 2015 г. уроците в Мелхиседековото свещеничество и Обществото за взаимопомощ в четвъртите недели трябва да се изготвят от една или повече речи, произнесени на общата конференция през април 2015 г. През октомври 2015 г. може да се избират речи или от общата конференция през април 2015 г. или октомври 2015 г. Президентите на кол и окръг могат да изберат коя реч следва да бъде използвана в техните области или могат да възложат тази отговорност на епископите или президентите на клон.

Присъстващите на уроците през четвъртите недели са насърчени да изучават предварително избраните речи. Речите от конференцията са на разположение на много езици на conference.lds.org. ■

Старейшина
Ким Б. Кларк

Първи кворум на Седемдесетте

Цял живот в сферата на образованието – като ученик, студент и преподавател – ще помогне на старейшина Ким Брус Кларк от Първия кворум на Седемдесетте. Подкрепен на 4 април 2015 г., старейшина Кларк ще започне службата си седмици след като приключи с назначението си като ректор на Университета Бригъм Йънг – Айдахо.

„От петгодишен съм в образованието – казва новопризованият седемдесетник. – Обичам обучението и преподаването“.

Той е роден в Солт Лейк Сити, Юта, на 20 март 1949 г., в семейството на Мерлин и Хелън Мар Кларк, като най-голямото от три деца. Прекарва детството си в Солт Лейк Сити до 11-годишна възраст, когато баща му приема назначение в Спокейн, Вашингтон.

Въпреки плановете си да учи в Университета Бригъм Йънг в Прово, Юта, в гимназията чувства нуждата да опита други възможности и решава да кандидатства в Харвардския университет в Масачузетс – където остава за повече от три десетилетия.

След първи курс в Харвард, старейшина Кларк служи в мисия Южна Германия от 1968 до 1970 г. След завръщането си учи в УБИ, където скоро се запознава със Сю Лорейн Хънт. Няколко месеца по-късно сключват брак на 14 юни 1971 г. Те са родители на седем деца.

Веднага след сватбата, младото семейство се мести в Бостън, Масачузетс, където старейшина Кларк отново започва да учи в Харвард. Там той получава бакалавърска, магистърска и докторска степен – все по икономика. Старейшина Кларк става преподавател във Факултета по бизнес в Харвард през 1978 г. и е назначен за декан на този факултет през 1995 г. През 2005 г. е назначен за ректор на УБИ – Айдахо, където служи за почти 10 години.

Старейшина Кларк е служил като президент на кворум на старейшините, изпълнителен секретар на район, съветник на епископ, епископ, висш съветник, съветник на президент на кол и областен седемдесетник. ■

Старейшина Алън Д. Хейни

Първи кворум на Седемдесетте

Старейшина Алън Д. Хейни е подкрепен за член на Първия кворум на Седемдесетте на 4 април 2015 г.

Старейшина Хейни е роден на 29 август 1958 г. в семейството на Ван Лойд и Сара Лулу Луис Хейни.

Роден е в Логан, Юта, но прекарва голяма част от детството си в други градове на северна Юта и в Силициевата долина на Калифорния. Учи в пет различни начални и две основни училища и накрая посещава гимназия в Баунтифъл, Юта.

Този разнообразен опит „ме научи да ценя хората – казва той – защото всяка година се местехме и всеки път трябваше наново да създавам приятелства. Едно от нещата, които най-много ми харесват в Църквата, е възможността да общувам с различни хора и да ценя различния им произход, опит, таланти и способности“.

Той служи в мисия Аржентина Кордоба от 1977 до 1979 г.

С бакалавърска степен по политически науки от Университета Бригъм Йънг, старейшина Хейни получава докторска степен по право от Юридическия факултет на същия университет през 1985 г.

След едногодишен стаж в 9-ти щатски апелативен съд в Сан Диего, Калифорния, той се присъединява към адвокатската кантора Latham and Watkins и работи в Сан Диего. Близко пет години след това с неговият брат основават собствена адвокатска кантора.

Старейшина Хейни също така служи като президент на кворум на старейшините, президент на Младите мъже в района, учител в семинара, висш съветник, епископ, президент на кол и областен седемдесетник.

Той с запознава с Дебора Рут Хол по време на следването си в УБЙ и двамата сключват брак на 19 декември 1983 г. в храма Солт Лейк. Те са родители на шест деца.

Изпълнен с емоции, докато говори за своето свидетелство, старейшина Хейни казва, че първото му четене и отбелязване на Книгата на Мормон става, когато той е на 12 години. „Не помня някога да не съм вярвал; не помня някога да не съм се молил“. ■

Старейшина Вон Г. Кийч

Първи кворум на Седемдесетте

Определящ момент в живота на старейшина Вон Г. Кийч е завършването на правен стаж при върховен съдия Уорън Е. Бъргър и съдия Антонин Скалия от Върховния съд на САЩ и подготовката му за неговата работа като адвокат.

Можел е да работи във всеки град на САЩ за набор от престижни адвокатски кантори. Вместо това, той и съпругата му, Бърнис Пим Кийч, се молят за вдъхновение да знаят какво да направят. След период на размисъл, двойката се връща в Солт Лейк Сити, Юта, където той започва да работи в кантората на Къртън Макконки.

По това време старейшина Кийч смята, че жертва способността си да работи по важни съдебни процеси за възможността да живее близо до роднините си. Вместо това, като един от основните външни адвокати на Църквата, старейшина Кийч работи с конституционни случаи, имащи отношение към религиозните свободи. Той е представлявал почти всяка религиозна деноминация в страната. „Наистина съм доволен, че можах да работя за клиент като Църквата по толкова важни въпроси“ – казва той.

Роден на 17 март 1960 г. в Прово, Юта, на Гари и Диан Кийч, старейшина Кийч е най-голямото от четири деца. Семейството му живее в Орем, Юта, след което се премества в Плезънт Гроув, Юта – където той и бъдещата му съпруга служат заедно на съвета на семинара в тяхната гимназия.

Старейшина Кийч служи в мисия Германия Дюселдорф и изпитва силна обич към германците. След като се завръща у дома, се жени за Бърнис Пим в храма Солт Лейк на 21 Ноември 1981 г.; имат шест деца. Старейшина Кийч се дипломира от Университета Бригъм Йънг през 1984 г. със степен по обществени науки и получава степен по право от същия университет през 1987 г.

През годините, старейшина Кийч, подкрепен на 4 април 2015 г. в Първия кворум на Седемдесетте, е служил в епископства, висши съвети, като президент на кол и като областен седемдесетник. ■

Старейшина Уго Монтоя

Първи кворум на Седемдесетте

Старейшина Уго Монтоя се чувства притеснен от призоваването си в Първия кворум на Седемдесетте. Той черпи утеха от приятелските думи на президент Томас С. Монсън по време на събрание за обучение на новопризовани висши ръководители: „Вие сте тук, защото обичате Спасителя“. Старейшина Монтоя се чувства укрепен от знанието, че новото му призвание има за цел изпълнение на Господното поръчение.

„Обичам Спасителя и ще отида навсякъде, където поискат от мен да отида – казва той. – Ще направя всичко, което поискат от мен да направя. Ще кажа всичко, което поискат от мен да кажа“. Старейшина Монтоя е подкрепен на неделната следобедна сесия на 185-та обща конференция на Църквата.

Той също така намира сили в семейното наследство от вяра. Неговият пращяко Рафел Монрой има ключова роля в историята на Църквата в Мексико. През 1915 г. брат Монрой и негов приятел от Църквата, Висенте Моралес, са арестувани от група революционери по време на Мексиканската революция. И на двамата и е казано, че ще бъдат освободени, ако, редом с други искания, се откажат от своята религия.

И двамата отказват да направят това и са разстреляни.

Старейшина Монтоя казва, че примерът на неговия пращяко има силно влияние в живота му. „Научил съм, че чувствата на страх могат да бъдат побеждавани от чувства на вяра и свидетелство, когато знаеш, че вършиш правилното нещо“.

Старейшина Монтоя е роден на 2 април 1960 г. във Фресно, Калифорния, в семейството на Абел Монтоя и Малковия Монрой. По-голямата част от живота си прекарва в Мексико.

Жени се за Мария дел Кармен Балвастро в Ермосийо; запечатани са в храма Меса Аризона на 6 април 1983 г. Имат пет деца.

След като отслужва пълновременна мисия в мисия Мексико Сити север от 1979 до 1981 г., той служи като президент на Младите мъже в района, висш съветник, епископ, президент на кол, областен ревизор и областен седемдесетник.

Дипломира се от Университета на щата Сонора през 1986 г. със степен по селскостопанско инженерство и работи като мениджър за компанията Хегох и като учител в Семинара. ■

Старейшина Върн П. Станфил

Първи кворум на Седемдесетте

Старейшина Върн П. Станфил вярва, че няма случайни неща. Вярва, че в този живот хората се срещат с висша цел и че Господ може да вдъхновява Своите чеда да бъдат благословия за околните.

Старейшина Станфил се радва да служи в Евангелието в полза на околните, особено като работи индивидуално с тях.

Роден на 8 август 1957 г. в семейството на Джед и Пеги Станфил, старейшина Станфил пораста на ранчо за добитък близо до Таунсенд, Монтана. Той научава стойността на усилената работа и култивира свидетелство за Спасителя Исус Христос. Третото от четири деца, старейшина Станфил има двама по-големи братя и по-малка сестра, които предано служат в Църквата.

„Господната ръка действа в живота ни, въпреки нашите слабости – казва той. – Съпругата ми и аз не сме свършени. Нямаме свършено семейство. Ние сме просто обикновени хора, като се опитваме да живеем живота си ден след ден и да позволяваме на Господ да бъде част от него“.

След като отслужва пълновременна мисия в Тулуза, Франция, и учи за степен по селскостопанска икономика в Университета Бригъм Йънг, той се запознава и се оженва за Алисия Кокс. Те сключват брак на 17 декември 1980 г. в храма Солт Лейк.

След дипломирането си, семейство Станфил се връщат в Монтана, за да могат да ръководят семейното ранчо, да отглеждат добитък и да произвеждат сено и зърно. Той продава своята фирма през 1998 г. и започва да ръководи инвестиции в недвижими имоти и други активи, както и да структурира благотворителни активи и друга собственост.

Старейшина Станфил се занимава с авиация както професионално, така и за развлечение, и има лиценз като пилот за граждански, реактивни и роторни самолети.

Освен отглеждането на четири дъщери със своята съпруга, старейшина Станфил има възможност да служи в Църквата като президент на кворум на старейшините, епископ, висш съветник, президент на кол и областен седемдесетник. Той служи в Шестия кворум на Седемдесетте по време на своето призвание в Първия кворум. ■

Мери Р. Дърхам

Втора съветничка в Общото президентство на Неделното училище за деца

Докато балансира между своите отговорности като домакиня, в църковни призвания, в кариерата и в други сфери на брачния си живот, Мери Ричардс Дърхам е забелязала, че когато тя и съпругът ѝ поставят Господ на първо място, всичко друго се подрежда. „Това е нещо удивително. Когато уповаваш на Господ, Той те благославя“ – казва тя.

Тя многократно говори за това. Призована е да служи като президентка на Младите жени в района, докато съпругът ѝ служи в президентството на кол. По-късно те служат заедно, докато той председателства над мисия Токио Япония от 2000 до 2003 г. Сега тя ще служи като втора съветничка в Общото президентство на Неделното училище за деца, когато съпругът ѝ започва своята служба като областен седемдесетник.

„Докато работим заедно с помощта на Господ, всичко върви по-гладко“ – казва тя.

Мери Лусил Ричардс е родена на 15 март 1954 г. в Портсмут, Вирджиния, в семейството на Л. Стивън Ричардс-младши и Анет Ричардс. Докато съпругът ѝ учи за лекар, семейството се мести в Минеаполис, Минесота, след което се заселва в Солт Лейк Сити, Юта.

Отгледана с вяра и обич от страна на нейното семейство и роднини, тя разбира, че Евангелието е истинно. „За мен животът според Евангелието бе положително преживяване. Не беше трудно. Беше забавно“ – казва сестра Дърхам.

Като млада жена, тя осъзнава колко е важно да открие достоен млад мъж, за който да се омъжи, и за известно време всеки ден се моли и всяка седмица пости за това. След като завършва гимназия тя учи в Университета Бригъм Йънг на танцувална стипендия и се запознава с Марк Дърхам, който учи в Университета на Юта. „Веднага видях неговата добрина“ – казва тя.

Те сключват брак през юни 1974 г. в храма Солт Лейк. Имат седем деца.

Сестра Дърхам е служила като президентка на Обществото за взаимопомощ в кола, учител в Евангелско учение, президентка на Младите жени в района и член на общия съвет на Неделното училище за деца. ■

Стивън У. Оуен

Общ президент на Младите мъже

Когато Стивън У. Оуен е на 14 години, един съсед го наема да коси огромната му морава и да плевни неговата градина всяка седмица. „Трябваша ми три дни, за да окося онази ливада“ – казва с усмивка брат Оуен, подкрепен на 4 април 2015 г. като общ президент на Младите мъже.

Когато младият Стивън накрая приключва, мъдрият му работодател го кани да прегледат заедно градината, за да му посочи някои плевели, които е пропуснал.

„Каза ми, че трябваше да изскубя всеки плевел – казва той. – Това бе първата ми работа и ми помогна да разбера какво представлява прилежителността“.

През тази година брат Оуен научава уроци, които далеч надхвърлят градинарството и дворната работа. Първо, открива удовлетворението да направиш нещо трудно по правилния начин. Също така научава колко е важно да имаш учител.

Съседът очаква най-доброто от Стивън. „Той сякаш ми казваше: „Знам какъв можеш да станеш и искам да ти помогна“.

Всеки младеж в Църквата, добавя той, има нужда от учители, които да му помагат да стане най-добрият носител на свещеничеството, който може да бъде. „Много съчувствам на младежите – казва той. – Обичам ги и знам, че това е много важен период, през който те изграждат модел, според който ще живеят останалата част от живота си“.

Брат Оуен служи в мисия Тексас Сан Антонио и след това служи като скаутски ръководител, президент на Младите мъже в района, епископ, висш съветник и президент на кол.

Роден в Холъдей, Юта, той също така председателства над мисия Калифорния Аркадия от 2005 до 2008 г., където служи със съпругата си Джейн Стрингъм Оуен. Те сключват брак на 28 декември 1979 г. в храма Прово Юта. Имат пет деца.

Той е роден на 22 март 1958 г. в Солт Лейк Сити, Юта, в семейството на Гордън и Каролин Оуен. Дипломира се от Университета на Юта със степен по право и е президент на фирма за производство на хляб в Прово, Юта, наречена Great Harvest Bread Company. ■

Дъглас Д. Холмс

Първи съветник в Общото президентство на Младите мъже

Това поколение младежи има по-голяма способност да се подчинява от всяко друго предишно поколение. Мисля, че това има отношение към Господната програма и подготовка за дните, в които живеем“ – казва брат Дъглас Д. Холмс, който на 4 април 2015 г. бе подкрепен като първи съветник в Общото президентство на Младите мъже.

Брат Холмс е роден на 27 февруари 1961 г. в Солт Лейк Сити, Юта, в семейството на Дий У. и Мелба Хауъл Холмс и израства в Котонууд Хайтс, Юта.

След като служи в мисия Шотландия Гласгоу от 1980 до 1982 г., брат Холмс получава бакалавърска степен по семейни науки от Университета Бригъм Йънг през 1986 г. и продължава обучението си, като получава магистърска степен по бизнес администрация от факултета по мениджмънт към същия университет.

След дипломирането си работи като консултант по мениджмънт за три години, след което започва успешна кариера в телекомуникациите, ставайки изпълнителен вице-президент на отдела за стратегии и корпоративно развитие на компанията Media One. От 2000 година до призоваването си като президент на мисия през 2010 г. и отново през 2013 година, той работи на свободна практика в сферата на инвестициите и недвижимите имоти.

Отделя голяма част от своето време и таланти на нестопански организации, като служи на управителните съвети на United Way of Davis County, Юта, Parents for Choice in Education, Safe Harbor Women's Shelter in Davis County и Academy for Creating Enterprise.

Служил е като мисионерски ръководител в район, епископ и съветник в президентство на кол. Председателства над мисия Мичиган Детройт от 2010 до 2013 г.

На 22 Юни 1985 г. в храма Солт Лейк сключва брак с Ерин Сю Туун. Те са родители на шест деца.

„Свидетели сме на силата на словото в живота ни, било то чрез словата на пророците, казаното в Писанията или нашепванията на Светия Дух“ – казва брат Холмс. ■

М. Джозеф Броу

Втори съветник в Общото президентство на Младите мъже

За трите години, през които служи като президент на мисия Гватемала Гватемала център (от 2011 до 2014 г.), той изгубва както баща си, така и своя тъст.

Въпреки че неговата съпруга има възможност да се върне в САЩ за погребенията, и в двата случая те решават да останат в Гватемала и да продължат мисионерските си усилия. „Знаехме, че е по-добре да останем и да положим най-добрите си усилия – казва брат Броу, призован на 4 април 2015 г. за втори съветник в Общото президентство на Младите мъже. – Именно това биха очаквали от нас нейният баща и моят баща“.

Брат Броу е роден в Солт Лейк Сити, Юта, на 11 декември 1963 г., в семейството на Монте Дж. и Ейда Б. Броу. В детството му живеят във Фармингтън, Юта, и Робъртсътн, Уайоминг. Семейството се премества в Минесота, когато неговият баща, който по-късно служи като член на Седемдесетте, е призован за президент на мисия. Джозеф учи последна година гимназия, когато неговият баща приключва със службата си като президент на мисия. Вместо да се запише в нова гимназия, Джозеф взема изпит за средно образование и е приет в Щатския университет Уебър в Огдън, Юта.

Но неговите родители настояват той да се дипломира от Семинара след 4 пълни години обучение. Докато учи в Семинара в гимназията Дейвис, той среща бъдещата си съпруга, Емили Джейн Томпсън. Те сключват брак на 25 Април 1985 г. в храма Солт Лейк и стават родители на четири деца.

Преди да сключат брак, брат Броу служи като мисионер в мисия Гватемала Кетцалтенанго. Неговият президент на мисия, Хорхе Х. Перес, става „най-влиятелният“ мъж в живота му.

Основател и собственик на Rotational Molding в Юта, той получава бакалавърска степен по финанси и магистърска степен по бизнес администрация от Университета на Юта. В Църквата служи като епископ, президент на Младите мъже в района и висш съветник. ■

Пред Теб, Господи, от Анет Евърет

*„Пред Теб, Господи, прекланям глава
и Ти благодаря за всички Твои слова.
Душата ми се радва, сърцето ми пее,
когато Твоя Дух струните в душата ми гали.
Какви сладки твои слова чух през този ден!
Моля, Те, Господи, води ме.
Нека с търпение своята част изпълня.
Запечатай словото Си в моето сърце“.*

(Нутнс, № 158)

„Нека Небесният Отец ни благослови да имаме духа на храмово служение, да можем да спазваме Неговите заповеди и да следваме внимателно стъпките на нашия Господ и Спасител, Исус Христос – казва президент Томас С. Монсън по време на 185-та обща конференция на Църквата. – Свидетелствам, че Той е нашият Изкупител. Той е Синът Божий. Той е Този, Който излезе от гроба в това първо великденско утро, носейки със Себе Си дара на вечен живот за всички Божии чеда“.

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ